Theology on the Web.org.uk
Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

សំណុំទឹកឃ្មុំ

Honeycomb

ព្រឹត្តិបត្រទេវសាស្ត្រទ្វេភាសា ខ្មែរ-អង់គ្លេស ផ្តល់នូវចំណេះដឹងផ្នែកព្រះគម្ពីរ
ដល់លោកអ្នក ប្រៀបដូចជាទឹកឃ្មុំផ្តល់កម្លាំងដល់អ្នកដំណើរដែលកំពុងខ្សោយល្វើយ ។

A bilingual Khmer-English Theological Journal to give biblical knowledge to its readers as a honeycomb gives strength to exhausted travelers.

ឆ្នាំទី ២ លេខ ៣ — ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០១

Vol. 2, No. 3 — July 2001

VOLUME 2 JULY 2001 NUMBER 3

Honeycomb

How Can They Believe? 1
Alice COMPAIN

តើគេអាចជឿយ៉ាងដូចម្ដេចបាន? ៨
អាលិស គុំប៉ាំង

Missionary–National Relationships 19
Wes LINDQUIST

ទំនាក់ទំនងរវាងក្រុមជំនុំជាតិ និង បេសកជន ៣១
វ៉េស លិនឃ្វីស្ត

God and Money Part Three—The Search for True Riches 49
Neal YOUNGQUIST

ព្រះ និង ប្រាក់ ភាគទី៣: ការស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ពិត ៥៤
នៀល យ៉ាំងឃ្វីស

Success and Successors 61
Russell H. BOWERS, Jr.

ជោគជ័យ និង អ្នកបន្តវេន ៧២
រ៉ាស់សែល បាវទើស៍

ជួបជាមួយលោកគ្រូ សម សារិន ៩៣
***Autobiography:* Sam Sarin** 100

First listing of an article is the language in which the article was originally written.

HONEYCOMB 2/3 (July 2001): 1–7

How Can They Believe? How Can They Hear? The Khmer Church in Cambodia Today

Alice COMPAIN

Background

The name of Christ was probably first brought to Cambodia by Portuguese and Spanish traders in the sixteenth century. The stormy passage of the Roman Catholic Church in Cambodia has been well recorded in François Ponchaud's *Cathedral of the Rice Paddy*.[1] It seems that only Brahmanism and Buddhism came across from India at the beginning of the Christian era when cultural links were growing between India and Cambodia, even though we know that a church existed in southern India from the first century. But the Khmer people—apart from those living in Siam where the gospel first penetrated in the early nineteenth century—had to wait until the twentieth century to hear the evangelical gospel.

---

[1]François Ponchaud, *The Cathedral of the Rice Paddy—450 Years of History of the Church in Cambodia*, preface by Bishop Yves Ramousse, postface by Cardinal Etchegaray, translated by Nancy Pignarre and the Bishop Salas Cambodian Catholic Center (Le Sarment: Librairie Arthème Fayard, 1990).

Hudson Taylor, founder of the China Inland Mission, issued a call to prayer in 1875 for the "vassal" states to the south of China, including Cambodia. Trading links had been established about a thousand years earlier as Chinese settlers came down into the Indochinese peninsula, but China itself was then only just opening up to receive the gospel. Around the world people were praying for Indochina. In 1902 the Swiss Brethren were the first to arrive, settling in southern Laos. God laid the burden of planting the church on the Christian and Missionary Alliance, who sent their first workers to Vietnam in 1911. These pioneers started to preach to the Kampuchea Kraom people in the Mekong Delta, but found the door to Cambodia itself closed to them by the French, who did not want competition for the Catholics. Eventually, however, God gave the Alliance the opportunity to send two missionary families in 1923, the beginning of today's evangelical church in our country.

The early work centered on Battambang, where groups of migrants from Kampuchea Kraom proved responsive. The first known church group was in Chkaè Kôn, where Granny Yim still lives; she came as a five-year-old to live and share Christ in Cambodia with her parents.

Now in the next century where is the church? A simple answer—everywhere! For the first time we can find Christian groups in every province around the country. When you consider the turbulent history of this country, it is amazing to see how God worked so that people can and do believe in Christ. Only twenty years ago there was a deliberate attempt to stamp out not only Christianity (regarded as Western and imperialist) but all religions. Yet God preserved a *remnant*—a significant word applying to those who clung to their faith in spite of everything. Isaiah 46:3–4 reads, "Listen to me . . . all you who remain [i.e., the remnant] of the house of Israel. . . . Even to your old age and gray hairs I am he, I am He who will sustain you. I have made you and I will carry you; . . . I will rescue you."

Leadership

In 1974 there were only twelve full-time pastors, though many had been trained at the Takhmau Bible School. The entire class I taught there from 1974–75 perished during the Khmer Rouge period, apart from Nhem Sokhun, who died not long after reaching the United States. Yet as I look around today, I see quite a few church leaders who were Christians before 1975, truly preserved by God's grace. Nevertheless, most people in leadership today became Christians after 1990. This is true of virtually all lay pastors in the country churches. They therefore have few models to follow, a fact that shows up in the way they organize their churches like associations or societies with elected committees. Few groups have leaders appointed because of their spiritual qualifications according to the Pauline pattern.

Training of Leadership

As churches started multiplying, the cry went up, "We need leadership training!" Many Christian mission groups have responded to this call, with the result that seminars, short-term Bible schools, and training sessions are on the calendar virtually every month. The Theological Education by Extension program started by the Christian and Missionary Alliance is currently training over six hundred people, mostly in the provinces. The materials originally written for church leaders in South America are well translated and eminently suitable for the Khmer leaders. A TEE association has been set up to make this training available to the whole church here in Cambodia. Another TEE type program has been started by the Assemblies of God, called "Train and Multiply." This relies on personal mentoring of leaders, who in turn mentor others—good news indeed!

Residential courses are run at seven Baptist centers across the country for two weeks at a time. After two years the rural leaders will have studied for eight sessions, giving them basic training in leading churches and teaching the Bible. The Phnom Penh Bible School has already graduated six classes of students

who have studied for three years, and current enrollment is sixty. Campus Crusade for Christ runs a school for evangelists, and the Assemblies of God opened their Cambodia Bible Institute in July 1996. Kampuchea for Christ also has residential training courses, as do the Methodists. Many short-term courses are also held in Phnom Penh and the provinces, which church leaders from around the country attend.

Training materials are available from many sources, besides the workbooks that go with the above TEE and Bible School courses. Leroy Eims' *How to Be a Leader* was translated from Thai and typed in 1992. There is a range of Christian and evangelistic books that need to be made more readily available to the local churches so that Christians can read for themselves, but few people have access to these books or can afford to buy them. Few, too, have shortwave radios, another great source of teaching through daily FEBC broadcasts, though those living close to FM stations have a choice of Christian programs. Cassettes can be listened to several times over on tape recorders, and some are distributing teaching material this way. But a lot more use could be made of resources already prepared if libraries were set up in each Christian center.

Evangelism

Most Cambodian Christians have come to believe through the witness of family or close friends. Not only did they hear message of the gospel from them, they also saw how its power changes lives. Sometimes their overseas relatives, converted in the refugee camps or in a third country, have come back and explained the gospel to them.

But in some cases the warm generosity of overseas Christians has clouded the issue and led the poorer relatives to think that becoming a Christian is part of a bargain for receiving assistance. New believers are frequently asked how much they are paid for becoming Christians, and it is not easy for them to give an appropriate answer to dispel these wrong ideas.

Some have become Christians because God healed them. Disease is very prevalent, and the practice of going to folk healers (*krou Khmer*) still very popular. In this context, God has stepped in and shown his power to heal both people's physical bodies and their broken and emotionally distressed hearts, as well as to deliver the many who have allowed the devil to trouble or possess them. Those healed then proclaim the message of God's peace that passes all understanding, unknown to them before accepting Christ.

The most powerful form of evangelism is still the life transformed by the power of Christ. In rural communities no one can hide himself away, and it soon becomes the talk of the village when a person's life is radically changed. Recently I spoke with a former soldier in Svai Reang province who was convinced he had become HIV-positive because of his previous loose lifestyle, and had spent hundreds of dollars seeking treatment. He was attracted to the gospel because of the "trust in Christ" attitude of some fellow villagers. Now he is following Christ—one truly snatched from the fire (Jude 23).

Worship

Nearly every Sunday there is a new group of Christians meeting somewhere in Cambodia for the first time to worship the true and living God. Every year many hundreds celebrate their first Easter and Christmas. God's church continues to grow numerically, but it still has to mature to attain the whole measure of fullness that Christ has prepared for his body. His aim is to bring church into the unity of the Spirit. Year by year we are seeing a movement in the right direction, towards acknowledging the headship of Christ. Sadly there are still those who seek to get their own groups or denominations established without encouraging fellowship and mutual building up of all the Christians in one given area. But in time local Christians will insist on the truth that they are "the whole body, joined and held together by every supporting ligament, grow[ing] and build[ing] itself in love, as each part does its work (Ephesians 4:16)."

This is already true in the experience of worship, where the Cambodian Christians have their own hymnology and sing with great gusto the indigenous songs given to them by the Lord. How precious this gift of music and poetry and art forms, a heritage of the Khmer people, and now used expressly to worship God! An official in the department of religion and culture in Kampong Thom province recently praised the local churches for upholding Khmer culture in their worship songs.

Future Development

Having watched the blossoming of churches over the last ten years, I expect growth to continue as more villages are reached with the gospel. Today many people who previously had resisted the gospel message are becoming Christians, just as in the early days of missionary activity so few responded even though many heard. We need to continue to reach out to those who never have had the opportunity to respond to the gospel.

As Christians mature, they should develop a burden to carry the gospel to other districts in their own provinces and beyond. Increasing maturity will also bring a sense of responsibility to "parent" and discipline new Christians. At present many new believers are left to fend for themselves with inadequate follow-up. I would dare to hope that the churches will develop truly into Christian communities caring for one another like their own family and welcoming in the new believers as part of this family.

At present many churches and denominations are heavily dependent on foreign input and NGO's. Therefore they do not fully perceive their own responsibility to carry out Christ's commands in sharing what God has given them. Foreigners need to evaluate whether their input is actually strengthening the new believers' faith in God who "will provide," as we can actually hinder rather than help their trust in God by becoming substitute patrons.

As Christians develop, they will know God on an ever deeper level, and come to acknowledge him as the center of their lives, their families, and their churches. Today we have a

multiplicity of church groups often competing with each other (like shops setting up together to attract customers). When God becomes the focal center, then differences will recede and Christians will willingly join together for fellowship, also to make an impact on the 99.5% of Cambodia that still does not acknowledge Christ as savior.

"Glory to God in the highest, and on earth peace to men on whom His favor rests" (Luke 2:14).

សំណាំនិកឃ្មុំ ២/៣ (កក្កដា ២០០១): ៨-១៨

តើគេអាចជឿយ៉ាងដូចម្ដេចបាន? តើគេអាចស្ដាប់ឮយ៉ាងដូចម្ដេចបាន? ក្រុមជំនុំខ្មែរនៅក្នុងស្រុកខ្មែរសព្វថ្ងៃនេះ

អាលិស កុំប៉ាំង

សារទុកា

ព្រះនាមព្រះគ្រីស្ដប្រហែលជាត្រូវបានគេនាំមកជាដំបូង ចូលមកក្នុងស្រុកខ្មែរ ដោយសារពួកឈ្មួញជនជាតិព័រទុយហ្គេ និង អេស្ប៉ាញ កាលពីសតវត្សរ៍ទី១៦ ។ ការចូលមកដ៏ប្រកបដោយកម្លាំងខ្លាំងក្លារបស់ព្រះសហគមន៍កាតូលិកនៅក្នុងប្រទេសខ្មែរ គឺមានកត់ត្រាទុកយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងសៀវភៅមួយឈ្មោះ **Cathedral of the Rice Paddy** [(1)] របស់លោកឪពុក ហ្វ្រង់ស្វ័រ ប៉ុងសូ ។ គឺហាក់បីដូចជាមានតែលទ្ធិព្រហ្មញ្ញ និង ពុទ្ធសាសនាតែប៉ុណ្ណោះ ដែលបានមកពីប្រទេសឥណ្ឌានៅពេលចាប់ផ្ដើមយុគសម័យគ្រីស្ដបរិស័ទ នៅពេលដែលមានការទាក់ទងគ្នាខាងផ្នែកវប្បធម៌ រវាងប្រទេសកម្ពុជានិងប្រទេសឥណ្ឌាកាន់តែរីកចំរើនឡើង ទោះបី

---

(1) François Ponchaud, *The Cathedral of the Rice Paddy—450 Years of History of the Church in Cambodia*, preface by Bishop Yvers Ramousse, postface by Cardinal Etchegaray, translated by Nancy Pignarre and the Bishop Salas Cambodian Catholic Center (Le Sarment: Librairie Arthème Fayard, 1990).

ជាយើងដឹងថា មានក្រុមជំនុំកើតឡើង នៅក្នុងភូមិភាគខាងត្បូងនៃប្រទេសឥណ្ឌា កាលពីសតវត្សរ៍ទី១ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែជនជាតិខ្មែរត្រូវរង់ចាំរហូតដល់សតវត្សរ៍ទី២០ ទើបបានឮការផ្សាយដំណឹងល្អ ក្រៅពីជនជាតិខ្មែរ ដែលរស់នៅក្នុងប្រទេសសៀម ដែលដំណឹងល្អបានជ្រៀតចូលនៅដើមសតវត្សរ៍ទី១៩នោះ ។

លោកហាត់ស៊ុន ថៃល័រ ដែលជាស្ថាបនិកបេសកកម្មនៅក្នុងប្រទេសចិនដីគោក បានចេញការប្រកាសឲ្យអធិស្ឋាននៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៧៥ ដើម្បីសុំឲ្យមាន "អ្នកព្រមធ្វើតាម" ដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ចំពោះប្រទេសចិនភាគខាងត្បូង គិតបញ្ចូលទាំងប្រទេសកម្ពុជាផង ។ ការទាក់ទងគ្នាផ្នែកមុខជំនួញបានបង្កើតឡើងប្រហែលមួយពាន់ឆ្នាំមុនពេលដែលអ្នកតាំងទីលំនៅជនជាតិចិនបានចុះមកកាន់ជ្រោយឥណ្ឌូចិន ប៉ុន្តែប្រទេសចិនខ្លួនឯង នៅពេលនោះទើបតែបើកទទួលដំណឹងល្អ ។ មនុស្សនៅទូទាំងពិភពលោក បានអធិស្ឋានសម្រាប់ឥណ្ឌូចិន ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩០២ ក្រុម **Swiss Brethren** គឺជាអ្នកមកដល់មុនគេ ដែលមកតាំងទីលំនៅក្នុងភូមិភាគខាងត្បូងនៃប្រទេសលាវ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់បន្ទុកនៃការបង្កើតក្រុមជំនុំ ចំពោះសម្ព័ន្ធបេសកកម្មសាសនទូតគ្រីស្ទបរិស័ទដំណឹងល្អ (C & MA) ដែលបានបញ្ជូនបុគ្គលិករបស់ខ្លួន ជាដំបូងទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម នៅក្នុងឆ្នាំ១៩១១ ។ ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវទាំងអស់នេះចាប់ផ្ដើមផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រជាជននៅកម្ពុជាក្រោម នៅតាមតំបន់ដីសណ្ដទន្លេមេគង្គ ប៉ុន្តែគេបានឃើញថាទ្វារចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជាត្រូវបិទជិត ដោយសារពួកបារាំងមិនចង់ឲ្យមានការប្រណាំងប្រជែងគ្នាជាមួយព្រះសហគមន៍កាតូលិក ។ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះជាម្ចាស់បាន ផ្ដល់ឱកាសឲ្យនិកាយសម្ព័ន្ធបេសកកម្មសាសនទូតគ្រីស្ទបរិស័ទដំណឹងល្អ (C & MA) បញ្ជូនបេសកជនពីរគ្រួសារនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩២៣

ដែលបានចាប់ផ្តើមឲ្យមានក្រុមជំនុំដំណឹងល្អ សព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាយើង ។

ការងារចាប់ផ្តើមដំបូង នៅក្នុងខេត្តបាត់ដំបង ដែលនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនមកពីកម្ពុជាក្រោម ដែលបង្ហាញនូវការព្រមឆ្លើយតបចំពោះដំណឹងល្អបានយ៉ាងល្អ ។ ក្រុមដែលគេបានស្គាល់មុនគេ គឺនៅក្នុងភូមិ ឆ្អែកូន ដែលលោកយាយ យឹម នៅរស់នៅឡើយ គាត់បានមករស់នៅទីនោះ កាលគាត់អាយុ ៥ ឆ្នាំ និង គាត់បានផ្សាយដំណឹងល្អពីព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជាមួយនឹងឪពុកម្តាយរបស់គាត់ ។

ឥឡូវនេះ នៅក្នុងសតវត្សរ៍ក្រោយនេះ តើក្រុមជំនុំនៅឯណា? ចម្លើយមួយយ៉ាងងាយនោះគឺ នៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់! ពីព្រោះនេះគឺជាលើកដំបូងហើយ ដែលយើងអាចប្រទះឃើញមានក្រុមគ្រីស្ទបរិស័ទនៅគ្រប់ខេត្តនៅទូទាំងប្រទេស ។ នៅពេលដែលលោកអ្នកគិតពិចារណាពីភាពរីករវនៃប្រវត្តិសាស្រ្តប្រទេសនេះ គឺជាការអស្ចារ្យណាស់ ដែលយើងឃើញថាព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការ ដោយហេតុនោះទើបមានមនុស្សអាចទទួលជឿ និង ជឿពិតប្រាកដនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ក្នុងរយៈកាលជាងម្ភៃឆ្នាំ មានការប៉ុនប៉ងលុបបំបាត់ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ (ដែលគេចាត់ទុកថាជាសាសនាបែបលោកខាងលិច និង ជាសាសនារបស់ពួកចក្រពត្តិ) ការលុបបំបាត់គ្រប់សាសនាទាំងអស់ ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះជាម្ចាស់រក្សាទុកឲ្យមាននៅសល់ អ្នករួចពីស្លាប់មួយចំនួន ដែលបានប្រកាន់ខ្ជាប់ចំពោះជំនឿរបស់ខ្លួន ទោះបីជាមានរឿងអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ។ នៅក្នុងគម្ពីរអេសាយ ៤៦:៣-៤ ដែលបានចែងថា "ចូរស្តាប់ យើង! . . . អ្នកទាំងអស់គ្នាជាពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល ដែលនៅសល់ . . . តាំងពីអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ យើងបានបីបាច់ថែរក្សាអ្នករាល់គ្នា . . . យើងនៅតែជួយគាំទ្រអ្នករាល់គ្នា . . . និង រំដោះអ្នករាល់គ្នា ។

ការដឹកនាំ

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៩ មានគ្រូគង្វាលពេញពេលតែ ១២ នាក់ប៉ុណ្ណោះ ទោះបីជាមានមនុស្សជាច្រើនបានទទួលនូវការហ្វឹកហ្វឺន នៅក្នុងសាលាព្រះគម្ពីរ តាខ្មៅ ក៏ដោយ ។ សិស្សទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានបង្រៀននៅទីនេះកាលពីឆ្នាំ ១៩៧៤-៧៥ បានវិនាសបាត់បង់សូន្យសុង ក្នុងអំឡុងពេលខ្មែរក្រហមកាន់អំណាច ក្រៅពីនោះមានម្នាក់ឈ្មោះ ញ៉េម សុគន្ធ ដែលបានស្លាប់ក្រោយពេលទៅដល់សហរដ្ឋអាមេរិកមិនយូរប៉ុន្មាន ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលខ្ញុំសម្លឹងមើលជុំវិញនៅសព្វថ្ងៃនេះ ខ្ញុំឃើញថាមានអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំតិចតួចណាស់ ដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទកាលពីមុនឆ្នាំ ១៩៧៥ តាមពិតទៅដោយសារព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ដែលបានរក្សាទុកអ្នកទាំងនោះ ឲ្យនៅសល់ពីគ្រោះអាក្រក់នោះ តែផ្ទុយទៅវិញមនុស្សភាគច្រើន ដែលកំពុងតែមាននាទីជាអ្នកដឹកនាំ នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ បានទទួលជឿព្រះនៅក្រោយឆ្នាំ ១៩៩០ ។ នេះគឺជាការពិតស្ទើរតែចាស់ទុំជំនួយ និង គ្រូគង្វាលនៅក្នុងក្រុមជំនុំជាច្រើននៅក្នុងប្រទេសគឺបែបហ្នឹងឯង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គេមានគំរូតិចតួចណាស់ដើម្បីដើរតាមហេតុការណ៍ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញថា របៀបដែលគេរៀបចំចាត់ចែងក្រុមជំនុំរបស់គេ ដូចជាសមាគម ឬ ជាក្រុមសង្គមមនុស្សរស់នៅជាមួយគ្នា ដោយមានការជ្រើសរើសគណៈកម្មាធិការក្រុមមួយចំនួនមានការតែងតាំងឲ្យមានអ្នកអ្នកដឹកនាំ ដោយសារតែគេមានគុណសម្បត្តិផ្នែកវិញ្ញាណសមស្របទៅនឹងគំរូរបស់សេចក្តីបង្រៀនរបស់លោកប៉ូល។

ការហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំ

នៅពេលដែលក្រុមជំនុំចាប់ផ្ដើម កើនឡើងកាន់តែច្រើន ការស្រែកដង្ហោយហៅបានលេចធ្លោឡើង "យើងត្រូវការការហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំ!" បេសកកម្មគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនក្រុម បានឆ្លើយតបទៅនឹងការ

ស្រែកដង្កោយហៅនេះ ដែលបង្កើតជាសិក្ខាសាលាជាច្រើន សាលាព្រះគម្ពីររយៈពេលខ្លី និង វគ្គហ្វឹកហ្វឺនដែលបានចុះនៅលើប្រតិទិនស្ទើរតែរៀងរាល់ខែ ។ កម្មវិធីអប់រំផ្នែកទេវសាស្ត្រ ដែលពង្រីកឲ្យទូលំទូលាយ (TEE) ដែលបង្កើតឡើងដោយសារនិកាយ សម្ព័ន្ធបេសកកម្មសាសនទូតគ្រីស្ទបរិស័ទដំណឹងល្អ(C & MA) នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះមានមនុស្ស ៦០០ នាក់បានទទួលនូវការហ្វឹកហ្វឺនតាមកម្មវិធីនេះ ដែលភាគច្រើននៅតាមបណ្តាខេត្ត ។ មេរៀនទាំងឡាយ ដែលគេបានសរសេរពីដើមសំរាប់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិកខាងត្បូង ។រួចក្រោយមកគេបានបកប្រែយ៉ាងល្អ និង ស៊ីនឹងស្ថានភាពអ្នកដឹកនាំខ្មែរល្អឥតទាស់ ។ គេបានបង្កើតសមាគម TEE ឡើងដើម្បីធ្វើឲ្យកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺននេះយោងទៅដល់ក្រុមជំនុំទាំងអស់ទូទាំងកម្ពុជា ។ មានកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺនបែប TEE មួយទៀត ដែលពួកជំនុំព្រះជាម្ចាស់ “Assemblies of God” បានបង្កើតឡើង ឲ្យឈ្មោះថា "ហ្វឹកហ្វឺន និង ធ្វើជាពហុគុណ" ។ ការនេះផ្អែកទៅលើការដាក់កំណត់ដោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកដឹកនាំ ដែលត្រូវបន្តទៅត្រួតមើលការផ្តល់គំនិតដល់អ្នកដទៃទៀត តាមពិតទៅជាដំណឹងល្អ! ។

មានវគ្គសិក្សា ដែលទៅដល់កន្លែងអ្នករៀន គឺរៀបចំឡើងដោយមជ្ឈមណ្ឌលហ្វឹកហ្វឺនទាំង ៧ កន្លែងរបស់ក្រុមជំនុំ បាប់ទីស្ទ នៅក្នុងទូទាំងប្រទេស ដែលមានរយៈពេលរៀនម្តង ២ អាទិត្យ ។ បន្ទាប់ពី ២ ឆ្នាំក្រោយមកអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅតាមជនបទ នឹងសិក្សាបាន ៨ វគ្គ ដែលបានផ្តល់នូវការហ្វឹកហ្វឺនជាមូលដ្ឋាន នៅក្នុងផ្នែកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និង ការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ ។ សាលាព្រះគម្ពីរភ្នំពេញ មានសិស្ស ៦ ជំនាន់ហើយបានប្រឡងចេញពីសាលានេះ ដែលសិស្សទាំងនោះបានចំណាយពេលសិក្សាអស់រយៈពេល បី ឆ្នាំ និងការចុះឈ្មោះចូលរៀនលើកនេះ គឺត្រូវរៀនរយៈពេល ៦ ឆ្នាំ ។ អង្គការនិស្សិតថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ បានរៀបចំសាលាហ្វឹកហ្វឺនអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយក្រុមជំនុំព្រះជាម្ចាស់បានបើកសាលា

ព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន នៅក្នុងខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ។ អង្គការកម្ពុជាថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ ក៏មានវគ្គហ្វឹកហ្វឺនទៅដល់កន្លែងសិស្សរស់នៅផងដែរ មេតូឌីសក៏មានដូចគ្នាដែរ ។ មានវគ្គសិក្សាខ្លីៗជាច្រើន ដែលគេបានរៀបចំឡើងផងដែរ នៅក្នុងក្រុងភ្នំពេញ និង នៅតាមខេត្ត ដែលមានអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំមកពីកន្លែងផ្សេងៗ នៅក្នុងប្រទេសមកចូលរួម ។

សម្ភារៈសំរាប់ការហ្វឹកហ្វឺន មានមកពីប្រភពជាច្រើនក្រៅពីសៀវភៅលំហាត់ ដែលសំរាប់រៀនជាមួយកម្មវិធី TEE និង វគ្គសិក្សានៃសាលាព្រះគម្ពីរ ដែលបានពោលខាងលើ ។ សៀវភៅមួយឈ្មោះ **Leroy Eims' How to be a Leader** បានបកប្រែពីភាសាថៃ និង បានរៀបចំចងក្រង នៅឆ្នាំ ១៩៩២ ។ មានទំហំធំធេងណាស់ចំពោះសៀវភៅគ្រីស្ទបរិស័ទ និង សៀវភៅ ផ្នែកផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលត្រូវការឲ្យគេបង្កើតឡើង សំរាប់ជួយដល់ក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក ប្រយោជន៍ឲ្យគេអាចអាន ដើម្បីបង្កើនជំនឿដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ប៉ុន្តែមានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែរ ដែលមានឱកាសរកបានសៀវភៅទាំងនេះ ឬ ក៏អាចទិញសៀវភៅទាំងនេះយកទៅអានបាន ។ មានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែរ ដែលមានវិទ្យុដែលអាចចាប់បានរលកធាតុអាកាសកំរិតខ្លី ដែលជាប្រភពនៃការបង្រៀនយ៉ាងសម្បើមមួយផ្សេងទៀត គឺតាមរយៈការផ្សាយជាប្រចាំថ្ងៃ របស់វិទ្យុសម្លេងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ **FEBC** ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ អស់អ្នកដែលរស់នៅជិតនឹងស្ថានីយ៍ **FM** មានការជ្រើសរើសក្នុងការបើកស្ដាប់កម្មវិធីគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ ខ្សែអាត់សម្លេង គេអាចស្ដាប់បានយ៉ាងច្រើនដងដោយប្រើម៉ាញ៉េ និង មានអ្នកខ្លះគេប្រើការចែកចាយសម្ភារៈបង្រៀនតាមបែបនេះ ។ ប៉ុន្តែមានការប្រើច្រើនទៀត ដែលគេអាចប្រើបានចំពោះសម្ភារៈ ដែលគេបានរៀបចំហើយនោះ បើសិនជាមានបណ្ណាល័យមួយដែលគេរៀបចំឡើងនៅតាមមជ្ឈមណ្ឌលគ្រីស្ទបរិស័ទនានា ។

ការផ្សាយដំណឹងល្អ

គ្រីស្តបរិស័ទខ្មែរភាគច្រើនជឿព្រះតាមរយៈការធ្វើបន្ទាល់ពីគ្រួសារ ឬមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធ ។ គេមិនគ្រាន់តែបានឮដំណឹងល្អពីសាច់ញាតិគ្រួសារ មិត្តភក្តិប៉ុណ្ណោះទេ គឺគេបានឃើញនូវព្រះចេស្តានៃដំណឹងល្អនោះបំផ្លាស់បំប្រែជីវិតរបស់គេទៀតផង ។ ជួនកាលសាច់ញាតិរបស់គេដែលរស់នៅឯបរទេស ដែលបានទទួលជឿព្រះកាលនៅក្នុងជំរំជនភៀសខ្លួន ឬ ពេលទៅដល់ប្រទេសទីបីនោះ បានមកលេងស្រុករួចពន្យល់ប្រាប់ពីដំណឹងល្អដល់ពួកគេ ។

ប៉ុន្តែមានករណីខ្លះ ដោយមានចិត្តសប្បុរសយ៉ាងកក់ក្តៅ តាមរយៈគ្រីស្តបរិស័ទនៅឯក្រៅប្រទេស ដែលនាំឲ្យមានការស្រពិចស្រពិល យល់មិនច្បាស់ ដែលជាហេតុនាំឲ្យសាច់ញាតិក្រក្រី គិតថាការក្លាយជាគ្រីស្តបរិស័ទនោះ គឺជាផ្នែកមួយនៃការតថ្លៃសុំជំនួយទៅវិញ ។ អ្នកជឿថ្មីភាគច្រើនតែងតែសួរថា តើគេទទួលបានប្រាក់ខែប៉ុន្មាន ក្នុងការដែលគេក្លាយជាគ្រីស្តបរិស័ទនោះ មិនមែនជាការងាយស្រួលក្នុងការឆ្លើយនូវចម្លើយដ៏សមរម្យដល់គេឡើយ ដើម្បីលុបបំបាត់គំនិតខុសឆ្គងបែបនេះ ។

អ្នកខ្លះក្លាយជាគ្រីស្តបរិស័ទ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ប្រោសគេឲ្យជា ។ ជម្ងឺកើតឡើងជាច្រើន ហើយជារឿងសាមញ្ញទៅហើយ និង ទម្លាប់ទៅរកគ្រូបុរាណ (គ្រូខ្មែរ) នោះគឺនៅតែពេញនិយមនៅឡើយ ។ នៅក្នុងស្ថានការណ៍បែបនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានចូលមកហើយ បង្ហាញនូវព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ប្រោសឲ្យគេជាទាំងជម្ងឺរូបកាយ និង ជម្ងឺផ្លូវចិត្ត ព្រមទាំងដោះលែងមនុស្សជាច្រើន ដែលបានអនុញ្ញាតឲ្យអារក្សធ្វើទុក្ខ ឬ ឲ្យវាប្រើជាអ្នកចូលរូបនោះ ឲ្យរួចពីអំណាចទាំងនោះផងដែរ ។ អស់អ្នកដែលបានជាទាំងនោះឯង បានប្រកាសប្រាប់ពីព្រះរាជសារនៃសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលខ្ពស់ហួសពីការយល់ដឹង មិនដែលធ្លាប់ស្គាល់ពីមុនមក គឺមុនពេលដែលគេទទួលជឿព្រះគ្រីស្ត ។

បែបផែននៃការផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលប្រកបដោយអំណាចចេស្តាបំផុតនោះ គឺការបំផ្លាស់បំប្រែជីវិត ដោយសារអំណាចចេស្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅក្នុងសហគមន៍តាមជនបទគ្មាននរណាម្នាក់អាចលាក់ខ្លួនបានឡើយ និង មិនយូរប៉ុន្មានបានឮការជជែកគ្នារបស់អ្នកភូមិ នៅពេលដែលជីវិតរបស់អ្នកណាម្នាក់មានការផ្លាស់ប្រែយ៉ាងប្លែកអស្ចារ្យនោះ ។ នៅក្នុងពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំបាននិយាយជាមួយអតីតទាហានម្នាក់ នៅក្នុងខេត្តស្វាយរៀង ដែលបានបញ្ជាក់ឲ្យដឹងថា គាត់មានមេរោគ HIV នៅក្នុងឈាមដោយសារតែជីវិតរស់នៅរបស់គាត់ ពីមុនមានការប្រព្រឹត្តិមិនសូវល្អ ហើយគាត់បានចំណាយរាប់រយដុល្លារដើម្បីព្យាបាល ។ គាត់មានការទាក់ចិត្ត ចំពោះដំណឹងល្អ ដោយសារតែឥរិយាបថនៃ "ការទុកចិត្តព្រះគ្រីស្ទ" របស់អ្នកភូមិ ដែលរស់នៅជាមួយគាត់ខ្លះ ។ ឥឡូវនេះគាត់កំពុងដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះអង្គពិតជាឆក់លើកឡើងឲ្យរួចពីភ្លើង(យូដាស ២៣) ។

ការថ្វាយបង្គំ

ស្ទើរតែជារៀងរាល់ថ្ងៃអាទិត្យ ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាមានក្រុមគ្រីស្ទបរិស័ទជួបប្រជុំគ្នាជាលើកដំបូង ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះ ដែលជាព្រះដ៏ពិត និង ជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។ រៀងរាល់ឆ្នាំមានគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនរយនាក់ រៀបចំធ្វើពិធីបុណ្យព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ និង បុណ្យណូអែលជាលើកទី ១ របស់ខ្លួន ។ ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ បន្តរីកចំរើនលូតលាស់យ៉ាងច្រើន ប៉ុន្តែគឺនៅតែត្រូវការបំប៉នឲ្យចម្រើនវ័យ ដើម្បីសម្រេចដល់ពេញខ្នាតមួយ ដែលព្រះគ្រីស្ទ បានរៀបចំសំរាប់រូបកាយរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះអង្គគឺ ត្រូវនាំឲ្យក្រុមជំនុំឲ្យមានការឯកភាពរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។ ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ យើងឃើញមានចលនាមួយកំពុងរំកិលចំទិសដៅ ឆ្ពោះទៅរកការទទួលស្គាល់នូវភាពជាព្រះសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តែគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ដែលនៅតែមានអ្នកដែលកំពុងខំ

បង្កើតក្រុម ឬ និកាយរបស់ពួកគេ ដោយមិនបានជំរុញឲ្យមានការប្រកប ជិតស្និទ្ធ និង ជួយពង្រឹងគ្នាទៅវិញទៅមកនៅនឹងកន្លែងមួយ ដែលគេនៅជាមួយគ្នានោះ ។ ប៉ុន្តែនឹងដល់ពេលមួយ ដែលគេនៅជាមួយគ្នានោះ ។ ប៉ុន្តែនឹងដល់ពេលមួយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងស្រុក នឹងទទួចចង់បាននូវសេចក្តីពិត ដែលពួកគេជា "រូបកាយទាំងមូល បានផ្គុំគ្នា និង ភ្ជាប់គ្នាឡើងយ៉ាងមាំ ដោយសារសន្លាក់ឆ្អឹងទាំងប៉ុន្មាន ដែលបំរើព្រះកាយ តាមកិរិតសមត្ថភាពរបស់សរីរាង្គនីមួយៗ ដើម្បីឲ្យព្រះកាយនោះចំរើន និង កសាងឡើងក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ (អេភេសូ ៤:១៦)" ។

នេះគឺជាការពិតរួចហើយ ក្នុងបទពិសោធន៍នៃការថ្វាយបង្គំ ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរ មានបទចំរៀងសរសើរព្រះរបស់ខ្លួនឯងផ្ទាល់ ហើយច្រៀងដោយមានសេចក្តីរីករាយយ៉ាងខ្លាំង ដែលជាចម្រៀង ដែលតែងដោយខ្លួនឯង ដែលព្រះអម្ចាស់ព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យ ។ នេះជាអំណោយទានដ៏ពិសេសនៃតន្ត្រី និង កំណាព្យកាព្យឃ្លោង និង បែបផែនផ្នែកសិល្បៈ ដែលជាមត៌ករបស់ប្រជារាស្ត្រខ្មែរ ហើយឥឡូវនេះខ្មែរយកមកប្រើដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះ តើមិនអស្ចារ្យទេអី! មានមន្ត្រីម្នាក់ធ្វើការនៅក្នុងក្រសួងធម្មការ និង វប្បធម៌នៅខេត្តកំពង់ធំ នៅពេលថ្មីៗនេះបានសម្តែងនូវការកោតសរសើរដល់ក្រុមជំនុំនៅទីនោះ ដោយព្រោះបានលើកស្ទួយដល់វប្បធម៌ខ្មែរ តាមរយៈបទចំរៀងថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេ ។

ការអភិវឌ្ឍន៍នៅថ្ងៃអនាគត

ការដែលបានសម្លឹងមើលនូវការលូតលាស់ដ៏គួរសុំគួរសាល របស់ក្រុមជំនុំក្នុងរយៈពេលជាង ១០ ឆ្នាំកន្លងមកនេះ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ការលូតលាស់នេះ គឺបន្តទៅទៀត រហូតដល់មានភូមិជាច្រើនទៀតបានទទួលនូវដំណឹងល្អ ។ សព្វថ្ងៃនេះមនុស្សជាច្រើន ដែលពីមុនធ្លាប់ប្រឆាំងមិនព្រមទទួលដំណឹងល្អបានក្លាយជាអ្នកគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺដូចគ្នាកាលពីជំនាន់ដើម

ដែលបេសកជនផ្សាយដំណឹងល្អទៅ មានមនុស្សជាច្រើនបានឮមែន តែមានតិចតួច ដែលបានទទួលជឿដល់ព្រះ ។ យើងត្រូវតែឈោងចាប់ទៅដល់អ្នក ដែលមិនដែលមានឱកាស ទទួលដំណឹងល្អជាបន្តទៀត ។

នៅក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលចាស់ចិត្តចាស់គំនិត គេត្រូវតែមានបន្ទុកក្នុងចិត្ត ក្នុងការគិតនាំយកដំណឹងល្អ ទៅដល់ភូមិស្រុកដទៃទៀត ដែលនៅខេត្តរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ និង ទៅខេត្តផ្សេងពីនោះទៀតផង ។ កាន់តែចំរើនវ័យផ្នែកជំនឿនឹងកាន់ឲ្យមានការទទួលខុសត្រូវក្នុងការ "ចិញ្ចឹមបាច់ថែរក្សា" និង ប្រដៅតម្រង់ដល់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលទើបនឹងជឿថ្មីៗ ។ នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មានអ្នកជឿថ្មីជាច្រើន នៅតែឯងដោយខ្វះការថែបំប៉នជំនឿគ្រប់គ្រាន់ ។ ខ្ញុំមានសង្ឃឹមថា ក្រុមជំនុំនឹងរីកចំរើនឡើងជាពិតប្រាកដ ទៅជាសហគមន៍គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលចេះយកអាសាគ្នា រាប់ទុកដូចជាគ្រួសាររបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ និង ព្រមទាំងចេះស្វាគមន៍ដល់អ្នកទើបនឹងជឿថ្មី ដោយរាប់ទុកគេជាផ្នែកមួយនៅក្នុងគ្រួសារនេះ ។

នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ក្រុមជំនុំ និង និកាយជាច្រើន កំពុងពឹងផ្អែកយ៉ាងខ្លាំងលើជំនួយពីបរទេស និងពីអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលផ្សេងៗ ហេតុដូច្នេះហើយគេមិនបានមើលឃើញច្បាស់ពីការទទួលខុសត្រូវ របស់គេផ្ទាល់ដើម្បីធ្វើតាមព្រះរាជបង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្ដល់ឲ្យមកនោះឡើយ ។ ជនបរទេសទាំងឡាយអើយ ចូរធ្វើការវាយតម្លៃថា តើជំនួយរបស់ខ្លួន គឺពិតជាពង្រឹងដល់ជំនឿអ្នកជឿថ្មី ឲ្យគេជឿដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គ "នឹងផ្ដល់ឲ្យ" នូវអ្វីដែលគេត្រូវការមែន ឬ ក៏យើងពិតជាបែរទៅជាការរា រាំងជាជាងការដែលជួសការទុកចិត្តឲ្យគេទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ ដោយធ្វើឲ្យក្លាយជាអ្នកដែលឲ្យគេទុកចិត្តជំនួយព្រះជាម្ចាស់ទៅវិញ ។

ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ មានការរីកចំរើន គេនឹងស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែជ្រាលជ្រៅមួយកំរិតទៀត និង បានទទួលស្គាល់ព្រះអង្គទុក

ជាចំណែកសំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ គ្រួសាររបស់គេ និង ក្រុមជំនុំរបស់គេ ។ សព្វថ្ងៃនេះយើងមានក្រុមជំនុំចំរុះក្រុមជំនុំជាច្រើន ដែលជាញយៗតែងតែប្រជែងគ្នា (ដូចជាការតាំងហាងលក់ឥវ៉ាន់ជាមួយគ្នា ដើម្បីទាក់ទាញអតិថិជនដូច្នេះដែរ) ។ នៅពេលដែលផ្តោតយកព្រះជាម្ចាស់ទុកជារឿងសំខាន់ ។ បន្ទាប់មកភាពខុសគ្នានឹងថយចុះ ពេលនោះគ្រីស្តបរិស័ទព្រមចូលរួមប្រកបជាមួយគ្នា គឺផ្តល់ឲ្យមានឥទ្ធិពលផងដែរលើមនុស្ស ៩៩.៥% ដែលរស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មិនទាន់ទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្តជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅឡើយនោះ ។

"សូមលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់បំផុតហើយ សូមឲ្យមនុស្សលោកដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ បានប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត នៅលើផែនដី ! " (លូកា ២:១៤) ។

HONEYCOMB 2/3 (July 2001): 19–30

MISSIONARY-NATIONAL RELATIONSHIPS

Stages of growth

Wes LINDQUIST

Introduction

Whenever we talk about working together we are talking about relationships. In John 17 Jesus taught that the world would know we are His disciples by our relationships. Cambodian nationals, Do you have a good relationship with the missionaries with whom you are working? Missionaries, Do you have a good relationship with the nationals with whom you are working? The goal of this article is to stimulate better relationships between us.

The Flow of Partnership

Relationship—As the following graphic illustrates, all partnerships are built on *relationship*. This is the foundation of all strong churches, NGO's, or any other type of organization. Without strong relationships our partnerships will be weak and short-lived.

Purpose—Once strong relationships have been built we need to have a *purpose*. A relationship without purpose is simply a group of friends. For a partnership we must have a mutually-agreed purpose—something we both want to accomplish.

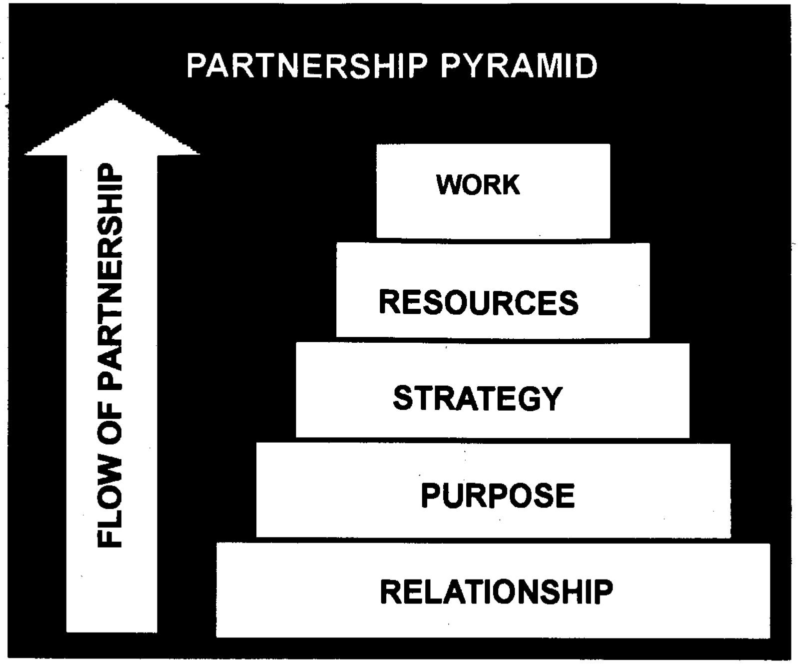

Strategy—Once our relationship has an agreed-upon purpose, we then need to determine a *strategy*. How are we going to accomplish our purpose? This is where experience and training begin to show a great profit.

Resources—As Christians our next step in our relationship is to prayerfully determine the *resources* needed to complete our strategy and fulfill our purpose. In the world we often start the process by looking at our resources: "How much money do we have?" But as Christians we need to seek God's purpose and strategy first. Then by faith we pray the resources in.

Work—Finally, the partnership we have built upon strong relationships, mutually-defined purpose, wise strategy, and calculated resource management, can begin to *work* together.

The result of a partnership built on strong relationships is the ability to do great works for God. Whether in the church, an NGO, or any other Christian organization, the strength of the organization is found in the strength of their relationships.

The Centrality of Relationships

The remainder of this article will focus on one element of the above model. The most important and yet most fragile component is our *relationships*. Brothers and sisters, we can have the best purpose, the finest strategies, and all the resources imaginable, but our partnerships and work will come to nothing *if our relationships crumble.* We must place a higher priority on our relationships than on our work. Jesus didn't die for any of our projects; he died for people. We must give more care and attention to people than to the work. That priority begins with those with whom we work, and not just the disadvantaged or hurting sinners our projects so often target.

RELATIONSHIPS ARE OUR PRIORITY

- **Jesus didn't die for your projects**
- **Jesus died so we might have good relationships**

Winter uses a four-stage model for working through missionary–national church relationships.[1] The great value in his model is its recognition that all relationships must change and

---

[1]Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne, eds., *Perspectives on the World Christian Movement* (Pasadena: William Carey Library, 1981).

develop. This is a sign of growth and health. Yet there will always be stress associated with change. The change required to move from one stage to another on this model causes us great stress. If we learn these stages of relationship, we can better understand one another and better partner together. It will also help us find a good path through the stressful changes of growth and development.

Missionary – National Relationship
Four Stages of Development

• Stage 1: Pioneer Stage

- **First contact with a people group. Evangelism and relief work are some of the principal tools used.**

• Stage 2: Paternal Stage

- **Expatriates train national leadership. The establishment of Bible Schools and assorted other training methods take shape. Relief is moving into development.**

• Stage 3 Partnership Stage

- **National leaders work as equals with expatriates. Turning over control and projects to national leadership, with expatriates acting as mentors.**

• Stage 4 Participation Stage

- **Expatriates are no longer equal partners, but only participate by invitation. Specialized and highly trained missionaries are needed to support the national church in areas like Christian media production and advanced theological training.**

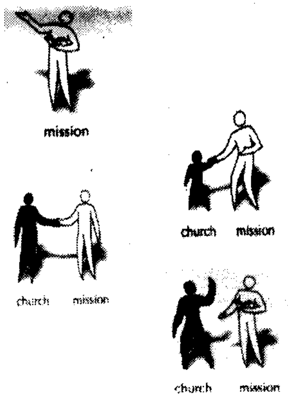

As a missionary myself, I will begin by talking about the role of the missionary. It is an ever-evolving role, much like that of a teacher who teaches a student, and then trains that student to become a teacher, and then finally becomes an employee in his student's school.

Sometimes we use the analogy of a parent and child to describe this growing relationship. Missionaries must not forever maintain a dominant role over the local work, nor should they relinquish the local work too quickly. As with all living things, there is a natural process of growth and development. No parent wants to find himself or herself feeding and bathing a twenty-year-

old child. Missionary relationships should mirror this natural pattern.

Understanding this model allows us to see that our roles and relationships will naturally change over time. As we progress toward a mature national church we will move through each of these four stages. The important fact to remember is that each organization and denomination is on a different pace. There is no "right" method nor is there a "uniform speed" that all relationships will follow. As with our children, some grow up faster than others.

One word of caution—2 Cor 10:12 warns us of the "foolishness" of comparing ourselves among ourselves. One of the most dangerous activities in which we can engage is to compare the way different missionaries and nationals develop their relationships. As with all living things, growth takes place according to specific conditions of proper food, water, nurture, and care. The "soil" or personality of the people involved plays a large part in growth. I am weary of the sweeping generalizations like, "All missionaries are colonial and domineering," or "All nationals are Biblically uneducated and greedy for money and power." There is no basis to make such statements, and genuine relationships will never form in such a hostile environment.

Pioneer Stage

The fact is there are times when a strong visionary pioneer is needed. Pioneers tend to have strong, domineering personalities. These people will let nothing stand in the way of bringing the light of the Gospel to souls trapped in darkness. These are strong people with strong opinions. Look at them one moment and you can see them sacrificing their freedoms and rights for others; look at them another moment and you see them crashing headfirst into conflict and poor decisions. These people are like the mighty water buffalo—if their strength is guided in the right direction they can do great benefit. But should their strength be misguided they cause great harm.

Currently, only 0.6% of Cambodia's population believes in Christ. To argue we don't need pioneer missionaries ignores this fact. To my knowledge, nearly every one of the twenty-one

provinces has at least one Christian home fellowship or church, and all four city principalities have a church. But how many of the 173 provincial districts or how many of the 36,000 villages have a Christian witness? The vast majority do not have any witness for Christ at all! This is a country that is desperately in need of pioneer missionaries. I would even dare to challenge the budding national church to focus its resources on pioneering new districts and villages for Christ too.

Pioneer Stage

Positives:

- ✓ **Strong independent personality**
- ✓ **Will sacrifice greatly to see others hear the gospel**
- ✓ **Self starters**
- ✓ **Little conflict since there is no one else to argue with**

Negatives:

- ✓ **Strong independent personality**
- ✓ **Tend to have blind spots**
- ✓ **Confrontational**

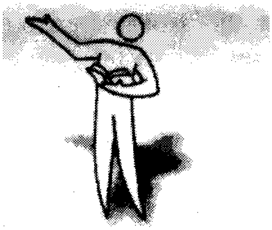

mission

In the present pioneering stage of missions work in Cambodia, many foreigners are confused by arguments such as, "The colonial days of pioneering are over. Now, we need to empower and equip nationals." Another argument runs, "Nationals can do it with better language and cultural sensitivity and certainly with far less cost." Yet those who argue this way fail to realize that such logic comes from nations with more than two hundred years of missions history. The current trend across the world is that "Developing World" or "Second World" nations are beginning to send missionaries.

Here in Cambodia we see fruit produced by Filipino, Korean, and Thai missionaries. These sending countries have

enjoyed more than 150, 100, and 80 years of national church development respectively. Let's compare these countries to Cambodia. Yes, Cambodia had its first Protestant missionaries nearly eighty years ago, but the national church never really grew and became well established. Then with the Khmer Rouge regime, the small national church was destroyed. Only four pastors survived and most of the Christians either fled to the camps in Thailand or died under the Khmer Rouge.

Realistically, the national church in Cambodia is a new pioneer work. The majority of us here are working with first-generation believers. Therefore, the idea of pioneering is more appropriate to Cambodia when compared to the rest of the world, since Cambodia has experienced such a terrible past. *This is a pioneer field and not a mature field. We need to understand that to accurately set our strategies and plans.*

Parent Stage

As growth continues, we see new life springing up from the seed of the Word—babes in Christ requiring great care and attention. As with physical infants, these new believers require constant attention from their parents or teachers. This work of nurturing depends totally upon the mission for sustenance; the national church is in the learning stage. This stage requires the gift of teaching from the missionary. The young national church has a growing child's relationship to the mission. The missionaries must "parent" without being "paternalistic." This means they must guide, instruct, teach, model, and apply God's Word in culturally appropriate ways, but must not view the national church or its members as "children to be bossed around" or "employees to be ordered around." Many of the five-to-ten-year-old ministries in Cambodia are entering this stage. They are trying to disciple new believers in such basic issues as church attendance, personal devotions, prayer, and Bible reading. Though many new churches are developing materials to facilitate this growth, there remains a vast need for more basic discipleship resources.

In helping plant two churches I have experienced the conflict that arises in moving from Pioneer to Parent stage. It is the

Parent Stage

Positives:

- ✓ **Growth is rapid with solid teaching**
- ✓ **Genuine change in lives beginning**
- ✓ **Most opportune time to build lasting relationships (parent without being paternalistic)**

Negatives:

- ✓ **Early stages require the church to be totally dependant upon the mission**
- ✓ **Conflicts arise as church grows**
- ✓ **Without trusting relationships failure is imminent**

age-old tension between the "evangelist" wanting more people to have opportunity to respond to the Gospel message and the "pastor" who wants to bolt the door shut, recognizing he cannot properly care for the people he already has. We must recognize that in these stages of growth sometimes we "grow out," and other times we let our roots "grow down." One is not more important than the other. They simply represent different stages of growth.

I believe some of the Cambodian pastors have experienced this transition too. Remember when your church was small and all the time you put into evangelism and going to new houses and villages with the Gospel? Then a day came when you had thirty to forty people coming regularly. They began sharing their problems and wanting you to come counsel them. You saw the need to better train them and teach them the Word of God, but your habit was to go out witnessing and not stay at the church and counsel people. A tension arose—that tension is the transition between these two stages. You need to recognize this and grow. Don't make the mistake of continuing to pioneer and not parent. You will bring them in the front door, but if you don't care for them they will leave

out the back door just as fast. Why do we have churches that continue to attract new members, yet whose attendance remains the same? Because they are not parenting the infants they bear.

Partnership Stage

The next stage is a very difficult transition for both the missionary and the local church. It could be compared to having teenagers in your home. They are not really children, as they are big and physically developed; yet they are not quite adults, as they have so little practical experience. The teenage son wants to be a man. He is willing to "prove" how strong or tough he is. He is like a young rooster strutting around and crowing. The father wants to "let him go" and gain experience, but it is hard when the father knows the pain and long term effects one poor decision can make.

Partnership Stage

Positives:

- ✓ **Strength of national church emerging**
- ✓ **Creativity and cultural bridges being developed**
- ✓ **Vast new areas of ministry opening as greater human resources are available**

Negatives:

- ✓ **Most difficult transition (for both parties!)**
- ✓ **Cracks in the first two stages will show**
- ✓ **Most causalities occur now**

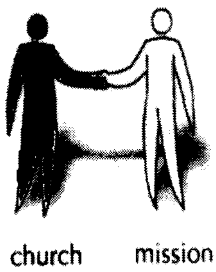

For the NGO this means turning over multi-million dollar programs, handing over the keys to vehicles and equipment, allowing the work to be governed by nationals, and allowing the nationals to make decisions that will affect the future of the NGO. This is not easy to do! Yet, some nationals believe they are ready

to do this within three to four years. "Let me show you how to do this right!" is the attitude of some. Oh, the pain involved in this transition . . . it is not an easy time.

Just as in our families, this transition is best prepared for when the relationship is young. We must build trust in one another and learn to appreciate one another's gifts and experiences. We must acknowledge early on that when the time for transition comes it will be painful. There is no easy way to do this; it takes the grace of God on both parts. Becoming equal with one another is something that opposes human nature. We both want to be in charge, but God is saying at this stage that one needs to let go and trust, while the other needs to respectfully take up the leadership role on a transitioning basis. The new leaders must start slow and gradually take full control. God will help us make this transition, but we certainly can make it less painful by being aware of what is happening.

Participation Stage

Once the partnership stage has reached its climax, full control belongs to the nationals. The control of the denomination or NGO is now fully in their capable hands. The organization is being run with experience and wisdom. God is now blessing the nationals with growth and success.

At this stage the missionary needs to know when to move on to the next field. Not all missionaries are gifted for each stage of this developmental process. Strong Type A personalities often chafe under the vision, direction, and guidance of the national leaders. This is a recipe for continual conflict. Why do it? At this stage the local church or NGO needs to say, "We would like this one and that one to stay and work with us. But we need to see these others move on." At this stage the national church is in full control and they will only need the services of those highly specialized missionaries or technical experts. We will need missionaries with advanced theological training when we see true Bible colleges and seminaries in Cambodia, training at the master's level and higher. Do you believe that day will come? Yes, friends, it will. And we will need missionaries skilled in areas like television, radio, and

other mass media to help the national church develop the programs they want to produce. This does not mean there will not be Cambodian technicians. But these are examples of what it means to be in the Participant stage.

Local NGO's will need people helping in areas of specialized medicine, micro-finance, or other areas of expertise. The major decisions will at this stage be made by the Cambodian leaders, but we never want to isolate ourselves from the wisdom and experience of our Christian brothers and sisters.

Participation Stage

Positives:

- ✓ Ultimate goal achieved!
- ✓ New People Groups being targeted by national church
- ✓ Most missionaries moving on to next unreached field

Negatives:

- ✓ Some "old timers" hanging on
- ✓ Politicking among national leaders for supreme control

Conclusion

There you have it—the four P's of relationship development between missionaries and nationals. This model is given in the hope that by understanding the process we can improve our relationships with one another. And remember, don't be so foolish as to compare your church or organization with another. There is no value in this—it will only breed jealousy or anger.

I would challenge each of you to go back and talk with those you are working with and see where you think you are at on this developmental process. It might be enlightening to see that one

person thinks we are pioneering while another thinks we are in the participation stage!

Once you determine where you currently are, talk about the future. How do you want to get to the next stage? How long do you think it will take? What will be the signs that you are growing into that next stage?

Taking the time to answer all of these questions will help us build strong relationships between missionaries and nationals.

This material was presented at the 2001 General Assembly of the Evangelical Fellowship of Cambodia in Phnom Penh.

សំណុំឆីកឃ្មុំ ២/៣ (កក្កដា ២០០១)៖ ៣១-៤៨

ទំនាក់ទំនងរវាងក្រុមជំនុំជាតិ និង បេសកជន

ដំណាក់ការនៃការលូតលាស់

លោក វ៉េស លីនឃ្វីស្ត

សេចក្តីផ្តើម

នៅពេលដែលយើងនិយាយពីការធ្វើការជាមួយគ្នា គឺយើងកំពុងតែនិយាយពីទំនាក់ទំនង ។ នៅគម្ពីរយ៉ូហាន ១៧ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនថា លោកិយគេនឹងបានដឹងថា យើងជាសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ដោយសារតែទំនាក់ទំនងរបស់យើង ។ បងប្អូនជនជាតិខ្មែរ តើបងប្អូនមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយនឹងបេសកជន ដែលបងប្អូនធ្វើការជាមួយគ្នានោះឬទេ? ចំណែកឯបេសកជន តើបងប្អូនមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយបងប្អូន ខ្មែរដែលបងប្អូនធ្វើការជាមួយឬទេ? គោលដៅនៃអត្ថបទនេះគឺ ជួយជំរុញឲ្យមានទំនាក់ទំនងឲ្យបានប្រសើរឡើង នៅក្នុងចំណោមយើង ។

លំដាប់លំដោយនៃភាពជាដៃគូ

ទំនាក់ទំនង គឺដូចមានបង្ហាញនូវក្នុងរូបតាងដូចតទៅ ភាពជាដៃគូទាំងអស់ គឺកសាងឡើងដោយសារទំនាក់ទំនង ។ នេះគឺជាគ្រឹះដ៏រឹងមាំរបស់ក្រុមជាច្រើន អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលជាច្រើន ឬ អង្គការដទៃទៀត ។

បើគ្មានទំនាក់ទំនងរឹងមាំនោះទេ ភាពជាដៃគូរបស់យើងនឹងទៅទន់ខ្សោយ និង មិនស្ថិតស្ថេរនៅយូរអង្វែងឡើយ ។

<u>គោលបំណង:</u> គឺនៅពេលដែលទំនាក់ទំនងបានពង្រឹងឲ្យរឹងមាំឡើងនោះ យើងត្រូវការមានគោលបំណងច្បាស់លាស់ ។ ទំនាក់ទំនងដែលគ្មានគោលបំណងនោះ គឺគ្រាន់តែជាមិត្តសម្លាញ់ មួយក្រុមប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះការធ្វើជាដៃគូនឹងគ្នានោះ យើងត្រូវមានគោលបំណងដែលយល់ព្រមទៅវិញទៅមក មានន័យថា គឺជាការអ្វីមួយ ដែលយើងទាំងពីរចង់ឲ្យបានសម្រេចទៅដល់គោលដៅ ។

<u>យុទ្ធសាស្ត្រ:</u> គឺនៅពេលដែលទំនាក់ទំនងរបស់យើងមាន ការយល់ព្រមគ្នាលើគោលបំណងមួយនោះ បន្ទាប់មកយើងត្រូវការកំណត់រកឲ្យឃើញនូវយុទ្ធសាស្ត្រ ។ តើយើងនឹងសម្រេចគោលបំណងរបស់យើងដោយរបៀបណា? នៅត្រង់នេះបទពិសោធន៍ និង ការហ្វឹកហ្វឺនគឺបង្ហាញចាប់ផ្តើមបង្ហាញពីផលចំពីនយ៉ាងសម្បើម ។

ធនធាន: ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ជំហានបន្ទាប់របស់យើងគឺត្រូវកំណត់រកឲ្យឃើញនូវធនធាន ដែលយើងត្រូវការ ដើម្បីបំពេញឲ្យបានសម្រេចនូវយុទ្ធសាស្រ្ត និង គោលបំណងរបស់យើង ដោយការអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ។ នៅក្នុងលោកិយនេះ យើងតែងតែចាប់ផ្តើមធ្វើការដោយការមើលពីធនធាន ដែលយើងមានគឺ: "តើយើងមានលុយប៉ុន្មាន?" ប៉ុន្តែក្នុងនាមយើងជាគ្រីស្ទបរិស័ទ យើងត្រូវការស្វែងរកមើលពីគោលបំណង និង យុទ្ធសាស្រ្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមុនសិន ។ បន្ទាប់មកទើបអធិស្ឋាន ដោយជំនឿសម្រាប់រកធនធាននោះ ។

ការងារ: គឺជាទីបញ្ចប់ ភាពជាដៃគូដែលយើងបានកសាងឡើងយ៉ាងរឹងមាំនៅលើទំនាក់ទំនងទាំងឡាយ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញពីគោលបំណង ដែលយល់ចិត្តគ្នាទៅវិញមក យុទ្ធសាស្រ្តវៃឆ្លាត និងការប៉ាន់ប្រមាណចាត់ចែងធនធាន អាចចាប់ផ្តើមធ្វើការជាមួយគ្នា ។

លទ្ធផលនៃការពង្រឹងភាពជាដៃគូលើទំនាក់ទំនង ឲ្យរឹងមាំឡើងនោះគឺជាសមត្ថភាពធ្វើការថ្វាយព្រះដ៏ធំសម្បើម ។ មិនថាឡើយគេធ្វើការនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ក្នុងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ឬ អង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទដទៃទៀតនោះឡើយ កម្លាំងរឹងមាំរបស់អង្គការគឺ គេឃើញមាននៅក្នុងកម្លាំងនៃទំនាក់ទំនងរបស់គេ ។

ចំណុចសំខាន់នៃទំនាក់ទំនង

អត្ថបទនេះ នឹងផ្តោតការយកចិត្តទុកដាក់លើចំណុចមួយនៃគំរូខាងលើនេះ ។ ផ្នែកដ៏សំខាន់បំផុត តែងាយនឹងបែកបាក់នោះគឺ ជាទំនាក់ទំនងរបស់យើង ។ បងប្អូនប្រុសស្រីអើយ យើងអាចមានគោលបំណងប្រសើរបំផុត យុទ្ធសាស្រ្តល្អប្រណិត និង ធនធានមានច្រើនសន្ធឹក ប៉ុន្តែការងារ និង ភាពជាដៃគូរបស់យើងនឹងទៅជាគ្មានបានផលអ្វីឡើយ

បើសិនជាទំនាក់ទំនងរបស់យើងនោះបាក់បែកខ្ទេចខ្ទាំ ។ យើងត្រូវតែឲ្យអាទិភាពខ្ពស់លើទំនាក់ទំនងឲ្យបានច្រើនជាងការងាររបស់យើង ។ ព្រះយេស៊ូមិនបានសុគត ដោយព្រោះគម្រោងកម្មវិធីការងាររបស់យើងទេ តែព្រះអង្គសុគតដោយព្រោះព្រះអង្គស្រឡាញ់មនុស្ស ។ យើងត្រូវផ្តល់ការថែទាំ និងយកចិត្តទុកដាក់ដល់មនុស្ស ឲ្យបានច្រើនជាងដល់ការយកចិត្តទុកដាក់ដល់ការងារ ។ អាទិភាពត្រូវចាប់ផ្តើមពីមនុស្ស ដែលយើងធ្វើការជាមួយមិនមែនគ្រាន់តែជនរងគ្រោះ ឬ មនុស្សមានបាបដែលឈឺចាប់ ដែលគម្រោងកម្មវិធីរបស់យើងតែងតែផ្តោតសំខាន់ចំពោះការងារនោះ ។

ទំនាក់ទំនងគឺជាអាទិភាពរបស់យើង

ព្រះគ្រីស្ទមិនបានសុគតសម្រាប់

គម្រោងកម្មវិធីរបស់អ្នកទេ

ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត

ដូច្នេះយើងអាចមានទំនាក់ទំនង

ល្អ

លោក វិន ធី ប្រើគំរូដែលមាន៨ដំណាក់ការសម្រាប់ធ្វើការងារតាមរយៈទំនាក់ទំនងរវាងក្រុមជំនុំជាតិ និង បេសកជន[១] ។ តម្លៃសំខាន់នៅ

[1] Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne, eds., *Perspectives on the World Christian Movement* (Pasadena: William Carey Library, 1981).

ក្នុងគំរូការងាររបស់គាត់គឺ ទទួលស្គាល់ថាគ្រប់ទំនាក់ទំនងទាំងអស់ត្រូវតែមានការប្តូរផ្លាស់ និង មានការរីកចំរើនឡើង ។ នេះគឺជាសញ្ញានៃការលូតលាស់ និង ការមានសុខភាពល្អ ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការមានភាពតានតឹងនៅជាមួយគ្នានោះដែរ ។ ការផ្លាស់ប្តូរតម្រូវឲ្យមានការរំកិលពីដំណាក់ការមួយទៅដំណាក់ការមួយទៀត ចំពោះគំរូនេះបណ្តាលឲ្យយើងមានភាពតានតឹងយ៉ាងសម្បើម ។ បើយើងនូវដំណាក់ការនៃទំនាក់ទំនងទាំងអស់នេះ យើងអាចយល់គ្នាបានប្រសើរឡើង និង ចូលរួមជាដៃគូគ្នាកាន់តែប្រសើរឡើយ ។ គឺជួយឲ្យយើងស្វែងរកនូវផ្លូវល្អ

ដំណាក់ការទាំងបួននៃការលូតលាស់នៃទំនាក់ទំនង អ្នកក្នុងស្រុក និង បេសកជន

❶ ដំណាក់ការត្រួសត្រាយផ្លូវ

❷ ដំណាក់ការបីបាច់ថែរក្សា

❸ ដំណាក់ការធ្វើជាដៃគូ

❹ ដំណាក់ការចូលរួម

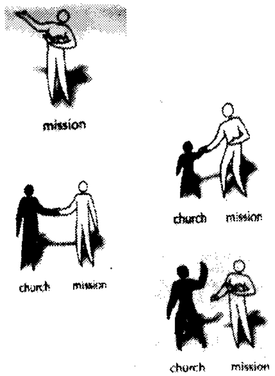

តាមរយៈការផ្លាស់ប្តូរ ដែលចំរើនលូតលាស់ ដ៏ប្រកបដោយភាពតានតឹង ។

ក្នុងនាមខ្ញុំជាបេសកជន ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្ដើមនិយាយអំពីតួនាទីរបស់បេសកជន ។ គឺជាតួនាទី ដែលមានការវិវឌ្ឍន៍ទៅមុខរហូតគឺ ដូចនឹងគ្រូបង្រៀនម្នាក់ ដែលបានបង្រៀនដល់សិស្ស ហើយបន្ទាប់មកហ្វឹកហ្វឺនសិស្សនោះក្លាយទៅជាគ្រូបង្រៀន ហើយក្រោយមកទីបំផុត បានក្លាយជានិយោជិកនៅក្នុងសាលារៀន ។

ជួនកាលយើងប្រើការប្រៀបធៀបរវាងឪពុកម្ដាយ និង កូន ដើម្បីពណ៌នាពីការចំរើនលូតលាស់ក្នុងផ្នែកទំនាក់ទំនងនេះ ។ បងប្អូនបេសកជនទាំងឡាយ មិនត្រូវរក្សានូវការគ្រប់គ្រងលើការងារក្នុងស្រុករហូតនោះឡើយ ឬក៏មិនត្រូវព្រលែងការងារឲ្យអ្នកក្នុងស្រុកឆាប់ពេកដែរ ។ គឺដូចគ្នាដែរនឹងរបស់មានជីវិតទាំងឡាយ គឺត្រូវមានដំណើរការនៃការលូតលាស់ និង ការរីកចំរើនធំឡើងតាមបែបធម្មជាតិ ។ គ្មានឪពុកម្ដាយណាចង់បញ្ចុកបាយ និង ងូតទឹកឲ្យកូនអាយុ ២០ ឆ្នាំ ហើយនោះឡើយ ។ ទំនាក់ទំនងរបស់បេសកជន ត្រូវតែឆ្លុះមើលពីវដ្ដនៃការលូតលាស់តាមបែបធម្មជាតិ ។

ការយល់ដឹងពីវដ្ដនេះ អនុញ្ញាតឲ្យយើងមើលឃើញថា តួនាទី និងទំនាក់ទំនងរបស់យើង នឹងផ្លាស់ប្ដូរនៅពេលណាមួយ ។ នៅពេលដែលយើងមានការរីកចំរើនពេញវ័យ ជាក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក យើងនឹងឆ្លងកាត់នូវដំណាក់ការទាំង ៤ យ៉ាងនេះ ។ ការសំខាន់ដែលយើងត្រូវចងចាំនោះគឺថា អង្គការ និង និកាយនិមួយៗ មានសន្ទុះនៃការបោះជំហាននោះខុសៗគ្នា ។ គឺគ្មានវិធីសាស្ត្រណា "ត្រឹមត្រូវ" ឬ ក៏មិនមាន "ល្បឿនមានលក្ខណៈដូចគ្នា" ណាមួយ ដែលទំនាក់ទំនងទាំងអស់នេះត្រូវធ្វើតាមឡើយ ។ គឺដូចគ្នា នឹងកូនរបស់យើងដែរកូនខ្លះ ក៏វាធំលឿនជាងកូនដទៃ ។

ពាក្យមួយម៉ាត់ ដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្ន នៅក្នុង ២ កូរិនថូស ១០:១២ បានព្រមានយើងពីភាព "ល្ងង់ល្ងើ" នៃការដែលយើងប្រៀបធៀប

គ្នាយើងនៅក្នុងចំណោមគ្នាយើង ។ សកម្មភាពមួយក្នុងចំណោមសកម្មភាពទាំងឡាយ ដែលគ្រោះថ្នាក់បំផុត គឺការដែលយើងអាចជាប់ជំពាក់វាក់វិននោះ គឺការប្រៀបធៀបពីការខុសប្លែកគ្នា ដែលបេសកជន និង អ្នកនៅក្នុងស្រុកអភិវឌ្ឍទំនាក់ទំនងរបស់ខ្លួន ។ ដូចគ្នាដែរ នឹងវត្ថុមានជីវិតទាំងឡាយ ការលូតលាស់អាចកើតឡើងបាន គឺអាស្រ័យលើល័ក្ខណ្ឌនៃការផ្តល់អាហារ ទឹក ការថែបំប៉ន និង ការថែរក្សាចំលក្ខណះនោះឯង ។ "ដី" ឬ បុគ្គលិកលក្ខណះរបស់មនុស្ស គឺជាប់ទាក់ទងក្នុងផ្នែកសំខាន់នៃការចំរើនលូតលាស់ ។ ខ្ញុំធុញថប់ក្នុងការបោសសំអាតពាក្យខ្លះដូចជា "បេសកជនទាំងអស់មកដាក់អាណានិគម និង ចង់គ្រប់គ្រង" ឬ "អ្នកក្នុងស្រុកទាំងអស់សុទ្ធតែ មិនបានទទួលការអប់រំផ្នែក ព្រះគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ និង សុទ្ធតែលោភចង់បានប្រាក់ និង អំណាច ។" គ្មានមូលដ្ឋានជាក់លាក់ណាមួយ ក្នុងការធ្វើការថ្លែងសេចក្តីបែបហ្នឹងឡើយ ហើយទំនាក់ទំនងដ៏ពិតប្រាកដ នឹងមិនត្រូវបង្កើតឲ្យមានបរិយាកាស ដ៏មិនគួរឲ្យស្និតបែបនោះឡើយ ។

ដំណាក់ការត្រួសត្រាយផ្លូវ

ហេតុផលគឺថាជារឿយៗ យើងត្រូវការអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ មាននិមិត្តរឹងមាំ ។ ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវតែងមានបុគ្គលិកលក្ខណៈរឹងមាំ និង មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រងពីលើ ។ មនុស្សបែបនេះ និង មិនព្រមឲ្យមានអ្វីមករារាំងចំពោះការនាំពន្លឺនៃដំណឹងល្អ ដើម្បីជួយបំភ្លឺដល់ព្រលឹងមនុស្សដែលកំពុងជាប់ក្នុងសេចក្តីងងឹតនោះឡើយ ។ មនុស្សមានលក្ខណៈរឹងមាំដោយមានគំនិតម៉ឺងម៉ាត់ ។ ចូរក្រឡេកមើលទៅពួកគេមួយភ្លែតហើយអ្នកអាចឃើញថាគេព្រមនេះបង់សេរីភាព និងសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដោយព្រោះតែចង់ជួយអ្នកដទៃ ហើយក្រឡេកមើលពួកគេមួយភ្លែតទៀត អ្នកអាចឃើញថា គេមុជក្បាលចុះនៅក្នុងទំនាក់ទំនង និងខ្វះការសម្រេចបាន

ល្អត្រឹមត្រូវ ។ មនុស្សទាំងនេះខ្លាំងដូចក្របី មានន័យថា បើកម្លាំងរបស់គេបានដឹកនាំតាមទិសដៅត្រឹមត្រូវគេអាចធ្វើឲ្យបានទទួលផលប្រយោជន៍យ៉ាងសម្បើម ។ ប៉ុន្តែបើកម្លាំងរបស់គេបានដឹកនាំខុសគេធ្វើឲ្យមានបញ្ហាយ៉ាងច្រើនសម្បើម ។

នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មានតែ 0.៦% នៃចំនួនប្រជារាស្ត្រកម្ពុជាប៉ុណ្ណោះ ដែលជាអ្នកជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ យើងមិនត្រូវការបេសកជន ដែលជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ ធ្វើមិនដឹងមិនឮអំពីហេតុការណ៍នេះឡើយ ។

ដំណាក់ការត្រួសត្រាយផ្លូវ

ចំណុចវិជ្ជមាន:

- ✓ បុគ្គលិកលក្ខណៈឯករាជ្យរឹងប៉ឹង
- ✓ នឹងធ្វើការលះបង់យ៉ាងសម្បើម ដើម្បីចង់ឃើញអ្នកដទៃបានឮដំណឹងល្អ ។
- ✓ ចាប់ផ្ដើមធ្វើការងារដោយខ្លួនឯង
- ✓ មានទំនាស់តិចតួច ដោយហេតុថាគ្មាននរណាម្នាក់ទៀត ដើម្បីឈ្លោះនោះឡើយ ។

ចំណុចអវិជ្ជមាន:

- ✓ បុគ្គលិកលក្ខណៈឯករាជ្យរឹងប៉ឹង
- ✓ ហាក់បីដូចមានចំណុចមើលឃើញតែមួយជ្រុង
- ✓ ប្រឈមមុខគាំងជានិច្ច

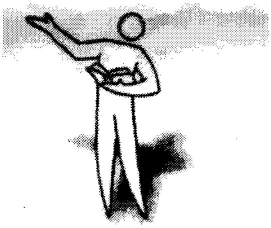

mission
បេសកកម្ម

ចំពោះការដែលខ្ញុំដឹង ស្ទើរតែគ្រប់ខេត្តទាំង ២១ យ៉ាងហោចណាស់មានការប្រជុំតាមផ្ទះ ឬ ព្រះវិហារគ្រីស្ទបរិស័ទមួយកន្លែង ហើយក៏មានព្រះវិហារគ្រីស្ទបរិស័ទមួយកន្លែងនៅគ្រប់ទាំង ៤ នោះដែរ ។

ប៉ុន្តែ តើក្នុងចំណោម ១៧៣ ស្រុក ឬ ៣៦000 ភូមិ នោះមានស្មរបន្ទាល់គ្រីស្ទបរិស័ទប៉ុន្មានដែរ? ភាគច្រើនមិនមានការធ្វើបន្ទាល់ពីព្រះ

គ្រីស្ទសោះឡើយ! នេះគឺជាប្រទេស ដែលត្រូវការបេសកជន ដែលជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវយ៉ាងខ្លាំង ។ ខ្ញុំកាន់តែហ៊ានជំរុញ ក្រុមជំនុំជាតិដែលកំពុងមានការរីកចំរើនផុលផុស ឲ្យផ្ដោតនូវការប្រើធនធានរបស់ខ្លួនចំពោះការត្រួសត្រាយផ្លូវ សម្រាប់ស្រុក និង ភូមិថ្មីៗទាំងឡាយនោះ ឲ្យគេបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ។

នៅក្នុងដំណាក់ការត្រួសត្រាយផ្លូវ នៃការងារបេសកកម្មនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជនបរទេសជាច្រើនកំពុងយល់ច្រឡំដោយការប្រកែកដូចជាថា "សម័យអាណានិគមនៃការត្រួសត្រាយផ្លូវគឺបានចប់សព្វគ្រប់ហើយ ។ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវជួយពង្រឹង និង បំពាក់បំប៉នដល់ក្រុមជំនុំជាតិ" ។ ការប្រកែកមួយបែបទៀត ដែលថា "ក្រុមជំនុំជាតិ (ក្នុងស្រុក) អាចធ្វើការបានប្រសើរ ដោយព្រោះគេចេះភាសា និង ទំនៀមទម្លាប់របស់គេ ហើយតាមពិតទៅចុះសោហ៊ុយតិចទៀតផង" ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយអស់អ្នក ដែលជំទាស់តាមរបៀបនេះ មិនបានដឹងថា ភាពប្រាកដនិយមបែបនោះ ចេញមកពីប្រជាជាតិនានា កាលពីជាង ២០០ ឆ្នាំ នៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់បេសកកម្ម ។ មានរបៀបមួយ ដែលគេតែងតែប្រើយ៉ាងច្រើន នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ នៅទូទាំងពិភពលោកនោះគឺថា "ប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍន៍" ឬ "តតិយលោក" កំពុងតែចាប់ផ្ដើមបញ្ជូនបេសកជនឲ្យចេញទៅក្រៅប្រទេសខ្លួន ។

នៅក្នុងស្រុកខ្មែរ យើងឃើញផលផ្លែ ដែលបានកើតឡើងដោយបេសកជនមកពី ហ្វីលីពីន កូរ៉េ និង មកពីប្រទេសថៃ ។ ប្រទេសដែលបានបញ្ជូនបេសកជនចេញទាំងនោះ បានទទួលនូវការរីកចំរើននៃក្រុមជំនុំជាតិជាង ១៥០, ១០០ និង ៨០ ឆ្នាំ តាមប្រទេសរៀងៗខ្លួន ។ ចូរយើងប្រៀបធៀបប្រទេសទាំងនេះទៅនឹងប្រទេសកម្ពុជា ។ មែនហើយ ប្រទេសកម្ពុជា មានបេសកជនប្រតេស្តង់ជាលើកដំបូង ជិត ៨០ ឆ្នាំកន្លងមកហើយ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំជាតិមិនដែលបានលូតលាស់ និង បានរីង

មាំឡើយ ។ បន្ទាប់ក្រោយមក ដោយសាររបបខ្មែរក្រហម ក្រុមជំនុំជាតិដ៏ក្មេងខ្ចីត្រូវរលាយសាបសូន្យ ។ មានតែគ្រូគង្វាល ៨ នាក់ ប៉ុណ្ណោះ ដែលនៅរស់រាន មានជីវិតនោះ និង គ្រីស្ទបរិស័ទ ភាគច្រើន រត់ចូលនៅក្នុងជំរំនៅក្នុងទឹកដីថៃ ឬ ក៏ស្លាប់នៅក្រោមរបបខ្មែរក្រហម ។

តាមពិតទៅ ក្រុមជំនុំជាតិ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា គឺជាការងារត្រួសត្រាយផ្លូវថ្មីមួយ ។ ពួកយើងភាគច្រើននៅទីនេះធ្វើការជាមួយ អ្នកជឿជំនាន់ទី ១ ហេតុដូច្នេះហើយ គំនិតដែលថាជាការត្រួសត្រាយផ្លូវនៅគឺសក្តិសមណាស់ ចំពោះប្រទេសកម្ពុជា នៅពេលដែលយើងប្រៀបទៅនឹងប្រទេសដទៃនៅលើសកលលោកនេះ ដោយហេតុថា ប្រទេសកម្ពុជាទទួលរងនូវរឿងគួរឲ្យរន្ធត់កាលពីអតីតកាលនោះ ។ នេះជាវាលថ្មី ដែលត្រូវត្រួសត្រាយ និងមិនមែនជាវាលដែលគេត្រួសត្រាយហើយនោះទេ ។ យើងត្រូវយល់ចំពោះស្ថានភាពនោះ ដើម្បីឲ្យយើងដាក់យុទ្ធសាស្ត្រ និងផែនការរបស់យើងឲ្យបានត្រឹមត្រូវល្អ ។

ដំណាក់ការបីច្បាច់ថែរក្សា

នៅពេលដែលមានការរីកចំរើន ជាបន្តនោះ យើងឃើញជីវិតថ្មីមួយបានផុសឡើង ពីគ្រាប់ពូជនៃព្រះបន្ទូល គឺមានន័យថាទារកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនោះ ត្រូវការនូវការថែទាំ និង ការយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងសម្បើមណាស់ ។ ដូចគ្នានឹងទារក ទើបនឹងកើតដែរ អ្នកជឿថ្មីទាំងអស់នេះត្រូវការយកចិត្តទុកដាក់ ពីអ្នកបង្កើតគេមក ឬ ពីគ្រូរបស់គេ ។ ការងារនៃការថែបំប៉ននេះ អាស្រ័យទាំងស្រុងលើបេសកកម្ម ចំពោះការផ្តល់នូវការគាំពារ ដល់ក្រុមជំនុំជាតិ ដែលនៅក្នុងដំណាក់ការនៃការរៀនសូត្រ ។ នៅក្នុងដំណាក់ការនេះ តម្រូវឲ្យមាននូវអំណោយទាននៃការបង្រៀនពីបេសកជន ។ ក្រុមជំនុំជាតិនៅក្មេងខ្ចី មានការចំរើនលូតលាស់ទំនាក់ទំនងរបស់កូនក្មេង ទៅនឹងបេសកកម្ម ។ ពួកបេសកជន ត្រូវតែ

"បីបាច់ថែរក្សា" ដោយមិនចាំបាច់ធ្វើជាលក្ខណៈ "គ្រប់គ្រង" នោះឡើយ ។ គឺបានសេចក្ដីថា គេត្រូវតែដឹកនាំ បង្ហាត់បង្រៀន ធ្វើជាគំរូ និងប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឲ្យស៊ីនឹងទំនៀមទម្លាប់ ប៉ុន្តែមិនត្រូវមើលទៅក្រុមជំនុំជាតិ ឬ សមាជិករបស់ក្រុមជំនុំនោះ ដូចជា "កូនក្មេង ដែលត្រូវឲ្យធ្វើជាចៅហ្វាយ" ឬ "បញ្ជាទៅក្រុមជំនុំប្រៀបជាបុគ្គលិក" នោះឡើយ ។ ព័ន្ធកិច្ចជាច្រើន ដែលមានអាយុពី ៥ ទៅ ១០ ឆ្នាំ នៅក្នុងស្រុកខ្មែរ កំពុងតែ

ដំណាក់ការបីបាច់ថែរក្សា

ចំណុចវិជ្ជមាន:

- ✓ ការលូតលាស់យ៉ាងលឿនដោយមានការបង្រៀនច្បាស់លាស់
- ✓ ចាប់ផ្ដើមមានការផ្លាស់ប្ដូរនៅក្នុងជីវិតពិតប្រាកដ
- ✓ មានពេលជាច្រើនដើម្បីពង្រឹងទំនាក់ទំនងដ៏យូរអង្វែង(ក្នុងឋានៈជាអ្នកថែរក្សាមិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រង) ។

ចំណុចអវិជ្ជមាន:

- ✓ ដំណាក់ការដំបូងតម្រូវឲ្យក្រុមជំនុំពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើបេសកកម្ម ។

- ✓ ទំនាស់នឹងកើតឡើងនៅពេលដែលពួកជំនុំចំរើនឡើង ។
- ✓ បរាជ័យនៃទំនាក់ទំនង ដែលមិនទុកចិត្តគ្នា កាន់តែកៀកឡើងៗ ។

បោះជំហានចូលទៅក្នុងដំណាក់ការនេះ ។ ព័ន្ធកិច្ចទាំងនោះកំពុងតែព្យាយាម បង្កើតសិស្សដល់អ្នកជឿថ្មី តាមបែបមួយជាមូលដ្ឋានមែនទែន ដូចជាការគិតពីចំនួនចូលរួមប្រជុំនៅក្នុងព្រះវិហារ ការចូលគាល់ព្រះ តាមរយៈព្រះបន្ទូលការអធិស្ឋាន និងការអានព្រះគម្ពីរ ។ ថ្វីដ្បិតតែមានក្រុមជំនុំថ្មី ជាច្រើនកំពុងបង្កើតសម្ភារៈផ្សេងៗ ដើម្បីជួយសម្រួលដល់ការលូតលាស់នេះក៏ដោយចុះ ក៏នៅតែមានសេចក្ដីត្រូវការយ៉ាងច្រើនថែមទៀត ផ្នែកធនធានបង្កើតសិស្ស ។

នៅក្នុងការជួយបង្កើតក្រុមជំនុំពីរកន្លែង ខ្ញុំមានបទពិសោធន៍ចំពោះទំនាស់ ដែលកើតឡើង នៅក្នុងពេលឆ្លងពីដំណាក់ការត្រួសត្រាយទៅដល់ដំណាក់ការបីបាច់ថែរក្សា ។ គឺជាភាពតានតឹងដ៏យូរលង់មកហើយ រវាង "អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ" ដែលចង់បានឲ្យមានមនុស្សជាច្រើនមានឱកាសទទួលព្រះរាជសារដំណឹងល្អ និង "គ្រូគង្វាល" ដែលចង់ចាក់គន្លឹះទ្វារបិទ មិនចង់ទទួលមនុស្សច្រើន ដោយទទួលស្គាល់ថា គាត់មិនអាចថែទាំមនុស្សទាំងឡាយ ដែលគាត់មានរួចហើយនោះមិនបានល្អត្រឹមត្រូវ ។ យើងត្រូវព្រមទទួលស្គាល់ថា នៅក្នុងដំណាក់ការនៃការលូតលាស់ទាំងឡាយនេះ ជួនកាលយើង "លូតលាស់ធំពេក" និង ពេលខ្លះទៀត យើងទុកឲ្យឫសរបស់យើង "ចាក់ឫសឲ្យជ្រៅ" ។ គ្មានមួយណាប្រសើរជាងមួយណាឡើយ ។ គ្រាន់តែពួកគេបង្ហាញនូវភាពខុសគ្នានៃដំណាក់ការនៃការលូតលាស់តែប៉ុណ្ណោះ ។

ខ្ញុំជឿថា គ្រូគង្វាលខ្មែរខ្លះ ក៏មានបទពិសោធន៍ចំពោះដំណាក់ការផ្លាស់ប្តូរនេះដែរ ។ ចូរចងចាំ នៅពេលដែលក្រុមជំនុំរបស់លោកអ្នក នៅតូចនៅឡើយ លោកអ្នកតែងតែចំណាយពេលគ្រប់ពេលក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អពីផ្ទះមួយ ទៅផ្ទះមួយពីភូមិមួយទៅភូមិមួយ ។ ស្រាប់តែដល់ពេលមួយ លោកអ្នកមានសមាជិកមកថ្វាយបង្គំទៀងទាត់ ពី ៣០ នាក់ទៅ ៤០ នាក់ នោះ ។ គេចាប់ផ្តើមប្រាប់ពីបញ្ហារបស់គេ និង គេចង់ឲ្យលោកអ្នកចុះទៅផ្តល់ការប្រឹក្សាឲ្យឱវាទដល់ពួកគេ ។ លោកអ្នកបានឃើញសេចក្តីត្រូវការ ដែលហ្វឹកហ្វឺនគេឲ្យបានល្អប្រសើរឡើង និងបង្រៀនគេឲ្យចេះព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែទម្លាប់របស់លោកអ្នក គឺត្រូវចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អ មិនមែននៅក្នុងព្រះវិហារ ដើម្បីជួយផ្តល់ការប្រឹក្សាឲ្យឱវាទនោះឡើយ ។ ភាពតានតឹងក៏កើតមានឡើង គឺមានន័យថាភាពតានតឹងនៃការផ្លាស់ប្តូររវាងដំណាក់ការទាំងពីរនេះ ។ លោកអ្នកត្រូវទទួលស្គាល់ការនេះ និងត្រូវចេះលូតលាស់ឡើង ។ ចូរកុំគិតតែពីត្រួសត្រាយ

តែរហូត មិនបានឈានចូលដំណាក់ការបីបាច់ថែរក្សានោះឡើយ ។ លោកអ្នកនាំគេមកដល់ទ្វារមុខ តែបើមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការថែទាំគេនោះទេ គេចេញតាមទ្វារក្រោយយ៉ាងរហ័សបំផុត ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងនៅតែមានក្រុមជំនុំ ដែលនៅតែបន្តទាក់ទាញដល់ចិត្តសមាជិកជឿថ្មីតែចំនួនមកព្រះវិហារហាក់ដូចជានៅដដែល? ពីព្រោះក្រុមជំនុំនោះមិនបានបីបាច់ថែរក្សាទារក ដែលខ្លួនបានបង្កើតមកនោះឲ្យបានល្អ ។

ដំណាក់ការធ្វើជាដៃគូ

ដំណាក់ការបន្ទាប់ គឺជាការផ្លាស់ប្តូរដ៏លំបាកបំផុត សម្រាប់បេសកជន និង ក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក ។ ការនោះគឺអាចប្រៀបធៀបការ ដែលយើងមានក្មេងជំទង់នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកអ្នកដែរ ។ គេមិនមែនជាកូនក្មេងទៀតទេ នៅពេលដែលគេធំឡើង និង រាងកាយគេធំចម្រើនឡើង តែគេមិនទាន់ក្លាយជាមនុស្សពេញវ័យនៅឡើយទេ ព្រោះគេមានបទពិសោធន៍នៃការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង ។ កូនប្រុសដែលនៅជំទង់នោះ គេចង់ក្លាយទៅជាបុរសពេញវ័យ ។ គាត់តែងតែ "បង្ហាញ" ថារឹងប៉ឹង ឬ មុតមាំហើយ ។ គាត់ប្រៀបដូចជាមាន់ជល់ ដែលទើបតែនឹងពកខ្លាយ ដើរគ្រាំងចុះគ្រាំងឡើង និង រងាវបង្អួតដាក់គេឯង ។ ឪពុកចង់ "ព្រលែងឲ្យកូនទៅ" ដើម្បីឲ្យបានទទួលនូវបទពិសោធន៍កើនឡើង ប៉ុន្តែគឺយ៉ាប់ណាស់ ដែលឪពុកដឹងថានឹងមានការឈឺចាប់ និង មានឥទ្ធិពលប៉ះពាល់ដ៏យូរអង្វែង ដោយព្រោះតែការធ្វើការសម្រេចណាមួយ ដែលមិនបានគិតវែងឆ្ងាយ ។

ចំពោះអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលវិញ ចំណុចនេះគឺមានន័យថា ផ្ទេរកម្មវិធី ដែលមានលុយរាប់លានដុល្លារ ហុចកូនសោរឡាន និង សម្ភារៈទាំងឡាយ អនុញ្ញាតឲ្យអ្នកម្ចាស់ស្រុកធ្វើការសម្រេច ដែលនឹងមានឥទ្ធិពលប៉ះពាល់ដល់អនាគតរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលនោះ ។ មិនមែនជាការងាយស្រួលធ្វើឡើយ ! តែមានអ្នកម្ចាស់ស្រុកខ្លះជឿថា គេត្រៀមរួចជា

ដំណាក់ការនៃការធ្វើជាដៃគូ

ចំណុចវិជ្ជមាន:
- ✓ កម្លាំងរឹងមាំនៃក្រុមជំនុំជាតិលេចធ្លោឡើង
- ✓ ប្រឌិតញ្ញាណនិងការធ្វើស្អាតចម្លងផ្នែកវប្បធម៌បានកើតមានឡើង ។
- ✓ សកម្មភាពថ្មីដ៏ធំធេងនៃការបើកចំហឲ្យមានព័ន្ធកិច្ចនៅតាមកន្លែងផ្សេងៗ ដោយមានធនធានមនុស្សកើនឡើងច្រើន ។

ចំណុចអវិជ្ជមាន:
- ✓ មានការពិបាកបំផុតក្នុងការផ្ទេរ(សម្រាប់ភាគីទាំងពីរ)
- ✓ ស្នាមប្រេះនឹងឃើញមាននៅក្នុងដំណាក់ការពីរដំបូង
- ✓ មានអ្នករងរបួសយ៉ាងច្រើនកើតឡើងឥឡូវនេះ

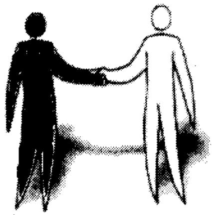

ស្រេចហើយ ដើម្បីធ្វើកិច្ចការនេះក្នុងអំឡុងពេលពីបីទៅបួនឆ្នាំនោះ ។ "ទុកឲ្យខ្ញុំបង្ហាញអ្នកនូវរបៀបធ្វើឲ្យបានត្រឹមត្រូវ !" អ្នកខ្លះមានគំនិតបែបហ្នឹង ។ អូ ! មានការឈឺចាប់នៅពេលផ្ទេរការងារនេះ . . . គឺមិនមែនជាពេល ដែលងាយស្រួលឡើយ ។

ដូចគ្នានៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើងដែរ ការងារផ្ទេរនេះគឺត្រូវរៀបចំឲ្យបានប្រសើរបំផុត នៅពេលដែលទំនាក់ទំនងនៅវ័យក្មេងនោះ ។ យើងត្រូវបង្កើននូវការទុកចិត្តគ្នា និង រៀនទទួលពីអំណោយទាន និង បទពិសោធន៍ពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យើងត្រូវទទួលស្គាល់ឲ្យបានដឹងពីខាងដើមថា នៅពេលដែលផ្ទេរការងារនេះ គឺនឹងមានការឈឺចាប់ ។ ការផ្លូវណា ដែលងាយស្រួល ដើម្បីធ្វើការងារនេះឡើយ គឺត្រូវការព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះផ្នែកទាំងពីរនេះ ។ ការក្លាយទៅជាមានភាពស្មើគ្នាជាមួយនរណាម្នាក់នោះ គឺជារឿងមួយ ដែលប្រឆាំងនឹងនិស្ស័យលក្ខណៈពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ យើងទាំងពីរ ចង់ធ្វើជាអ្នកទទួលខុស

ត្រូវ តែព្រះជាម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលថា នៅក្នុងដំណាក់ការនេះ គឺត្រូវព្រលែង និង ត្រូវទុកចិត្ត ឯម្នាក់ទៀតត្រូវព្រមទទួលតាមតួនាទីនៃការដឹកនាំនៅលើជំហាននៃការផ្ទេរការងារនោះដោយគោរព ។ អ្នកដឹកនាំថ្មី ត្រូវចាប់ផ្តើមយឺតៗ និង បន្តិចម្តងៗ ទើបទទួលយកនូវការគ្រប់គ្រង ត្រួតត្រាទាំងស្រុង ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងជួយឲ្យយើងអាចធ្វើការផ្ទេរនេះបាន ប៉ុន្តែយើងពិតជាអាចកាត់បន្ថយនូវការឈឺចាប់នេះបាន ដោយបានដឹងជាមុនថានឹងមានអ្វីកើតឡើង ។

ដំណាក់ការចូលរួម

នៅពេលដែលដំណាក់ការ នៃការចូលរួមបានឡើងដល់ចំណុចកំពូលរបស់វា ការគ្រប់គ្រងទាំងស្រុងនោះ គឺត្រូវជាអ្នកម្ចាស់ស្រុក ។ ការគ្រប់គ្រងនៃនិកាយ ឬ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ឥឡូវនេះស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ដ៏មានសមត្ថភាពរបស់គេ ។ អង្គការនោះ គឺចាត់ចែងដោយប្រើបទពិសោធន៍ និង ប្រាជ្ញា ។ ឥឡូវនេះព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរ ដល់អ្នកម្ចាស់ស្រុក ដោយមានការរីកចំរើន និង ទទួលជោគជ័យ ។

នៅក្នុងដំណាក់ការនេះ បេសកជនត្រូវដឹងថា ដល់ពេលដែលខ្លួនត្រូវរើទៅកន្លែងផ្សេងទៀតហើយ ។ មិនមែនបេសកជនទាំងអស់សុទ្ធតែមានអំណោយទានចំពោះដំណាក់ការនីមួយៗនៃដំណើរការអភិវឌ្ឍន៍នោះឡើយ ។ ផ្នែករឹងមាំនៃបុគ្គលលក្ខណៈនោះ តែងតែមានការឃ្លើសចិត្ត នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំក្នុងស្រុក ផ្តល់និម្មិត ការបង្ហាញទិសដៅ និង ការដឹកនាំនោះ ។ នេះគឺជាគ្រឿងផ្សំមួយ ដែលបន្តទំនាស់រហូតមក ។ ហេតុអ្វីបានជាធ្វើការនេះ? នៅដំណាក់ការនេះ គឺក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក ឬ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ត្រូវនិយាយថា "យើងចង់បានឲ្យដំណាក់ការមួយនេះ និង មួយនោះ នៅធ្វើការជាមួយយើង ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវឲ្យចំណុចដទៃទាំងឡាយនោះផ្លាស់ចេញ ។" នៅត្រង់ដំណាក់ការនេះ ក្រុមជំនុំជាតិ គ្រប់

គ្រងពេញទី គឺគេគ្រាន់តែត្រូវការសេវកម្មពីបេសកជនទាំងឡាយ ដែលមានបច្ចេកទេសពិសេស ឬ ជំនាញពិសេសតែប៉ុណ្ណោះ ។ យើងត្រូវការបេសកជន ដែលមានការហ្វឹកហ្វឺនជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកទេវសាស្រ្ត នៅពេលដែលយើងចង់ឃើញសាលាព្រះគម្ពីរ និង សិក្ខាសាលាជាន់ខ្ពស់ នៅក្នុងស្រុកខ្មែរ គឺការហ្វឹកហ្វឺនជាន់ខ្ពស់ថ្នាក់បរិញ្ញា និង ខ្ពស់ជាងនេះទៅ

ដំណាក់ការនៃការចូលរួម

ចំណុចវិជ្ជមានៈ

- ✓ បានសម្រេចនូវទិសដៅផ្ដាច់ព្រ័ត្រ
- ✓ ក្រុមជំនុំជាតិជាអ្នកដៅក្រុមមនុស្សថ្មី
- ✓ បេសកជនភាគច្រើនផ្លាស់ទៅកន្លែងដែលមិនពួជំណើងល្អថ្មីទៀត ។

ចំណុចអវិជ្ជមានៈ

- ✓ អ្នកធ្វើការ "ចាស់ៗខ្លះ" មិនចង់ព្រលែងដៃ ។
- ✓ ល្បិចនយោបាយមាននៅក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំម្ចាស់ស្រុក ដោយព្រោះចង់កាន់អំណាចគ្រប់គ្រង ។

church ក្រុមជំនុំ　mission បេសកកម្ម

ទៀត ។ តើលោកអ្នកជឿថា ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់នោះមែន ។ យើងនឹងត្រូវការបេសកជន ដែលមានជំនាញផ្នែក ទូរទស្សន៍ វិទ្យុ និង ផ្នែកផ្សព្វផ្សាយដទៃទៀត ដើម្បីឲ្យក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក ផលិតកម្មវិធីទាំងឡាយដែលគេចង់ផលិតឡើងនោះ ។ ការនេះមិនមែនមានន័យថា គ្មានអ្នកបច្ចេកទេស ដែលជាជាតិខ្មែរនោះឡើយ ។ តែទាំងនេះគឺជា គំរូទាំងឡាយ ដែលមានន័យថា ការនៅក្នុងដំណាក់ការចូលរួម ។

អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលក្នុងស្រុកត្រូវការមនុស្សជួយខាងឯកទេស ឱសថ ហិរញ្ញវត្ថុ ឬ ផ្នែកជំនាញដទៃទៀត ។ ការសម្រេចចិត្តសំខាន់ៗនៅក្នុងដំណាក់ការនេះ អ្នកដឹកនាំខ្មែរគឺជាអ្នកសម្រេច ប៉ុន្តែយើងមិនចង់ញែកខ្លួនយើងឲ្យដាច់ចេញពីគតិបណ្ឌិត និង បទពិសោធន៍របស់បងប្អូនប្រុសស្រីគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើងនោះដែរ ។

សរុបសេចក្ដី

លោកអ្នកមាន ៤ ចំណុចនៃការរីកចំរើន នៃទំនាក់ទំនងរវាងបេសកជន និង អ្នកនៅក្នុងស្រុក ។ គំរូនេះគឺផ្ដល់ជូន ដោយមានសេចក្ដីសង្ឃឹមថា មានការយល់ដឹងនូវដំណើរការ ដែលយើងអាចធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយគ្នាបានប្រសើរឡើង ។ ចូរចងចាំ កុំឲ្យយើងប្រព្រឹត្តដោយឥតប្រាជ្ញា ដោយសារការប្រៀបធៀបក្រុមជំនុំ ឬ អង្គការរបស់យើង ជាមួយអ្នកដទៃទៀត ។ គឺគ្មានគុណតម្លៃអ្វីឡើយ នៅក្នុងការងារប្រៀបធៀបបែបនោះ គឺមានតែនាំឲ្យមានការច្រណែន ឬ ខឹងសម្បារតែប៉ុណ្ណោះ ។

ខ្ញុំចង់ជំរុញលើកទឹកចិត្ត ដល់លោកអ្នក ឲ្យត្រឡប់ទៅនិយាយជាមួយអស់អ្នកដែលលោកអ្នកធ្វើការជាមួយ ហើយពិចារណាមើល តើលោកអ្នកកំពុងនៅក្នុងដំណាក់ការនៃដំណើរការអភិវឌ្ឍន៍ នៃទំនាក់ទំនងនេះ ។ គឺប្រហែលជាអាច បំភ្លឺឲ្យឃើញថាម្នាក់គិតថា យើងកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណាក់ការនៃការត្រួសត្រាយផ្លូវ ឯម្នាក់ទៀតគិតថា យើងកំពុងនៅក្នុងដំណាក់ការនៃការចូលរួម !

នៅពេលដែលលោកអ្នក កំណាត់រកឲ្យឃើញថា លោកអ្នកកំពុងនៅត្រង់ណាឥឡូវនេះ ចូរនិយាយពីអនាគត ។ តើយើងចង់ធ្វើរបៀបម៉េចនៅក្នុងដំណាក់ការបន្ទាប់? តើលោកអ្នកគិតថា វាត្រូវចំណាយពេល

ប៉ុន្មាន? តើអ្វីទៅដែលជាសញ្ញាបង្ហាញថា លោកអ្នកកំពុងរីកលូតលាស់ទៅក្នុងដំណាក់ការបន្ទាប់ទៀតនោះ ?

ការចំណាយពេលឆ្លើយនូវសំណួរទាំងឡាយនេះ នឹងជួយឲ្យយើងពង្រឹងទំនាក់ទំនងរបស់យើង រវាងបេសកជន និង អ្នកម្ចាស់ស្រុក ។

មេរៀននេះបានបង្រៀនទៅពេលសន្និបាតប្រចាំ ២០០១ របស់ប្រិយសម្ព័ន្ធគ្រីស្ទបរិស័ទកម្ពុជា នៅទីក្រុងភ្នំពេញ ។

HONEYCOMB 2/3 (July 2001): 49–53

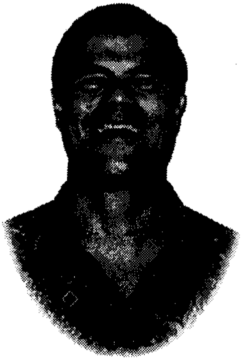

God and Money
Part Three—The Search for True Riches

Neal YOUNGQUIST

The Mad Race

We don't have to look far to find people in a mad race to acquire riches. At times the race becomes very competitive, fueled by a strong desire to increase status and power by possessing more material goods or riches than one's neighbor. This pursuit of riches has its consequences. The quest for riches leads people down the dangerous slide of moral compromise leading eventually to destruction. Soon everything is acceptable for the purpose of acquiring more. Corruption, bribery, gambling, lying, oppressing the poor, and other evil practices lead people—regardless of ethnicity or nationality—blindly on this broad path to ruin.

Is possessing material wealth ungodly? No—there were many in the Bible who lived righteous lives and possessed great wealth. Abraham, Job, and Cornelius are a few examples of those God blessed with wealth. These men and others recognized that God is the source of wealth[1]. They had the strength of character and trust in God to prevent riches from becoming the controlling master of their lives.[2]

---

[1]Deut 8:17,18; Prov 10:22.
[2]Matt 6:24.

The Perils of the Race Toward Riches	
Poverty	Proverbs 22:16 Proverbs 23:4, 5 Proverbs 28:19, 22
Family Troubles	Proverbs 15:27
Turmoil	Proverbs 15:16 I Timothy 6:10
Threats	Proverbs 13:8
Untrue Friends	Proverbs 19:4
False Trust	Proverbs 11:28 I Timothy 6:17
Harmful Desires	I Timothy 6:9

There are those, however, who have fallen prey to the deceit of riches with the clear intention of obtaining riches in their own way and time. Balaam, Achan, Gehazi, and Judas, just to name a few, succumbed to the power of riches to their own demise. They all made riches their god and paid the price for it in the end.

True Riches

To the surprise of many, material wealth is not all-powerful. It has limitations! Wealth cannot save in the day of judgment,[3] does not last forever,[4] cannot satisfy,[5] and is not a source of happiness.[6] Is it not better to seek after true riches that last forever than chasing after temporal earthly gain? What are these eternal riches that are available to those seeking after God's pleasure?

---

[3]Prov 11:4; Ps 52:5–7.
[4]Prov 27:24; Matt 6:19.
[5]Eccl 5:10.
[6]Eccl 2:26.

Wisdom

The supreme treasure is wisdom. Throughout the book of Proverbs, the reader is encouraged again and again to search for it with all his or her ability. There was a common saying among the Jews: "Seek that to which other things are necessarily connected." A king once said to his friend, "Ask what you want, and I will give it you." He thought within himself, "If I ask to be made a general I will easily obtain it. I will ask something to which all other things can be added." He then said, "Give me your daughter as my wife." This he did knowing that all the blessings of the kingdom would be added to this gift.[7]

The Beauty of Wisdom From Proverbs		
Incomparable Value	⇨	Proverbs 3:14, 15 Proverbs 8:11
Long Life	⇨	Proverbs 3:16
Happiness and Peace	⇨	Proverbs 3:17
Enduring Wealth	⇨	Proverbs 8:18
Sound Judgement	⇨	Proverbs 8:14
Riches and Honor	⇨	Proverbs 3:16

Similarly, all the blessings of God are found in wisdom. Finding wisdom is like finding a source of never-ending treasures such as purity, peacefulness, gentleness, submissiveness, compassion, sincerity, fruitfulness, and impartiality.[8] These riches of the heart are priceless, worth far more than mere silver and gold.

Where can these riches of wisdom be found? Job writes that God understands the way to them, and he alone knows where they dwell.[9] The storehouse of wisdom is found in respect,

---

[7]Adam Clarke, *Adam Clarke's Commentary on the New Testament—Electronic Edition* (Indiana: Parsons Technology, 1999), s.v. Matt 6:33.

[8]Jas 3:17.

[9]Job 28:23.

adoration, and obedience to the Lord and his commands. And it can be obtained from God—the master creator and source of wisdom who gives generously to all those who ask without doubting.[10]

Knowing Christ

Wisdom is also found in knowing Christ, who became for us wisdom from God.[11] Coming into fellowship with God does not only mean the richness of eternal life, but also the opportunity for intimacy with our creator. Paul valued this intimacy so much that he surrendered everything that men count as valuable for the surpassing greatness of knowing Christ.[12] As Christ is revealed to us, we begin to understand the manifold blessings of the Kingdom of God and his supreme power working on our behalf.[13] Like wisdom, knowing Christ requires a persistent dedication to seek him and follow after his commands.

Contentment

The lust for riches and power was just as strong in the days of the early church as they are today. In the midst of a greedy and corrupt generation, Paul encouraged his student Timothy with a gem of truth that, as usual, turns the world's system upside down: *Godliness with contentment is great gain.*[14] Working in harmony, these twin powers of godly living and a sense of inward sufficiency result in enormous strength and steadfastness.

It was with such astounding qualities that the early saints gladly chose to endure great persecution and loss of possessions rather than indulge in the seducing materialism of the age.[15] With great anticipation and confidence these pilgrims and aliens saw from afar an approaching unshakable Kingdom with better and

---

[10]Jas 1:5-8.
[11]1 Cor 1:30.
[12]Phil 3:8–11.
[13]Eph 1:15-23.
[14]1 Tim 6:16.
[15]Heb 10:32–39.

lasting possessions. They properly appraised the temporal corruptible riches of the world and found it woefully insufficient when compared with the eternal riches of the Kingdom.

A Choice

Today, God has given us a choice—to build our lives on the true riches of his Kingdom, or to seek after the elusive rewards of materialism. The shifting sands of power, gain, and self-worth are short-lived and will not last the storms of life. Only the one who is supported by the pillars of godly wisdom, intimacy, and contentment will stand forever. The choice is obvious but only fully realized when we cultivate a lifestyle that is pleasing to him and effective in our pursuit of the Kingdom.

សំណុំធីកឃ្មុំ ២/៣ (កក្កដា ២០០១)៖ ៥៤-៦០

ព្រះ និង ប្រាក់

ភាគទី ៣៖ ការស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ពិត

នៀល យ៉ាំងគ្វីស

ការប្រជែងជើងគ្នារកស៊ី

យើងមិនចាំបាច់ខំរកមើលមនុស្ស ដែលខំប្រជែងជើងគ្នាក្នុងការរកស៊ីឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិនោះឡើយ ។ នៅពេលដែលការខំប្រជែងជើងគ្នាក្លាយជាការប្រជែងគ្នាយ៉ាងខ្លាំង ដោយព្រោះការប៉ងប្រាថ្នា ចង់បានឋានៈ និង អំណាចខ្លាំងហួសហេតុពេក គឺដោយចង់មានទ្រព្យសម្បត្តិឲ្យច្រើនជាងអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ។ ការខំប្រឹងឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើននេះ គឺវាមានផលវិបាករបស់វា ។ ការខំប្រឹងរកទ្រព្យសម្បត្តិនាំឲ្យមនុស្សរអិលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបញ្ហាគ្រោះថ្នាក់ ដែលមិនមានសីលធម៌ មិនសូវរឹងប៉ឹង នាំឲ្យអន្តរាយនៅថ្ងៃណាមួយ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងក្លាយជាការដែលអាចទទួលបាន ដោយក្នុងគោលបំណងចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិកាន់តែច្រើនឡើងថែមទៀត ។ អំពើពុករលួយ ការស៊ីសំណូក ល្បែងស៊ីសង ការភូតកុហក ការជិះជាន់អ្នកក្រីក្រ និង ការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ដទៃទៀតនាំឲ្យមនុស្សធ្លាក់ទៅក្នុងផ្លូវ ដែលនាំទៅរកភាពអន្តរាយ មិនថាឡើយអ្នកនោះជាជាតិពន្ធ ឬ ជាតិសាសន៍អ្វីឡើយ ។ តើព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការមានទ្រព្យសម្បត្តិទេឬ? ទេ មិនមែនទេ មានមនុស្សជា

ច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដែលរស់នៅដោយសុចរិត និង មានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនសម្បើម ។ លោក អ័ប្រាហាម យ៉ូប និង កូនាលាស គឺគ្រាន់តែជាគំរូខ្លះៗនៃមនុស្ស ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរឲ្យគេមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនសន្ធឹក[១] ។ គេមានភាពរឹងប៉ឹងផ្នែកចរិតលក្ខណៈ និង ទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ ដោយមិនបណ្តោយឲ្យទ្រព្យសម្បត្តិនោះគ្រប់គ្រងធ្វើជាម្ចាស់នៃជីវិតរស់នៅរបស់គេឡើយ[២] ។

ការគ្រោះថ្នាក់ដោយការខំប្រឹងឲ្យបានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន

ភាពទ័លក្រ	*សុភាសិត ២២:១៦*
	សុភាសិត ២៣:៤-៥
	សុភាសិត ២៨:១៩,២២
បញ្ហាគ្រួសារ	*សុភាសិត ១៥:២៧*
បញ្ហាច្របូកច្របល់	*សុភាសិត ១៥:១៦*
	១ធីម៉ូថេ ៦:១០
ការតំរាមកំហែង	*សុភាសិត ១៣:៨*
មិត្តសម្លាញ់មិនពិត	*សុភាសិត ១៩:៤*
ការទុកចិត្តខ្លែងក្លាយ	*សុភាសិត ១១:២៨*
	១ធីម៉ូថេ ៦:១៧
ការប៉ងប្រាថ្នាដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់	*១ធីម៉ូថេ ៦:៩*

ទោះបីជាយ៉ាងណា ក៏ដោយមានអ្នក ដែលធ្លាក់ខ្លួនទៅជារំពារ នៃសេចក្តីបោកបញ្ឆោតរបស់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានបំណងច្បាស់លាស់ក្នុង ការប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ តាមពេលវេលារបស់គេផ្ទាល់។ បាឡាម អេកាន គេហាស៊ី និងយូដាសនេះគ្រាន់តែជាឈ្មោះខ្លះៗ ដែលព្រមចុះចាញ់ អំណាចនៃទ្រព្យសម្បត្តិ រហូតដល់ទីមរណា ។ គេបានខំប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាង

---

[១] *ចោទិយកថា ៨:១៧, ១៨; សុភាសិត ១០:២២*

[២] *ម៉ាថាយ ៦:២៤*

មានស្គុកស្គម្ភ ដោយចាត់ទុកទ្រព្យនោះជាព្រះរបស់គេ ហើយគេត្រូវសងថ្លៃចំពោះការខំប្រមូលនោះ នៅពេលចុងបញ្ចប់របស់គេ ។

ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ពិត

មានមនុស្សជាច្រើនភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ដែលថារបស់ទ្រព្យនោះមិនមានអំណាចគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់បានទេ ។ គឺវាមានព្រំដែនកំណត់ ! របស់ទ្រព្យមិនអាចជួយសង្គ្រោះ ឲ្យរួចនៅថ្ងៃជំនុំជំរះបានទេ[៣] មិនស្ថិតស្ថេររហូតឡើយ[៤] មិនអាចធ្វើឲ្យស្កប់ស្កល់ចិត្តបានឡើយ[៥] ហើយក៏មិនមែនជាប្រភពនៃសុភមង្គលនោះដែរ[៦] ។ តើមិនមែនជាការប្រសើរទេឬអី បើយើងស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ពិត ដែលស្ថិតស្ថេរដ៏យូរអង្វែងជាជាង ការដែលខំដេញតាមទ្រព្យសម្បត្តិបណ្តោះអាសន្ន ដែលនៅផែនដីនេះ? តើអ្វីដែលជាសម្បត្តិដ៏នៅអស់កល្បទាំងឡាយនោះ គឺមាននៅក្នុងអស់អ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មែនទេ?

គតិបណ្ឌិត

សម្បត្តិទ្រព្យដ៏ប្រសើរបំផុតនោះ គឺគតិបណ្ឌិត ។ នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតទាំងមូល គេបានជំរុញលើកទឹកចិត្តម្តងហើយម្តងទៀតឲ្យស្វែងរកគតិបណ្ឌិត ឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន ។ មានពាក្យស្លោកដែលពួកសាសន៍យូដាបាននិយាយជាធម្មតានោះគឺ: "ចូរ ស្វែងរករបស់អ្វីដែលមានការទាក់ទងគ្នាជាចាំបាច់" ។ មានស្តេចមួយអង្គ បានសួរទៅសម្លាញ់របស់ខ្លួនថា "ចូរសុំអ្វីដែលអ្នកចង់បាន នោះយើងនឹងប្រទាន

---

[៣] *សុភាសិត ១១:៤; ទំនុកតម្កើង ៤៩:៤-៧*

[៤] *សុភាសិត ២៧:២៤; ម៉ាថាយ ៦:១៩*

[៥] *សាស្តា ៥:១០*

[៦] *សាស្តា ២:២៦*

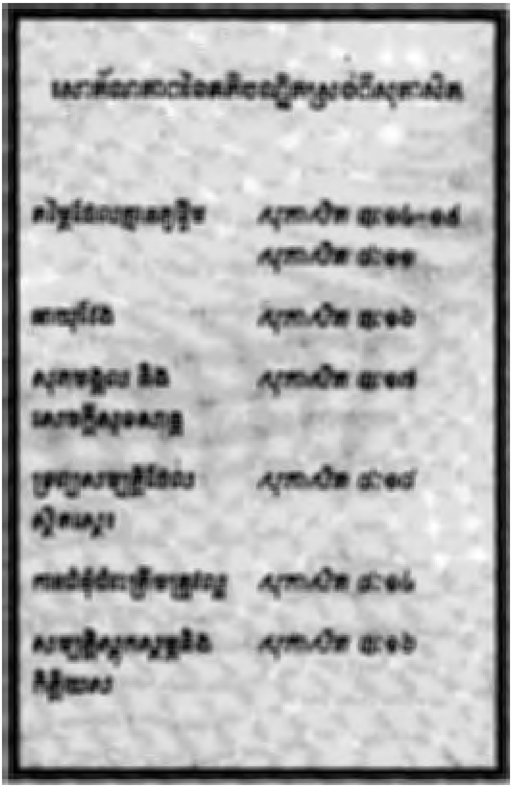

ឲ្យអ្នកឯង" ។ ម្នាក់នោះ បានគិតមួយស្របក់ ក្នុងចិត្ត"បើអញសុំធ្វើជាមន្ត្រីធំនោះ អញនឹងបានធ្វើភ្លាមយ៉ាងងាយ ។ អញនឹងសុំអ្វីមួយ ដែលនឹងមានការ ទាក់ទងទៅនឹងការបន្ថែមលើការអ្វីផ្សេងទៀត" ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏បានឆ្លើយថា"ចូរឲ្យបុត្រីរបស់ព្រះអង្គ រៀបការនឹងទូលបង្គំ" ។ ការនេះ គាត់បានធ្វើដោយដឹងថា ព្រះពរទាំងឡាយនៃអាណាចក្រនោះ នឹងត្រូវបន្ថែមមក ដល់អំណោយ ដែលគាត់បានសុំនេះឯង[៧] ។

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ព្រះពរទាំងឡាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺមាននៅក្នុងគតិបណ្ឌិត ។ ការស្វែងរកគតិបណ្ឌិត គឺដូចជាការស្វែងរកប្រភពធនធាននៃកំណប់ទ្រព្យ ដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ដូចជាភាពបរិសុទ្ធ សេចក្តីសុខសាន្ត ចិត្តសុភាព ការព្រមចុះចូល សេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីស្មោះត្រង់ មានផលផ្លែយ៉ាងច្រើន និង ការមិនប្រកាន់បក្សពួក[៨] ។ ទ្រព្យ

---

(7) Adam Clarke, *Adam Clarke's Commentary on the New Testament—Electronic Edition* (Indiana: Technology, 199), s.v. Matt 6:33.
(8) Jas 3:17

សម្បត្តិនៃដួងចិត្តទាំងនេះ គឺមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ មានតម្លៃច្រើនជាង ប្រាក់ និង មាស ទៅទៀត ។

តើគេអាចរកទ្រព្យសម្បត្តិនៃគតិបណ្ឌិតទាំងនេះ នៅកន្លែងណាទៅ? លោកយ៉ូប សរសេរថា ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់យល់ពីរបៀប ដែលគតិបណ្ឌិតធ្វើការយ៉ាងណា ហើយនិងលោកគ្រាន់តែដឹងថា គតិបណ្ឌិតនៅឯណា[៩] ។ ឃ្លាំងនៃគតិបណ្ឌិត គឺគេឃើញនៅក្នុងការគោរព ការកោតសរសើរ និង ការស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះរាជបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ ។ យើងអាចទទួលនូវគតិបណ្ឌិតប្រាជ្ញានោះ ពីព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះអាទិករ និង ជាប្រភពនៃប្រាជ្ញា ព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យយ៉ាងសប្បុរសដល់អស់អ្នកណា ដែលទូលសុំដោយឥតសង្ស័យ[១០] ។

ការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ត

គេអាចរកឃើញគតិបណ្ឌិតផងដែរ នៅក្នុងការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ត ដែលព្រះអង្គបានក្លាយជា តួនៃគតិបណ្ឌិត សម្រាប់យើងមកពីព្រះជាម្ចាស់[១១] ។ ការប្រកបជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះជាម្ចាស់ មិនគ្រាន់តែមានន័យថា យើងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចឡើយ តែជាឱកាសនៃការនៅជិតស្និតជាមួយព្រះអាទិករ របស់យើង ។ លោកប៉ូល ឲ្យតម្លៃចំពោះ ការប្រកបជិតស្និទ្ធនេះខ្លាំងណាស់ ដែលគាត់ព្រមលះបង់ចោលរបស់គ្រប់យ៉ាងដែលមនុស្សទូទៅរាប់ថា មានតម្លៃលើសពីការស្គាល់ព្រះគ្រីស្តនោះ[១២] ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្តបានសម្តែង អង្គទ្រង់ឲ្យយើងស្គាល់នោះ យើងចាប់ផ្តើមយល់ពីព្រះពរនៃអាណាចក្រព្រះជាច្រើនបែប និង អំណាច

---

[៩] *យ៉ូប ២៨:២៣*

[១០] *យ៉ាកុប ១:៥-៨*

[១១] *១កូរិនថូស ៣:៣០*

[១២] *ភីលីព ៣:៨-១១*

ចេស្តាដ៏ឧត្តមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើការ ជំនួសយើង[១៣] ។ ដូចគ្នានឹងគតិបណ្ឌិតដែរ ការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ តម្រូវឲ្យមានការប្តូរផ្តាច់ ដើម្បីស្វែងរកព្រះអង្គ និង ធ្វើតាមព្រះរាជបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ ។

ការស្កប់ចិត្ត

ការលោភចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិ និង អំណាចហួសហេតុ គឺមានក្នុងកាលពីសម័យក្រុមជំនុំសម័យដើម ក៏ដូចគ្នាសម័យឥឡូវនេះដែរ ។ នៅក្នុងចំណោមជំនាន់មនុស្ស ដែលលោភលន់ និង មានអំពើពុករលួយ លោក ប៉ូល យកសេចក្តីពិតដ៏ពិសិដ្ឋលើកទឹកចិត្ត ឲ្យសិស្សរបស់គាត់ឈ្មោះ ធីម៉ូថេ បង្វិលប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងរបស់លោកិយនេះឲ្យដាក់ក្បាលចុះក្រោមគឺៈ ការស្កប់ចិត្ត ដោយស្កប់ចិត្តកោតខ្លាចព្រះ គឺជាការប្រសើរបំផុតក្នុងការចម្រើនបានទ្រព្យសម្បត្តិ[១៤] ។ ការធ្វើការដោយស៊ីសង្វាក់គ្នារវាងអំណាចទាំងពីរនេះ គឺការរស់នៅដោយកោតខ្លាចព្រះមួយ និង ស្កប់ចិត្តមួយ បង្ហាញជាលទ្ធផលនូវកម្លាំងពលំដ៏ខ្លាំងសម្បើម និង ភាពស្មោះត្រង់យ៉ាងសម្បើម ។

គឺដោយមានគុណសម្បត្តិដ៏ចម្លែកអស្ចារ្យបែបនេះ ទើបបានជាពួកបរិសុទ្ធកាលពីជំនាន់ដើម រីករាយក្នុងការជ្រើសរើសយក ដោយអត់ទ្រាំនូវការបៀតបៀន និង ការបាត់បង់នូវទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន ជាជាងព្រមទទួលយកនូវការបណ្តោយឲ្យខ្លួន ធ្លាក់ក្នុងការល្បួងលោមនៃសម្បត្តិទ្រព្យនៅក្នុងសម័យនេះ[១៥] ។ ដោយមានការពិចារណាជ្រៅជ្រះពីហេតុការណ៍ជាមុន និង ដោយមានការទុកចិត្តយ៉ាងមុតមាំ ពួកអ្នកបរិសុទ្ធ និង

---

[១៣] អេភេសូ ១:១៥-២៣

[១៤] ១ធីម៉ូថេ ៦:១៦

[១៥] ហេព្រើ ១០:៣២-៣៩

គួកនទាំងនេះ បានឃើញពីចម្ងាយនូវការខិតជិតចូលមកដល់នៃអាណាចក្រ ដែលឥតរង្គើ ប្រកបទៅដោយសម្បត្តិទ្រព្យដ៏ប្រសើរ និង គង់វង្ស អស់កល្ប ។ ពួកគេបានធ្វើការវាយតម្លៃលើទ្រព្យសម្បត្តិបណ្តោះអាសន្ន នៅក្នុងលោកិយ ដែលតែងតែពុករលួយនោះ និង បានយល់ឃើញថា ទ្រព្យសម្បត្តិនេះ គឺគ្មានប្រយោជន៍សោះ នៅពេលដែលប្រៀបទៅនឹង សម្បត្តិនៃអាណាចក្រព្រះ ។

ការជ្រើសរើស

នៅថ្ងៃនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ឲ្យយើងនូវការជ្រើសរើសមួយ គឺ ថាត្រូវសង់ជីវិតរបស់យើងនៅលើទ្រព្យសម្បត្តិនៃអាណាចក្រ របស់ព្រះ អង្គ ឬ ក៏ត្រូវខំដេញតាមទ្រព្យសម្បត្តិបណ្តោះអាសន្ន ដែលជាសម្បត្តិ នៅលើលោកិយនេះ ។ អំណាច ការរកស៊ីចំណេញច្រើន និង បុណ្យ សក្តិឋានៈ ដែលមិនទៀងទាត់នោះ គឺមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ និង មិនធន់ទ្រាំ បាននឹងព្យុះនៃជីវិតបានឡើយ ។ អ្នកដែលអាចធន់ទ្រាំបានមានតែអ្នក ដែល មានការគាំទ្រពីសរសរដ៏រឹងមាំនៃគតិបណ្ឌិត ការប្រគល់ជិតស្និទ្ធ នឹងព្រះជាម្ចាស់ និង ស្កប់ចិត្តនឹងអ្វី ដែលខ្លួនមាន ទើបអាចឈរជាប់នៅ បាន ។ ការជ្រើសរើសនោះ គឺច្បាស់លាស់ណាស់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាតើ យើងយល់ច្បាស់ទេ នៅពេលដែលយើងរៀបចំដំណើរជីវិតរស់នៅ ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និង មានប្រសិទ្ធិភាពក្នុងការស្វែងរក អាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គ ។

HONEYCOMB 2/3 (July 2001): 61–71

Success and Successors

Russell H. BOWERS, Jr

How Do We Gauge Success?

By what standard can we decide how successful someone has been in ministry?

Is it the *number of people* who have sat under someone's teaching and will testify of its impact? Jesus attracted large crowds in the early stages of his work. However, he often demonstrated the shallowness of the multitude's "faith" and, by insisting on a deeper commitment, drove them away.[1] No, numbers do not prove success in God's sight. Other things being equal, we would naturally rather see many people rather than few respond, claim allegiance to Christ, and join the church. But if they do so for the superficial reasons of John 6, or without the submission to his word that Jesus demanded in John 8, the numbers who follow us may

[1] See John 6:14–15 and Jesus' withdrawal. By the end of the chapter "many of his disciples turned back and no longer followed him" (v. 66). Then in John 8:31 Jesus instructed the Jews *who had believed him* to hold to his teaching if they wanted to be free. By verse 59 they were picking up stones to stone him.

speak not of how many we have won, but with how many we have failed.

Should we say rather that success is measured by the minister's personal *faithfulness* to the Lord and his word, regardless of whether people have responded? Surely this represents a more spiritual yardstick. Paul told the church at Corinth that "it is required that those who have been given a trust must prove faithful" to the one who commissioned them, and that therefore he cared very little about how *people* evaluated him.[2] God told Ezekiel to faithfully proclaim his word to Judah, whether or not they would listen. In fact, he clearly implied that they would *not* listen. Yet Ezekiel was to preach anyway.[3] Jesus is twice called "the faithful witness,"[4] and those whom he rewards at his return are his "good and faithful" servants.[5] So faithfulness clearly comprises a criterion for success before the Lord.

Can we probe this a bit deeper? A cornerstone of faithfulness is *integrity*. Faithfully discharging the work we have been given is inadequate if our hearts remain divided. The exalted Christ warned a faithfully busy church at Ephesus that it risked forfeiting its status as a witness ("lampstand") because it had forsaken its first love.[6] God does not seek automata that crank out studies, sermons, and service. He first seeks love, integrity, and faithfulness of *heart*, which then evidence themselves through faithfulness of *action*. The Christian community should tolerate no divorce of character from function in its leaders. Elders must meet strict *character* qualifications before they are qualified to serve;[7] by contrast the godless have no right to minister God's word.[8] A person cannot prove truly successful in God's work without integrity.

---

[2] 1 Cor 4:2–3 and following.

[3] Ezekiel 2–3.

[4] Rev 1:5; 3:14.

[5] Matt 25:21, 23.

[6] Rev 2:4. Note the church's faithfulness in its *work* in 2:2–3.

[7] 1 Tim 31–13; Tit 1:6–9.

[8] Ps 50:16ff.

What have we said so far? Numbers are good. God wants not a few but "all men to be saved and to come to a knowledge of the truth," and someday "a great multitude that no one could count" will ascribe salvation to God.[9] But until the day when wheat is separated from tares, confidence in numbers may prove ill-founded. Faithfulness in work and integrity of heart shall certainly be rewarded, but in the meantime they often prove hard for humans to assess. Is there some visible criterion that certifies success in ministry?

I suggest that *a successor* signifies success. It is not enough that *we* have done well. We need to labor so that when our chapter is written, another continues the novel we have begun. Without someone to carry on what we have started, our work may fade into oblivion as did for centuries the temples of Ankor Wat. A godly, trained, and working successor may not be the *only* signpost of successful work, or even a *necessary* one. But where one is found a certain degree of success can be ascribed.

The Importance of Successors

The Bible speaks often of the importance of successors. When warned of his impending death Moses prayed, "May Yahweh, the God of the spirits of all mankind, appoint a man over this community . . . so that Yahweh's people will not be like sheep without a shepherd."[10] God then appointed Joshua, Moses' aide since his youth,[11] to the task. It is no wonder then that Israel succeeded under this strong and sage leader, and Moses' life work did not evaporate on the plains of Moab east of the Jordan. By contrast, we hear nothing of Joshua's mentoring a successor. Thus we are saddened but not surprised to read that after Joshua and his generation died, "another generation grew up, who knew neither

---

[9] 1 Tim 2:4; Rev 7:9–10.

[10] Num 27:16–17.

[11] Ex 24:13; 33:11; Num 11:28; Josh 1:1.

Yahweh nor what he had done for Israel."[12] Consequently Israel descended into the disastrous decline of the days of the judges.

The priest Eli was righteous, but his sons "were wicked men" who "had no regard for Yahweh." Consequently Eli's line died out.[13] Likewise Samuel stood tall for the Lord, but his sons stooped to dishonesty, bribery, and perversion of justice. So Samuel's line and office were replaced by Saul and the monarchy.[14] Godly Hezekiah was followed by godless Manasseh, and Judah's gains under the father were forfeited under the son.[15] If we want lasting success, we must groom our successors.

Jesus knew that. That is why as time moved on he increasingly focused his ministry on the few who would carry on his work rather than the many whose allegiance was easily won and easily lost. Jesus had no problems attracting a crowd, who would sometimes neglect a meal to hear him in the wilderness. But as his ministry approached its climax at Calvary Jesus invested less effort scattering seed along the road and more sharpening the scythes of his reapers. He wanted his work to last. He personally could have attracted larger crowds, and perhaps credited himself with more converts by doing so. He could have gone out with a bigger splash, but he would have gone out. By investing himself in his disciples he ensured that his word would reach us in Phnom Penh 7,500 kilometers from Jerusalem and two millennia later.

His desire for *lasting* fruit is seen in Jesus' upper-room discourse. He told the eleven, "You did not choose me, but I chose you and appointed you to go and bear fruit—fruit that will *last*."[16] One way to assure that our fruit lasts is to take care to practice the great commission, which calls on us to make disciples (not merely converts) and to teach them to obey all Christ's commands. In other words we must groom our successors. Among Jesus' commands we are to train our disciples to perform is that of

[12] Jud 2:10.

[13] 1 Sam 4:12, 27–36; 1 Kings 2:27.

[14] 1 Sam 8:2–5; cp. 12:1–5.

[15] 2 Kings 18:1–21:18.

[16] John 15:16.

reaching and discipling others. Our work is thus incomplete when *we* have studied, *we* have preached, *we* have taught, *we* have served. We must move beyond honing our own skills and train others so that *they* can effectively study, preach, and serve. Further, our disciples are not fully formed until they, as well as we, are committed to and skilled in training successors.

This multi-generational vision is spelled out in 2 Timothy 2:2, where Paul urges his protégé to entrust the words he had heard from Paul to faithful men who themselves would be able to teach others. Thus this one short verse speaks of four "generations" of leaders—Paul, Timothy, faithful men, and others. Production of *lasting* fruit requires such a long-range activity.

Why People Fail to Train Their Replacements

Why do we sometimes neglect the obvious need to train our replacements? The reasons vary from individual to individual or group to group, but often they include a blend of the following:

(1) Investment in successors requires *humility*. It requires a willingness to not be the Big Number One. To the extent I exert energy to edify those who will succeed me, I neglect time I could have invested in my own work. Accepting yet another invitation to travel, speak, or write may provide an interesting diversion for *me* or keep *my* name before the public. But in the long run, patiently and privately honing a small band of disciples may prove more fruitful for the kingdom. Am I willing to step out of the limelight so that others may share it with me . . . or even surpass me some day? The church needs more leaders like Paul, who was content with curtailment of his travel and ministry if it resulted in others preaching Christ more courageously.[17] It needs more like Jesus, who said to the eleven, "It is for your good that I am going away."[18] Surely the crucified one could have made quite an impression on his murderers had he confronted them in person after rising from the tomb. But he wanted his apostles' ministries to succeed.

---

[17]Phil 1:12–18a.

[18]John 16:7.

(2) It requires *patience.* Let's be honest. It is often easier to do the job ourselves. We know of *our* commitment to excellence. We are certain that we will get the job done. We have confidence in our own experience and expertise. But to entrust responsibility for an important job to another whose commitment abilities are less than our own . . . and to do so in part so that other can grow in the process . . . requires patience. He or she may let us down. What may be to us a simple job may take a long time. We may need to content ourselves with a poorer product . . . or no product at all. We may find ourselves echoing the exasperated ejaculation, "Oh unbelieving and perverse generation, how long shall I stay with you? How long shall I put up with you? Bring the boy here to me."[19] We of course are perfect, our motivations impeccable, and our product flawless. None of that is ever true of those we mentor, so to our ministerial perfections we must add the virtue of patience if we are to equip a successor.

(3) It requires *time and money.* Training a successor requires many hours over many months (or years). It may require a second plane ticket when one would have sufficed, a second computer on which to pound out thoughts, another set of basic texts. Rather than widening the resource and recognition gap between the spiritual "haves" and "have-nots," serious commitment to building mature successors will spend to raise the level of the next generation. Christianity, in contrast to current culture, is not enamored of its few, otherworldly, and wealthy "stars." Rather it prefers to resemble a body where "we *all* reach unity in the faith and in the knowledge of the Son of God and become mature," where "*every* supporting ligament" counts, and which grows "as *each part* does its work."[20] Such a vision to groom a corps rather than stroke an elite few will require that we redirect attention and money from the latter to the former.

---

[19]Matt 17:17. In deliberating on the question of to whom this verse is addressed, *Expositor's Bible Commentary* correctly notes that "the disciples' unbelief is central to Jesus' exasperation."

[20]Eph 4:13–17.

(4) It requires *willingness to sacrifice short-term statistics* for long-term substance. In all Christian work there is pressure to produce. People want numbers; people want statistics; people want dramatic stories of lives changed and programs implemented. This is especially true in missions and NGO work, where a river of reports must relentlessly roll to finicky donors, who may lose interest and invest elsewhere if results are not immediately and continuously forthcoming. Such a quest for the quantifiable is not always wrong—we need to be producing *something*. And that *something* had better eventually prove be fruit and not foliage. But it may be that all the frenetic activity and cash invested in yet another large campaign or conference may not prove as substantive in the long run as the same investment in the patient, unspectacular discipleship work of TEE or other small-group ministry. This does not question the value of the former, but rather encourages us to remain faithful to the latter if that is what present needs require. And we must do so even if for periods of time there is little dramatic to report. Donors must be assisted to appreciate this truth.

(5) A successor *reminds a leader of his mortality*. Perhaps for some a subliminal reason not to train a successor is that doing so is a tacit reminder of one's own replacability and mortality. If we were going to live forever or stay where we are forever then no replacement would be necessary. Reluctance or refusal to proactively prepare another to take over early in my ministry may be a subconscious ploy to mask my mortality from myself.

Jesus' Training Pattern

Jesus followed four steps in preparing his successors.

(1) *Selection*. The apostles were not a band of volunteers. After spending a night in prayer, Jesus chose from among his disciples (and he had many) twelve whom *he wanted*.[21] His tack opposes a current pattern that pleads for volunteers, or accepts as students virtually all who can pay the tuition. Asking for

---

[21]Luke 6:12; Mark 3:13.

volunteers invites the dual dangers of encouraging those who have no business in leadership to apply, and, partly for that very reason, causing the more prudent and qualified to demur. Paul followed Jesus' pattern in his choice of a successor—"The brothers at Lystra and Iconium spoke well of [Timothy]. Paul wanted to take him along on the journey…." By thus choosing well and training well, Paul ended up with a man who had no equal.[22] The general New Testament pattern is that potential leaders are selected by established ones.[23] Both volunteerism and election by a whole congregation (which naturally will contain persons at all stages of Christian maturity and discernment) are less apparent in our texts.[24]

If the church today is to follow Jesus' pattern, we must first long for successors-in-training and pray that God will show them to us. We can assess candidates in the light of revealed qualifications.[25] As we assess and pray God can reveal his choice.[26] Then we can approach them to see if they are willing to be trained and serve.

(2) *Observation.* Mark's account of the appointment of the apostles says that Jesus' plan was "that they might be with him" before he "[sent] them out to preach and to have authority to drive out demons." The first stage of the apostles' *work* was to *watch and listen.* At first Jesus did all the work. Jesus did all the teaching. Jesus healed and confronted demonic forces. They might help by rowing boats or handing out bread and fish, but their first ministry was to learn. There can be no output without previous input. It is rare to find a good leader who was not once a good follower. One too quick to speak may end up having little

---

[22]Acts 16:2–3; Phil 2:19–22.

[23]E.g., Acts 14:23; 15:22; Tit 1:5.

[24]Acts 6:3–4 may be an exception. But the church was quite young at this point, and through various testings and persecutions was probably purer and more spiritually minded than has been the norm in most of church history (see, e.g., Acts 5:13).

[25]E.g., 1 Tim 2:11–3:13; Tit 1:5–9.

[26]It was in the context of worship and fasting that the church discerned God's call of Barnabas and Saul (Acts 13:1–3).

important to say. An overwhelming need to stand up front and be seen may characterize an egotist rather than a servant of the Lord. Better to learn and be quiet at first. By being free to see and hear without having the pressure to perform, a leadership candidate can imbibe the message, method, and mentality of leadership. Better to know where you are going before you ask people to follow. The first stage of leadership development may be to ensure we have the right individuals committed to faithfully hear and watch us.

(3) *Internship.* Jesus neither allowed his chosen to remain passive observers, nor did he immediately thrust them into fulltime ministry. The gospels rather suggest a transition by which he gradually entrusted the twelve with increasing levels of responsibility. By Matthew 10 he sent them out in pairs for limited ministry.[27] The fact that as he does so he recalls for them his own ministry shows that the first stage of "being with him" had not been ancillary to the training process. They are to be like their teacher and master.[28] At the end of this internship they reported back to Jesus, spent time in reflection and renewal,[29] and resumed their learning. They now know by experience that what they have heard from Jesus are not just words but truth and power. Nothing increases appetite and capacity for new data like using what you already have learned. As well, the twelve's perception of ministry needed to be deepened. They have tasted the joy and power of the kingdom; now they must come to understand and accept its cost.[30]

If we wish to follow Jesus' example, we too must direct and monitor a staged transition from passive observation to independent activity. In doing so we also obey Paul's dictum that deacon candidates "must first be tested" and found blameless before being installed into office.[31] Our successors must be experienced in the practice as well as the theory of ministry. That practice may start with small responsibilities, even as humble as

---

[27]See also parallels in Mark 6 and Luke 9.

[28]Matt 10:24–25.

[29]Mark 6:30–31; Luke 9:10.

[30]Mark 8:31–35.

[31]1 Tim 3:10.

"pouring water on the hands" of their exemplars.[32] Faithfulness in a little qualifies for entrustment with much.[33] We need to give our trainees "small" responsibilities—care for some physical assets, welcoming people to church services—and, if they prove faithful, gradually advance them more. In this light, if a formal Bible training institution does not consider provision of practical service to be part of its mandate, that school's curriculum must be supplemented by a significant local church practicum before even a *summa cum laude* graduate can be considered prepared for ministry.

(4) *Commission and release.* The twelve did not perform perfectly throughout their period of learning and supervised ministry. One joined the enemy. The remaining eleven failed to kneel at the crucial hour, and therefore failed to stand. But, in answer to the Master's prayer, faith had not failed utterly.[34] So the day finally came when they were fully commissioned to a broader and more full-time ministry than in Matthew 10—this time to the whole world[35]—and the Lord physically left them to carry on his work "on their own" under the direction and empowerment of the Holy Spirit. Similarly, our own disciples will doubtless have weaknesses and failures on their records when the day arrives for them to take over for us. But take over they must, and with Paul we "commend [them] to God and to the word of his grace, which can build [them] up and give [them] an inheritance."[36] Our work is done; theirs has begun.

A Cambodian Case Study

A positive example of training successors has been the work of the Evangelical Fellowship of Cambodia Youth Commission in producing its annual conference at Kompong Som.

---

[32] 2 Kings 3:11

[33] Matt 25:21, 23.

[34] Luke 22:30–31.

[35] Matt 28:19; Mark 16:15.

[36] Acts 20:32.

Conceived and planned largely by expatriates in 1995, the conference has year by year increasingly become the work and responsibility of Cambodians. Some who attended the first conference in 1996 as campers now serve as staff. The registration fees paid by attendees has risen year by year to double the original rates. Thus through their registration fees attendees from Phnom Penh now cover approximately half of their costs. The theme of the 2001 conference, the theme song, security arrangements, first aid, sports, and other responsibilities were nearly entirely the work of Cambodians. Expatriate leaders still help with calling early planning meetings, fund raising, trouble shooting, assigning study topics and leaders, and accounting. But even these areas are subject to review by national leaders. The conference could arguably now be run entirely without expatriate input, even though foreigners still seek to enhance its effectiveness through their input and energy.

Conclusion

Jesus' parting instruction in Matthew was to make disciples, teaching converts to obey all he had commanded. Our obedience to that commission remains incomplete if we have not taught at least one—by our words, examples, and supervision of his efforts—to carry on and extend the work after we are gone.

There are pastors who busily preach, teach, travel to other venues, chair committees, and serve in many important ways, yet who do this basically by themselves. They may be consider it a compliment when others say, "Pastor, no one can do these things as well as you!" When such a leader dies or moves on, the church or organization he led often takes a nosedive because of a sudden vacuum in leadership and expertise. Others may unthinkingly remark, "Wasn't he a great leader? No one else is as good as he was. Things are falling apart without him." But does falling apart indicate success or failure? Is not a measure of our success whether what we have done survives us, whether others have been empowered to continue and advance our work? Is ministry about our personal success, or the church's success?

សំណុំទឹកឃ្មុំ ២/៣ (កក្កដា ២០០១)៖ ៧២-៩៣

ជោគជ័យ និង អ្នកបន្តវេន

រ៉ាស់សែល បាវើស៍

តើយើងវាស់ការទទួលជោគជ័យដោយរបៀបណា?

តើយើងយកគំរូមាត្រដ្ឋានណា ដែលយើងអាចវាស់ថា មនុស្សណាម្នាក់បានទទួលជោគជ័យនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះ?

តើសំអាងលើហ្វូងមនុស្សច្រើនមកស្តាប់ ការបង្រៀនរបស់មនុស្សណាម្នាក់ និង បង្ហាញទីសំគាល់នៃឥទ្ធិពលរបស់សេចក្តីបង្រៀននោះឬ? ព្រះយេស៊ូបានធ្វើឲ្យមានការទាក់ទាញហ្វូងមនុស្សជាច្រើន កាលពីដំណាក់កាលដំបូងនៃព្រះរាជព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គជ្រាបពី "ជំនឿ" សើៗរបស់ពួកហ្វូងមនុស្ស ទើបព្រះអង្គបានបណ្តោយពួកគេចេញ ដោយទុកតែអ្នកដែលជំនឿប្តូរផ្តាច់តាមព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ។[១]

ទេ ចំនួនមនុស្សមិនបង្ហាញថា បានទទួលជោគជ័យនោះឡើយ នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ចំពោះរឿងរ៉ាវដទៃទៀតក៏ដូចគ្នានេះដែរ យើងជាធម្មតាតែងតែចង់ឃើញមនុស្សជាច្រើនឆ្លើយតបមកយើង

---

[១] សូមមើល យ៉ូហាន ៦:១៤-១៥ និង ការដែលព្រះយេស៊ូដកថយ ។ នៅខាងចុងនៃជំពូកនេះ សិស្សរបស់ព្រះអង្គជាច្រើនងាកបែរចេញពីការដើរតាមព្រះអង្គ (ខ ៦៦) ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុង យ៉ូហាន ៨:៣១ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនដល់ពួកសាសន៍យូដា ដែលបានជឿដល់ព្រះអង្គប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ បើសិនជាគេចង់រួចខ្លួន ។ យោងតាម ខ ៥៩ ពួកគេរើសដុំថ្មចង់គប់ព្រះយេស៊ូសម្លាប់ចោល ។

វិញ គឺមិនចង់ឃើញមនុស្សតិចនោះឡើយ ដែលប្រកាសពីភាពស្មោះស្ម័គ្រចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និង ព្រមចូលរួមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែបើសិនជាពួកគេបានធ្វើដូច្នេះ ដោយព្រោះតែមានហេតុផលមិនស៊ីជម្រៅដូចមានចែងនៅក្នុងយ៉ូហាន ជំពូក ៦ ឬ ដោយមិនមានការចុះចូលដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដូចដែលព្រះយេស៊ូ បានបង្គាប់នៅក្នុងយ៉ូហាន ជំពូក ៨ ចំនួនមនុស្ស ដែលមកតាមយើងមិនមែនបានន័យថាជាចំនួនមនុស្ស ដែលយើងបានឈ្នះនោះឡើយ តែគឺបង្ហាញពីចំនួនដែលយើងទទួលបរាជ័យទៅវិញទេ ។

តើយើងគួរនិយាយថា ការទទួលបានជោគជ័យនោះគឺ វាស់បានដោយសារភាពស្មោះស្ម័គ្រផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកបំរើព្រះ ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដោយមិនគិតដល់ថា តើមនុស្សបានឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្ដីបង្រៀននោះឬអត់? ពិតមែនហើយ ការនេះតំណាងឲ្យលើសពីរង្វាស់ផ្នែកខាងវិញ្ញាណទៅទៀត ។ លោកប៉ូលបានប្រាប់ដល់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងក្រុងកូរិនថូសថាគឺ ជាតម្រូវការចំពោះអស់អ្នកណា ដែលគេបានផ្ដល់នូវការទុកចិត្តនោះ ត្រូវតែបង្ហាញពីភាពស្មោះស្ម័គ្រ" នោះទៅដល់អ្នកដែលបានប្រគល់ការងារឲ្យគេធ្វើនោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយគាត់មិនខ្វល់ថា តើមនុស្សម្នាឲ្យតម្លៃគាត់របៀបណានោះឡើយ[២] ។ ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅព្យាការីអេសេគាល ឲ្យប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រប្រាប់ដល់សាសន៍យូដាទោះបីគេព្រមស្ដាប់ឬមិនព្រមស្ដាប់នោះឡើយ ។ តាមពិតទៅគាត់បានបង្ហាញឲ្យដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាពួកគេនឹងមិនព្រមស្ដាប់ឡើយ ។ តែទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយលោកអេសេគាលនៅតែប្រកាសប្រាប់តែដដែលហ្នឹង[៣] ។ ព្រះយេស៊ូបានប្រកាស

---

[២] *១កូរិនថូស ៤:២-៣ និង បន្តបន្ទាប់មកទៀត*

[៣] *អេសេគាល ២-៣*

ហៅពីរដង "ស្មរបន្ទាល់ដ៏ស្មោះត្រង់"[៤] និងអស់អ្នកណាដែលព្រះអង្គប្រទានរង្វាន់ឲ្យនៅពេលព្រះអង្គយាងត្រឡប់មកវិញ គឺជា "បាវដ៏ល្អ និង ស្មោះត្រង់" របស់ព្រះអង្គ[៥] ។ ដូច្នេះភាពស្មោះត្រង់ នោះគឺត្រូវមានលក្ខណវិនិច្ឆ័យយ៉ាងច្បាស់លាស់ សំរាប់ការទទួលជោគជ័យនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

តើយើងអាចស្ទង់មើល ការនេះឲ្យបានជ្រៅជាងនេះបន្តិចបានទេ? គ្រឹះសំខាន់នៃភាពស្មោះត្រង់ គឺជាភាពសច្ចៈទៀងត្រង់ ។ ភាពស្មោះត្រង់ស្តែងចេញមកឲ្យឃើញនៅក្នុងការងារ ដែលយើងបានទទួលពីព្រះអង្គនោះ គឺមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ បើសិនជាដួងចិត្តរបស់យើងនៅតែមិនរាយមាយនោះ ។ ព្រះគ្រីស្តដែលទទួលបានការលើកតម្កើងនោះ បានព្រមានដល់ក្រុមជំនុំដ៏ស្មោះត្រង់មួយ ដែលខំធ្វើការយ៉ាងមមាញឹក នៅឯក្រុងអេភេសូថា ក្រុមជំនុំនោះអាចនឹងបាត់បង់ឋានៈរបស់ខ្លួនជាស្មរបន្ទាល់ "ជើងចង្កៀង")បានពីព្រោះបានលះបង់ចោលនូវក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់ខ្លួន[៦]។ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានស្វែងរកមនុស្សយន្ត ដែលរៀនច្រើន អធិប្បាយច្រើន និង ខំបំរើព្រះជាម្ចាស់ច្រើននោះឡើយ ។ ដំបូងព្រះអង្គស្វែងរកនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ភាពសច្ចៈទៀងត្រង់ និង សេចក្តីស្មោះត្រង់ នៃដួងចិត្ត ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញនូវការទាំងអស់នោះ តាមរយៈភាពស្មោះស្ម័គ្រនៃការប្រព្រឹត្តិ ។ សហគមន៍គ្រីស្តបរិស័ទមិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដឹកនាំរបស់ខ្លួនមានចរិតលក្ខណៈឃ្លាតឆ្ងាយពីការប្រព្រឹត្តិ ។ ចាស់ទុំជំនួយត្រូវតែមានចរិតលក្ខណៈដ៏ល្អសមរម្យ មុននឹងគេបំរើការងារ ដែលគេ

---

[៤] *វិវរណៈ ១:៥; ៣:១៤*

[៥] *ម៉ាថាយ ២៥:២១, ២៣*

[៦] *វិវរណៈ ២:៤ ចូរកត់សំគាល់ពីភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកជំនុំនៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួននៅក្នុងជំពូក ២:២-៣ ។*

សមនឹងបំរើ[៧] តែផ្ទុយទៅវិញអ្នកដែលមិនកោតខ្លាចព្រះ គេគ្មានសិទ្ធិផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ[៨] ។ មនុស្សណាម្នាក់ ដែលគ្មានភាពសច្ចៈទៀងត្រង់នោះ មិនអាចបង្ហាញថា បានទទួលជោគជ័យនៅក្នុងការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ ។

តើយើងបាននិយាយអ្វីតាំងពីដើមមកទល់ពេលនេះ? ចំនួនច្រើនគឺល្អប្រពៃហើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនចង់ឲ្យមានចំនួនមនុស្សតែពីបីនាក់នោះទេ តែព្រះអង្គចង់ឲ្យ "មនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ និង បានយល់នូវសេចក្តីពិត" ហើយនៅថ្ងៃមួយ "មានមនុស្សហ្វូងធំដ៏ច្រើនឥតគណនាដែលគ្មាននរណាអាចរាប់បាន" និងបានទទួលជឿនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់[៩] ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់ថ្ងៃដែលត្រូវញែកស្រូវចេញពីស្រងែ ការទុកចិត្តលើចំនួនមនុស្សច្រើននោះអាចបង្ហាញឲ្យឃើញថាគ្មានការគិតដោយប្រើប្រាជ្ញាឡើយ ។ សេចក្តីស្មោះស្ម័គ្រ នៅក្នុងកិច្ចការ និង ភាពសច្ចៈទៀងត្រង់នៅក្នុងដួងចិត្ត ពិតប្រាកដជានឹងរង្វាន់យ៉ាងច្បាស់ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ គឺជារឿយៗ មានការពិបាកក្នុងការឲ្យមនុស្សយើងអាចប៉ាន់ស្មានបានឡើយ ។ តើមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ដែលមើលឃើញមួយណាបញ្ជាក់ឲ្យដឹងពីការទទួលជោគជ័យនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច?

ខ្ញុំសូមផ្តល់នូវការណែនាំថា អ្នកទទួលជ័យជំនះ ស្តែងចេញឲ្យឃើញពីជោគជ័យនោះឯង ។ គឺមិនសំអាងលើការ ដែលយើងបានធ្វើដោយល្អត្រឹមត្រូវនោះឡើយ ។ យើងត្រូវខំធ្វើការយ៉ាងស្វិតស្វាញ ដើម្បីទំព័រជីវិតរបស់យើង ដែលត្រូវគេចាប់ផ្តើមសរសេរមកនោះ មានមនុស្សម្នាក់ទៀតបន្តសាច់រឿង ដែលយើងបានចាប់ផ្តើមនោះ ជាបន្តទៅទៀត ។ បើគ្មានអ្នកណាបន្តវេននូវអ្វី ដែលយើងបានចាប់ផ្តើមនោះទេកិច្ចការរបស់

---

[៧] ១ ធីម៉ូថេ ៣១-១៣; ទីតុស ១:៦-៩

[៨] ទំនុកតម្កើង ៥០:១៦

[៩] ១ ធីម៉ូថេ ២:៤; វិវរណៈ ៧:៩-១០

យើងអាចរលាយរលត់ទៅគ្មាននរណា នឹកនាដូចជាការងារសាងសង់ប្រាសាទអង្គរវត្ត កាលពីរាប់សតវត្សរ៍មកហើយនោះដែរ ។ អ្នកកោតខ្លាចព្រះ អ្នកទទួលបាននូវការអប់រំល្អ និង អ្នកទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងការងារនោះ ប្រហែលជាមិនអាចចាត់ទុកបានថាបង្គោល បង្ហាញទិសដៅតែមួយគត់ នៃការទទួលជោគជ័យពីការងារនោះឡើយ ឬ សូម្បីតែការនោះគឺជាការចាំបាច់ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែគេអាចពិពណ៌នាអំពីអ្នកដែលរកឃើញនូវកេរ្តិ៍នៃជោគជ័យណាមួយបាន ។

សារៈសំខាន់នៃអ្នកបន្តវេន

ព្រះគម្ពីរបានថែងយ៉ាងញឹកញាប់ ពីសារៈសំខាន់នៃអ្នកបន្តវេន ។ នៅពេលលោកម៉ូសេព្រមានប្រាប់ពីសេចក្តីស្លាប់របស់គាត់ ដែលជិតមកដល់នោះ គាត់បានអធិស្ឋាន "សូមឲ្យព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះជាម្ចាស់នៃវិញ្ញាណនៃមនុស្សទាំងអស់នោះ រើសតាំងមនុស្សម្នាក់ពីសហគមន៍នេះ . . . ប្រយោជន៍ដើម្បីឲ្យរាស្ត្ររបស់ព្រះយេហូវ៉ា នឹងមិនវង្វេង ដូចជាចៀមដែលគ្មានអ្នកគង្វាល ។ "[១០] ពេលនោះព្រះជាម្ចាស់រើសតាំង យ៉ូស្វេដែលជាមនុស្សជំនិតរបស់លោក ម៉ូសេ តាំងពីវ័យយុវជនរបស់គាត់[១១] ដើម្បីឲ្យបន្តវេនដឹកនាំតពីគាត់ ។ ដោយឥតមានការសង្ស័យឡើយ ដែលថារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល បានសម្រេចជោគជ័យនៅក្រោមការ ដឹកនាំដ៏រឹងប៉ឹង និង ឆ្លាសវៃនៃអ្នកដឹកនាំម្នាក់នេះ និង ជីវិតនៃការងារ របស់លោក ម៉ូសេ គឺមិនរលាយសាបសូន្យទៅនៅលើទីវាលនៃទឹកដីម៉ូអាប់ទៅទិសខាងកើតនៃទន្លេយ័រដាន់នោះឡើយ ។ តែផ្ទុយទៅវិញ យើងមិនបានឮអ្វីទាំងអស់ពីអ្នកផ្តល់ដំបូន្មានសម្រាប់អ្នកទទួលតំណែងបន្តតពីយ៉ូស្វេ ។ ហេតុនោះ

---

[១០] *ជនគណនា ២៧:១៦-១៧*

[១១] *និក្ខមនំ ២៤:១៣; ៣៣:១១; ជនគណនា ១១:២៨; យ៉ូស្វេ ១:១*

ធ្វើឲ្យយើងមានសេចក្ដីក្រៀមក្រំយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែយើងមិនមានការភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ ដើម្បីអានរឿងនោះ បន្ទាប់ពី យ៉ូស្វេ និង ជំនាន់របស់គាត់ស្លាប់បាត់ទៅ "មួយជំនាន់ថ្មីបានកើតឡើង ដែលមិនទាំងស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា ឬ មិនទាំងបានដឹងអ្វី ដែលព្រះអង្គបានធ្វើសម្រាប់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលនោះឡើយ" ។[១២] ដោយសារតែមានផលវិបាកនេះឯង អ៊ីស្រាអែលបានធ្លាក់ក្នុងគ្រោះមហន្តរាយ កាលពីសម័យនៃពួកចៅហ្វាយ ។

លោកបូជាចារ្យ អេលី គឺជាមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែពួកកូនប្រុសរបស់គាត់ "គឺជាពួកមនុស្សទុច្ចរិត" ដែលគ្មាន "ការកោតខ្លាចចំពោះព្រះយេហូវ៉ាឡើយ ។ " ដោយព្រោះហេតុនោះហើយ ទើបពូជរបស់អេលីត្រូវស្លាប់ផុតពូជ ។ ដូចគ្នានេះដែរ សាំយ៉ូអែលស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែឯពួកកូនប្រុសគាត់វិញមិនស្មោះត្រង់សោះ គឺស៊ីសំណូក និង បំភ្លៃសេចក្ដីយុត្តិធម៌ ។ ដូច្នេះពូជរបស់សាំយ៉ូអែល និង តួនាទីទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្សែស្រឡាយរបស់សាំយ៉ូអែល លែងបានបំរើការទៀតបែរជាក្រុមខ្សែស្រឡាយរបស់សូល និងក្រុមអ្នកគ្រប់គ្រងនៃអាណាចក្រ[១៤] ។ ហេសេគាដែលជាអ្នកសំណព្វរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺមានអ្នកសោយរាជ្យបន្តម៉ាណាសេ ដែលមិនកោតខ្លាចព្រះ និង ការចម្រើនឡើងរបស់អាណាចក្ររបស់យូដានោះ ត្រូវបាក់ស្រុតដោយសារបុត្រារបស់ស្ដេចហេសេគានោះឯង ។[១៥] បើយើងចង់ឲ្យការទទួលជោគជ័យនោះស្ថិតស្ថេរនៅបាននោះ យើងត្រូវប្រុងប្រៀបហ្វឹកហ្វឺនអ្នកបន្តវេនដឹកនាំ បន្ទាប់ពីយើងឲ្យបានល្អ ។

---

[១២] *ពួកចៅហ្វាយ ២:១០*

[១៤] *១ សាំយ៉ូអែល ៤:១២,២៧-៣៦; ១ពង្សាវតាក្សត្រ ២:២៧*

[១៥] *២ ពង្សាវតាក្សត្រ ១៨:១-២១:១៨*

ព្រះយេស៊ូជ្រាបពីការនោះ ទើបហេតុដូច្នេះហើយ បានជានៅគ្រាពេលដែលវេលាកាន់តែកន្លងទៅមុខ ព្រះអង្គផ្តោតព្រះហឫទ័យទុកដាក់កាន់តែខ្លាំង ឡើងចំពោះព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គ លើចំនួនមនុស្សតិចដែលប្តូរផ្តាច់ព្រមធ្វើការងាររបស់ព្រះអង្គ ប្រសើរជាជាងមនុស្សច្រើន ដែលងាយនឹងជឿ និង ងាយនឹងរសាយចិត្តនោះ ។ គ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ ចំពោះព្រះយេស៊ូក្នុងការទាក់ទាញឲ្យមានហ្វូងមនុស្សច្រើននោះ ដែលជួនកាលគេមកស្តាប់ព្រះអង្គនៅវាលរហោស្ថាន ដោយសារតែបានអាហារទទួលទានតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែនៅពេល ដែលព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គកាន់តែឈានដល់កំរិតកំពូលនៃការសុគត នៅឯកាល់វ៉ារីនោះ ព្រះយេស៊ូចំណាយពេលតិច ក្នុងការព្រោះពូជនៅតាមផ្លូវ និង ផ្តោតសំខាន់លើការសំលៀងកណ្តៀវរបស់ពួកអ្នកប្រមូលផលរបស់ព្រះអង្គវិញ ។ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យការងាររបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរជាប់នៅ ។ ព្រះអង្គផ្ទាល់អាចទាក់ទាញឲ្យមានហ្វូងមនុស្សមកច្រើនកុះករ និង ប្រហែលមានតែព្រះអង្គមួយគត់ដែលអាចនាំមនុស្សឲ្យ ជឿលើព្រះអង្គតាមរបៀបដូច្នោះ ។ ព្រះអង្គអាចធ្វើឲ្យគេបានឮដំណឹង ល្អយ៉ាងសុះសាយ នៅពេលនោះបានត្រាន់តែបានឮសើៗ តែមិនបានស្ថិតស្ថេរនៅឡើយ ពេលព្រះអង្គយាងទៅស្ថានសួគ៌វិញនោះ អ្វីៗក៏ចប់គ្មាននៅសល់ឡើយ ។ ដោយសារការដែលព្រះអង្គផ្តោតព្រះហឫទ័យទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំង លើសិស្សរបស់ព្រះអង្គនោះ ព្រះអង្គជ្រាបយ៉ាង ច្បាស់ថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គនឹងបានឮដល់យើងនៅឯភ្នំពេញ ដែលមានចម្ងាយ ៧៥០០ គីឡូម៉ែត្រ ពីទីក្រុងយេរូសាឡឹម និង ត្រូវចំណាយពេល ២ សហស្សវត្សរ៍ក្រោយទៀត ។

ព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះអង្គ ចំពោះការនៅមានផលផ្លែស្ថិតស្ថេរជាប់នៅ គឺយើងបានឃើញនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ព្រះយេស៊ូ.នៅក្នុងបន្ទប់ជាន់លើនៃកន្លែង ដែលពួកសិស្សស្នាក់នៅ ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់សិស្សទាំង ១១ នាក់ "អ្នករាល់គ្នាមិនបានរើសខ្ញុំទេ តែគឺខ្ញុំ

បានជ្រើសអ្នករាល់គ្នា និង តែងតាំងអ្នករាល់គ្នាឲ្យចេញទៅ និង បង្កើតផលផ្លែ គឺជាផលផ្លែ ដែលនៅស្ថិតស្ថេរជាប់នៅ"[១៦] ។មធ្យោបាយមួយដែលអាចធានាថា ផលផ្លែរបស់យើងអាចស្ថិតស្ថេរជាប់នៅបាននោះ គឺត្រូវបំពេញមហាបេសកកម្ម ដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅយើងឲ្យចេញទៅបង្កើតសិស្ស (គឺមិនគ្រាន់តែធ្វើឲ្យគេជឿនោះឡើយ) និង បង្រៀនឲ្យគេកាន់តាមព្រះរាជបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ និយាយឲ្យស្រួលស្តាប់ទៅ គឺយើងត្រូវប្រុងប្រៀបបង្វឹកបង្វឹនដល់អ្នកបន្តវេនដឹកនាំបន្ទាប់ពីយើង ។ នៅក្នុងចំណោមព្រះរាជបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូនោះគឺ យើងត្រូវហ្វឹកហ្វឺនសិស្សរបស់យើង ឲ្យចេះបង្ហាត់បង្រៀន និង បង្កើតសិស្សចំពោះមនុស្សដទៃ។ កិច្ចការរបស់យើងគឺមិនបានសម្រេចឡើយបើយើងគ្រាន់តែសិក្សា អធិប្បាយ បង្រៀន និង បំរើព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ។ យើងត្រូវខិតខំសម្រួចជំនាញរបស់យើង និង ហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដទៃ ដើម្បីឲ្យគេអាចរៀន អធិប្បាយព្រះបន្ទូល និង បំរើព្រះយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ។ លើសពីនេះទៅទៀតនោះ សិស្សរបស់យើងមិនបានពេញលក្ខណៈដូចយើងទេ បើគេមិនបានទទួលការនូវហ្វឹកហ្វឺន ក្នុងនាមជាអ្នកបន្តវេនដឹកនាំពីយើង ។

និមិត្តដែលមានជាច្រើនជំនាន់មកហើយនេះ គឺបានចែងនៅក្នុងគម្ពីរ ២ ធីម៉ូថេ ២:២ ត្រង់កន្លែងដែលលោក ប៉ូល ជំរុញលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកជំនិតរបស់គាត់ ឲ្យផ្ទេរនូវព្រះបន្ទូលដែលគេបានពីលោក ប៉ូល ឲ្យទៅមនុស្សស្មោះត្រង់ ដែលគេអាចបង្រៀនដល់អ្នកដទៃទៀត ។ ខគម្ពីរដ៏ខ្លីនេះនិយាយពីអ្នកដឹកនាំ ៤ "ជំនាន់" គឺលោក ប៉ូល ធីម៉ូថេ មនុស្សស្មោះត្រង់នឹងមនុស្សដទៃទៀត ។ ការធ្វើឲ្យមានផលផ្លែនោះស្ថិតស្ថេរបានគឺតម្រូវឲ្យមានសកម្មភាពដ៏យូរអង្វែង ។

---

[១៦] *យ៉ូហាន ១៥:១៦*

ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សយើងមិនបានហ្វឹកហ្វឺនអ្នកបន្តវេនពីយើងនោះ

ហេតុអ្វីបានជាជួនកាល យើងធ្វេសប្រហែសចំពោះការដ៏ចាំបាច់ដែលជាសមាសភាគ(គ្រឿងផ្សំ)សំខាន់បំផុត នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចដូច្នេះ? ហេតុផលមិនដូចគ្នាទេ ពីម្នាក់ទៅម្នាក់ទៀត ពីក្រុមទៅក្រុមមួយទៀត ប៉ុន្តែជារឿយៗការងារនេះគិតបញ្ចូលទាំងការលាយគ្នានៃចំណុចទាំងនេះគឺ:

១) ការបណ្តាក់ទុនចូលក្នុងអ្នកបន្តវេន តម្រូវឲ្យមានការបន្ទាបខ្លួន ។ គឺតម្រូវឲ្យមានឆន្ទៈ មិនចង់ក្លាយជាល្បីល្បាញហួសហេតុពេក ។ ដើម្បីឲ្យមានការរីកចំរើនឡើង ខ្ញុំខំប្រឹងប្រើកម្លាំងកាយចិត្ត ដើម្បីជួយស្អាងចិត្តដល់អស់អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងទទួលការងារបន្តពីខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនចំណាយពេលច្រើនពេកនៅក្នុងការងាររបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ប៉ុន្មានទេ ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការព្រមទទួលការអញ្ជើញមួយផ្សេងទៀតឲ្យធ្វើដំណើរទៅអធិប្បាយ ឬ សរសេរអត្ថបទ អាចផ្តល់ឲ្យខ្ញុំនូវជំរើសមួយគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ឬ ក៏អាចរក្សាឈ្មោះរបស់ខ្ញុំឲ្យមានជាប់នូវចំពោះមុខសាធារណជន ។ ប៉ុន្តែបើគិតពីភាពស្ថិតស្ថេរដ៏យូរអង្វែងវិញនោះ ការខំបង្ហាត់បង្រៀនសិស្សមួយក្រុមតូចដោយអត់ធ្មត់ និង ដោយសម្ងាត់គឺអាចបង្ហាញថាមានផលផ្លែច្រើនសម្រាប់នគរព្រះ ។ តើខ្ញុំព្រមបោះជំហានចេញពីកន្លែង ដែលមានមនុស្សចាប់អារម្មណ៍ច្រើននោះ ដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃអាចរួមចំណែកជាមួយខ្ញុំ . . . ឬក៏ថ្ងៃណាមួយ អ្នកនោះអាចកាន់ការងារនេះជំនួសខ្ញុំ? ក្រុមជំនុំត្រូវការច្រើនថែមទៀត ដែលមានលក្ខណៈដូចជាលោក ប៉ុល ដែលរីករាយក្នុងការកាត់បន្ថយនៃការធ្វើដំណើរ និង ព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់ បើការនេះផ្តល់ឲ្យអ្នកដទៃនូវឱកាសប្រកាសដំណឹង

ពីព្រះគ្រីស្ទកាន់តែមានភាពអង់អាចមោះមុតនោះ ។[១៧] គឺត្រូវការឲ្យដូចជាព្រះយេស៊ូ ដែលបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សទាំង ១១ នាក់ "គឺជាប្រយោជន៍ល្អសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំត្រូវតែបែកពីអ្នករាល់គ្នា។"[១៨] តាមពិតទៅព្រះអង្គ ដែលត្រូវគេឆ្កាងនោះអាចធ្វើឲ្យពួកឃាតករ ដែលបានធ្វើគុតព្រះអង្គចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង ពេលដែលព្រះអង្គបានជួបផ្ទាល់ជាមួយនឹងគេ នៅពេលបន្ទាប់ពីព្រះអង្គរស់ពីសុគតឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គចង់ឲ្យព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកសាវ័ក បានទទួលជោគជ័យនោះព្រះអង្គចាំបាច់ត្រូវយាងទៅឋានសួគ៌វិញ ។

២) គឺតម្រូវឲ្យមានការអត់ធ្មត់ ។ និយាយដោយស្មោះត្រង់ទៅ យើងតែងតែចង់ធ្វើការងារអ្វីមួយ ដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ព្រោះយើងយល់ថា វាងាយស្រួលជាង ។ យើងដឹងពីការប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់យើង ចំពោះការល្អប្រសើរ ។ យើងដឹងពិតប្រាកដថា យើងនឹងធ្វើកិច្ចការបានសម្រេច ។ យើងមានទំនុកចិត្តលើបទពិសោធន៍ និង លើឯកទេសរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបន្ទុកបណ្ដាក់ការទទួលខុសត្រូវចំពោះការងារដ៏សំខាន់ឲ្យទៅនរណាម្នាក់ទៀត ដែលមានសមត្ថភាពក្នុងការប្ដូរផ្ដាច់ក្នុងការងារមិនសូវពូកែដូចយើង . . . ចំពោះការធ្វើបែបនោះ គឺជាផ្នែកមួយដែលធ្វើឲ្យអ្នកដទៃអាចលួចលាស់ក្នុងដំណើរការងារនោះ . . . ការធ្វើបែបនោះទៅកើត គឺតម្រូវឲ្យមានការអត់ធ្មត់ ។ អ្នកនោះប្រហែលជាធ្វើឲ្យយើងអស់ទឹកចិត្ត ។ អ្វីដែលយើងគិតថាងាយស្រួល បែរជាអ្នកនោះចំណាយពេលយូរក្នុងការធ្វើការនោះ ។ យើងត្រូវស្អប់ចិត្តចំពោះផលិតផល ដែលមិនសូវល្អ . . . ឬក៏គ្មានឃើញផលិតផលអ្វីឡើយ ។ យើងអាចខឹង ហើយរបូតមាត់និយាយថា "អូ៎ មនុស្សមិនព្រមជឿ និងប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ជំនាន់នេះអើយតើឲ្យខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកដល់យូរប៉ុណ្ណាទៀតទៅ?

---

[១៧] ១៧ កិច្ចការ ១:១២-១៨

[១៨] ១៨ យ៉ូហាន ១៦:៧

តើឲ្យខ្ញុំត្រូវទ្រាំទ្រជាមួយអ្នកដល់កាលណាទៀត? ចូរនាំក្មេងប្រុសមកឲ្យខ្ញុំ ។”[១៩] តាមពិតទៅ យើងល្អឥតខ្ចោះមែន ចេតនារម្មណ៍របស់យើង គឺឥតកន្លែងចាប់កំហុសបានមែន និង ការគិតរបស់យើងគឺគ្មានកន្លែងបន្ទោសបានមែន ។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះមិនទាន់ពិតនៅឡើយចំពោះអស់អ្នកដែលយើងផ្តល់នូវការហ្វឹកហ្វឺន ដូច្នេះចំពោះភាពល្អប្រសើរ ផ្នែកព័ន្ធកិច្ចរបស់យើងនោះ យើងត្រូវតែបន្ថែមសីលធម៌នៃការអត់ធ្មត់ បើសិនជាយើង ត្រូវបំប៉នសមត្ថភាពដល់អ្នកបន្តវេនបន្ទាប់ពីយើង ។

៣) គឺតម្រូវឲ្យមានពេល និង មានប្រាក់កាស ។ ការហ្វឹកហ្វឺនដល់អ្នកបន្តវេនបន្ទាប់ពីយើង តម្រូវឲ្យមានពេលវេលាដ៏យូរហូតទៅដល់រាប់ខែ (ឬរាប់ឆ្នាំទៀតផង) ។ គឺអាចតម្រូវឲ្យមានសំបុត្រយន្តហោះទីពីរ នៅពេលដែលគេមានគ្រប់គ្រាន់ កុំព្យូទ័រទីពីរទៀត ដើម្បីបញ្ចេញគំនិតដែលបានគិតទុកនោះ គឺជាអត្ថបទជាមូលដ្ឋានមួយបែបទៀត ។ ជាជាងការដែលពង្រីកនូវធនធាន និង ការទទួលស្គាល់នូវចន្លោះរវាងអ្នក “មាន” និង អ្នក “មិនមាន” ខាងផ្នែកវិញ្ញាណ ការប្តូរផ្តាច់ដើម្បីពង្រឹងអ្នកបន្តវេនឲ្យមានវ័យរឹងមាំនោះ និង ចំណាយពេលដើម្បីលើកកិរិតនៃការដឹកនាំនៃមនុស្សក្រោយ ។ ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទគឺផ្ទុយពីទំនៀមទម្លាប់នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គឺមិនមែនគួរឲ្យស្រឡាញ់តែ “តួអង្គ” ដែលគិតតែពីផ្នែកព្រលឹងវិញ្ញាណ និង ភាពចំរុងចំរើននោះប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺប្រមូលផ្តុំជារូបកាយមួយដែល “យើងទាំងអស់គ្នាបានរួបរួមគ្នាដោយជំនឿ និង ការស្គាល់ចំពោះព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង មានជំនឿរឹងមាំ” ដែលជា “សរសៃពួរតាំទ្រសន្លាក់ឆ្អឹង” មាន

---

(១៩) ម៉ាថាយ ១៧:១៧ ចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់លើសំណួរនោះថា តើ ១ គម្ពីរនេះនិយាយសំដៅដល់នរណា អ្នកបកស្រាយព្រះគម្ពីរ បានកត់សំគាល់ឲ្យដឹងថា គឺសំដៅលើ “ការគ្មានជំនឿរបស់ពួកសិស្ស គឺជាចំណុចសំខាន់ ចំពោះការស្តីបន្ទោសរបស់ព្រះយេស៊ូ” ។

ឥទ្ធិពល និង មានការរីកចំរើនលូតលាស់ "ដោយផ្នែកនីមួយៗ ធ្វើការងាររបស់ខ្លួន ។"[២០] ការមានទស្សនៈបែបនេះ គឺជួយសំអិតសំអាងមនុស្សមួយក្រុម ជាជាងការផ្ចង់ទៅលើ ជំរើសជើងឯកតែពីរបីនាក់នោះ និងតម្រូវឲ្យយើងផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់ និង បណ្តាក់ទុនជាប្រាក់កាសទៅលើមនុស្សមួយក្រុម វិសេសជាងទៅលើមនុស្សខ្លាំងតែពីរបីនាក់ ។

៨) គឺតម្រូវឲ្យមានឆន្ទៈ ដើម្បីលះបង់តួលេខក្នុងស្ថិតិមួយរយៈពេលខ្លី ដោយព្រោះគិតសារៈសំខាន់ដែលមានរយៈពេលយូរ ។ នៅក្នុងការងាររបស់គ្រីស្តបរិស័ទទាំងអស់មានសម្ពាធមួយ គឺតម្រូវមានការពង្រីកការងារ ។ គេចង់បានចំនួនមនុស្សច្រើន គេចង់បានចំនួនស្ថិតិ គេចង់បានរឿងរ៉ាវសម្រាប់ចុះផ្សាយ ដែលមានភាពសោកនាដកម្មរំភើបចិត្តផ្លាស់ប្រែជីវិត និងចង់បានឲ្យគំរោងកម្មវិធីនានាមានដំណើរការទៅមុខ ។ ការនេះគឺជាការពិត ជាពិសេស នៅក្នុងបេសកកម្ម និង ការងាររបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ដែលទន្លេនៃរបាយការណ៍ត្រូវហូររហូតជាបន្តទៅដល់អ្នកផ្តល់ជំនួយ ដែលចង់ដឹងរឿងរ៉ាវដ៏លំអិតហួសហេតុ អ្នកផ្តល់ជំនួយនោះឯងអាចនឹងលែងមានការចាប់អារម្មណ៍ និង ដាក់ទុននៅកន្លែងណា ដែលលទ្ធផលនៃការធ្វើរបាយការណ៍នោះមិនមកដល់ភ្លាម និងមិនបានមករហូតទេនោះ ។ ការស្វែងរកចង់បានបរិមាណនោះ វាមិនខុសឆ្គងអ្វីឡើយ ។ គឺមានន័យថា យើងត្រូវតែបង្កើតការអ្វីមួយឲ្យវាកើតឡើង ។ ហើយការអ្វីមួយនោះ គួរតែបង្ហាញពីផលផ្លែ គឺមិនមែនមានតែស្លឹកនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែគឺអាចកើតឡើងបានដែរ ដែលថាសកម្មភាពដ៏មមាញឹកខ្លាំង និង ចំណាយលុយកាក់យ៉ាងច្រើន តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយយុទ្ធនាការ ឬសន្និសីទ ដ៏ធំធេងមិនប្រាកដថាមានផលផ្លែយ៉ាងធំសំខាន់ណាស់ណានៅថ្ងៃខាងមុខនោះ គឺមានផលផ្លែដូចគ្នា និង ចំពេល

---

[២០] *អេភេសូ ៤:១៣-១៧*

វេលា និង ប្រាក់កាស ដែលបានចំណាយដោយអត់ផ្ទុត់ តែមានការងារបង្កើតសិស្ស ដែលមិនមើលមិនសូវឃើញនៃការងារ TEE ឬក៏ព័ន្ធកិច្ចក្រុមតូចៗដទៃទៀត ។ការនេះមិនមែនជាបញ្ហាដេញដោលដល់តម្លៃនៃអ្នកជំនាន់មុននោះទេ ប៉ុន្តែគឺជំរុញឲ្យយើងនៅស្មោះស្ម័គ្រចំពោះអ្នកជំនាន់ក្រោយ បើការងារនោះគឺជាអ្វីមួយនៅបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវការសំណើដូច្នេះ ។ យើងត្រូវតែធ្វើដូច្នោះ ទោះបីជាក្នុងមួយរយៈនេះ មានរបាយការណ៍ដ៏តិចតួចក៏ដោយ ។ ពួកអ្នកផ្តល់ ជំនួយត្រូវតែព្រមទទួលនូវការពិតនេះ ។

៥) អ្នកបន្តវេន រំលឹកអ្នកដឹកនាំអំពីភាពលាចាកលោករបស់ខ្លួន ។ ប្រហែលជាដោយមិនបានជាគិតឲ្យដិតដល់ ទើបមិនបានត្រៀមដើម្បីហ្វឹកហ្វឺនដល់អ្នកបន្តវេន គឺថាការធ្វើបែបនោះគឺជា ការរំលឹកឲ្យដឹងច្បាស់ពីការជំនួសពីតំណែង ដែលអាចធ្វើបាន និង នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំនោះអស់ជីវិតទៅ ។ បើសិនជាយើងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច ឬ ស្នាក់នៅក្នុងកន្លែងមួយរហូតនោះ មិនចាំបាច់អ្វីឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរតំណែងឡើយ ។ ការស្នាក់ស្ទើរ ឬ ការបដិសេធន៍មិនព្រមប្រុងប្រៀបឲ្យអ្នកណាម្នាក់ឲ្យបន្តវេននៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្ញុំពីដំបូងទីនោះ ប្រហែលជាយុទ្ធសាស្ត្រមួយដែលមិនសូវដឹងខ្លួនច្បាស់លាស់ ដើម្បីគ្របបាំងការលាចាកពីលោកនេះទៅរបស់ខ្ញុំ ។

គំរូនៃការហ្វឹកហ្វឺនរបស់ព្រះយេស៊ូ

ព្រះយេស៊ូធ្វើតាមដំណាក់ការ ៤ យ៉ាង ក្នុងការហ្វឹកហ្វឺនដល់ពួកអ្នកដែលទទួលការងារបន្ទាប់ពីព្រះអង្គៈ

១) ការជ្រើសរើសៈ ពួកសាវ័កមិនមែនជាក្រុមអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត ព្រមមកដោយចិត្តឯងនោះឡើយ ។ បន្ទាប់ពីចំណាយពេល ដោយអធិស្ឋានមួយយប់ ព្រះយេស៊ូបានជ្រើសរើសសិស្សបាន ១២ នាក់ ដែលព្រះអង្គ

ចង់បាន[២១] (ក្នុងចំណោមសិស្ស ដែលព្រះអង្គមានជាច្រើននោះ) ។ ព្រះរាជសកម្មភាពរបស់ព្រះអង្គ ខុសពីគំរូនៅក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ដែលទទូចសុំឲ្យមានអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត ឬ ព្រមទទួលជាសិស្សតាមក្រមសីលធម៌ដល់មនុស្សទាំងអស់ ដែលអាចបង់ថ្លៃដល់ការបង្រៀននោះ ។ ការទទូចសុំឲ្យមានអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត នាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ពីរយ៉ាងដល់ការជំរុញលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលគ្មានការងារនៅក្នុងផ្នែកដឹកនាំសោះ ឲ្យមកសុំធ្វើជាសិស្ស និង មានមួយចំណែកខ្លះទៀតនៃហេតុផលបែបហ្នឹងបណ្តាលឲ្យ អ្នកដែលពូកែ និង អ្នកមានគុណសម្បត្តិដកខ្លួនចេញ ។ លោក ប៉ូល ធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូ ក្នុងការជ្រើសរើសដល់អ្នកទទួលការងារបន្ទាប់ពីគាត់គឺថា "បងប្អូននៅឯក្រុង លីស្ត្រា និង អ៊ីកូនាមនិយាយសរសើរដល់ ធីម៉ូថេ ។ លោក ប៉ូលចង់នាំគាត់ឲ្យទៅធ្វើដំណើរជាមួយ . . ." ដោយហេតុនោះហើយ ការជ្រើសរើសបានត្រឹមត្រូវ និង ហ្មឹកហ្មឺនបានច្បាស់នោះ លោកប៉ូលបានក្លាយជាមនុស្ស ដែលគ្មានអ្នកណាអាចប្រៀបផ្ទឹមបានឡើយ[២២] ។ គំរូជាទូទៅនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺការជ្រើសរើសអ្នកដែលមានសក្តានុពល ដោយសារអ្នកដឹកនាំ ដែលស្ថាបនិកនោះ[២៣] ។ ទាំងរបៀបស្ម័គ្រចិត្ត និង ទាំងរបៀបបោះឆ្នោតរើសដោយក្រុមជំនុំទាំងមូល (ដែលជាទូទៅនឹងទទួលបានមនុស្ស ដែលមានការយល់ដឹង និង ភាពពេញវ័យនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់ស្រទាប់ទាំងអស់) គឺមិនសូវឃើញមានទេ ។[២៤]

---

[២១] *លូកា ៦:១៧; ម៉ាកុស ៣:១៣*

[២២] *កិច្ចការ ១៦:២-៣; ភីលីព ២:១៩-២២*

[២៣] *ឧទាហរណ៍ កិច្ចការ ១៤:២៣; ១៥:២២; ទីតុស ១:៥*

[២៤] *កិច្ចការ ៦:៣-៤ ប្រហែលជាករណីលើកលែង ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំនៅក្មេងខ្ចីនៅឡើយត្រង់ចំណុចនេះ ហើយតាមរយៈការល្បងល និង ការ បៀតបៀនផ្សេងៗ និង មានគំនិតស៊ីជម្រៅលើផ្នែកវិញ្ញាណជាងការពិតចំនួនមធ្យមភាគ នៅក្នុងប្រវត្តិនៃក្រុមជំនុំភាគច្រើន (សូមមើលឧទាហរណ៍នៅក្នុង កិច្ចការ ៥:១៣) ។*

បើសិនក្រុមជំនុំសព្វថ្ងៃនេះ ដើរតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូនោះ គឺដំបូងយើងត្រូវមានបំណង ចង់បានអ្នកបន្តដោយហ្វឹកហ្វឺនគេ និង អធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញយើងឲ្យមើលឃើញមនុស្សទាំងនេះ។ យើងអាចប៉ាន់ប្រមាណមើលបេក្ខជន ដោយសារពន្លឺនៃការបង្ហាញឲ្យឃើញពីគុណសម្បត្តិ[២៥] ។ នៅពេលដែលយើងធ្វើការស្ទង់ប៉ាន់មើល និង អធិស្ឋានព្រះជាម្ចាស់អាចបើកសម្ដែងឲ្យយើងឃើញពីការ ដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស[២៦] ។ បន្ទាប់មកយើងអាចទៅឯអ្នកនោះ ដើម្បីបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់ថាតើពួកគេព្រមស្ម័គ្រចិត្ត ទទួលនូវការហ្វឹកហ្វឺន និង បំរើព្រះឬក៏អត់ ។

២) ការសង្ខេបៈ សាច់រឿងរបស់លោកម៉ាកុស ស្ដីពីការជ្រើសតាំងពួកសាវ័កបានចែងថា ផែនការរបស់ព្រះយេស៊ូគឺថា "ពួកសាវ័កត្រូវនៅជាមួយព្រះយេស៊ូ" មុនពេលព្រះអង្គ "បញ្ជូនគេចេញទៅផ្សាយដំណឹង និង មុនពេលគេមានសិទ្ធិអំណាច ដើម្បីដេញអារក្ស" ។ ជំហានដំបូងរបស់ពួកសាវ័ក គឺត្រូវមើល និង ត្រូវស្ដាប់ ។ មុនដំបូងព្រះយេស៊ូធ្វើការទាំងអស់ ។ ព្រះយេស៊ូបង្រៀនប្រោសជម្ងឺ និង ដេញអារក្ស ។ ពួកសាវ័កគ្រាន់តែជួយអុំទូក ឬ ជួយចែកនំបុ័ង និង ត្រី ប៉ុន្តែការងារដំបូងរបស់គេនោះគឺត្រូវរៀន ។ គ្មានការបញ្ចេញឡើយ បើគ្មានការបញ្ចូលជាមុននោះទេ ។ គឺពិបាករកអ្នកដឹកនាំណាម្នាក់ ដែលល្អ ដោយពីមុនមិនធ្លាប់ជាអ្នកដើរតាមដ៏ល្អនោះ ។ មនុស្សណាម្នាក់ ដែលឆាប់នឹងនិយាយតែងតែគ្មានពាក្យនិយាយនៅពេលចុងក្រោយ ។ អ្នកដែលចង់លេចមុខលេចមាត់ហួសហេតុពេកនោះ អាចចាត់ទុកថា ជាមនុស្សមានចរិតលក្ខណៈ ដែលគិតថាមានតែខ្លួនឯងគ្រាន់បើជាងអ្នកដទៃ គឺមិនមែនមាន

---

(២៥) *ឧទាហរណ៍ ១ធីម៉ូថេ ២:១១-៣:១៣; ទីតុស ១:៥-៩*

(២៦) *គឺស្ថិតនៅបរិបទនៃការថ្វាយបង្គំ និង ការអធិស្ឋានតម ដែលក្រុមជំនុំ បានដឹងពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះចំពោះ លោក បាណាបាស សូល (កិច្ចការ ១៣:១-៣)*

ចរិតលក្ខណៈជាបាវបំរើព្រះឡើយ ។ ជាការប្រសើរគួរតែរៀន និង នៅស្ងៀមស្ងាត់ជាមុនសិន ។ ដោយសារការមានសេរីភាព ដើម្បីមើល និង ស្តាប់ដោយមិនមានការបង្ខំឲ្យធ្វើការអ្វីនោះ បេក្ខជនផ្នែកដឹកនាំអាចទទួលព្រះរាជសារ វិធីសាស្ត្រ និង ស្មារតីផ្នែកដឹកនាំ ។ ជាការប្រសើរនោះ ត្រូវដឹងថាអ្នកកំពុងទៅឯណា មុននឹងសុំឲ្យគេដើរតាមនោះ ។ ដំណាក់ការដំបូងនៃការអភិវឌ្ឍន៍អ្នកដឹកនាំ គឺត្រូវដឹងប្រាកដថា យើងមានអ្នកដែលប្តូរផ្តាច់ ព្រមស្តាប់ និង មើលដោយស្មោះស្ម័គ្រ ។

៣) **ការហាត់ការៈ** ព្រះយេស៊ូមិនបានទុកឲ្យសិស្ស ដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស នៅតែជាអ្នកសង្កេតមើលការងាររបស់ព្រះអង្គ ឬ ព្រះអង្គមិនបានរុញបង្ខំឲ្យគេធ្វើការពេញភ្លាមដែរ ។ ដំណឹងល្អគួរតែទៅឲ្យសិស្សទាំង ១២ នាក់ ដោយការផ្តល់កិរិតនៃការទទួលខុសត្រូវបន្តិចម្តងៗ ។ យោងតាមម៉ាថាយជំពូក ១០ ព្រះយេស៊ូបានបញ្ជូនពួកសិស្ស ១ គូៗ ដើម្បីទៅបំពេញព័ន្ធកិច្ច ដែលព្រះអង្គកំណត់ឲ្យ ។[២៦] ហេតុផលពិតដែលព្រះអង្គធ្វើបែបនោះគឺ ព្រះអង្គរំលឹកឲ្យគេនឹកចាំពីព្រះរាជព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ បង្ហាញថាដំណាក់ការដំបូងនៃ "ការដែលពួកគេនៅជាមួយព្រះអង្គ" គឺមិនបានផ្តល់ជាជំនួយអ្វី ដល់ដំណើរការហ្វឹកហ្វឺន ។ ពួកសិស្សត្រូវតែដូចជាគ្រូ និង ចៅហ្វាយរបស់គេ ។[២៧] នៅពេលចុងបញ្ចប់នៃការហាត់ការនេះ ពួកសិស្សបានរាយការណ៍មកព្រះយេស៊ូចំណាយពេលសញ្ជឹងគិត និង ជំរះសតិឡើងវិញ[២៨] និង បន្តការរៀនសូត្ររបស់គេ ។ ឥឡូវនេះគេចេះធ្វើការងារ ដោយសារបទពិសោធន៍ដែលគេបានពូពីព្រះយេស៊ូ គឺមិនគ្រាន់តែព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគឺជាសេចក្តីពិត និង អំណាចចេស្តា ។ គ្មានអ្វីដែលធ្វើឲ្យកើនបំណងចិត្ត និង

---

[២៦] *សូមមើលគម្ពីរស្របគ្នានៅក្នុង ម៉ាកុស ៦ និង លូកា ៩ ។*

[២៧] *ម៉ាថាយ ១០:២៤-២៥*

[២៨] *ម៉ាកុស ៦:៣០-៣១; លូកា ៩:១០*

សមត្ថភាពឡើយ ចំពោះអ្វីដែលយើងបានទទួលនោះ ដូចអ្វីដែលយើងបានរៀនរួចមកហើយនោះទេ ។ ដូចគ្នាដែរ និងការមើលឃើញពីព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកសិស្សទាំងដប់ពីរ ត្រូវការមើលឃើញ ឲ្យបានស៊ីជម្រៅថែមទៀត ។ ពួកសិស្សបានភ្លក្សនូវអំណារ និង អំណាចចេស្ដានៃអាណាចក្រព្រះ ឥឡូវនេះ ពួកសិស្សត្រូវយល់ និង ព្រមទទួលតម្លៃនៃការខំប្រឹងប្រែងនោះ ។[២៩]

បើសិនជាយើងប្រាថ្នា ចង់ដើរតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូ យើងត្រូវតែតម្រង់ទិសដៅ និង ពិនិត្យមើលពីការចំរើនលូតលាស់នៃការផ្ទេរការងាររវាងសកម្មភាពនៃការសង្កេតមើល និង សកម្មភាពការងារបែបឯករាជ្យ ។ ធ្វើដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើតាម សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលបង្ហាញគំនិតរបស់លោក ប៉ូល ដែលថាបេក្ខជនដែលត្រូវរើសមកធ្វើជាចាស់ទុំជំនួយ "គឺត្រូវល្បងលជាមុនសិន" និង ត្រូវរកឲ្យឃើញគ្មានកន្លែងណាដែលអាចបន្ទោសបាន មុនពេលរើសមកឲ្យបំរើការងារ ។[៣០] អ្នកទទួលការងារបន្ទាប់ពីយើង ត្រូវតែមានបទពិសោធន៍ទាំងនៅក្នុងការអនុវត្តន៍ការងារផ្ទាល់ និង នៅក្នុងផ្នែកទ្រឹស្តីរបស់ព័ន្ធកិច្ចផងដែរ ។ ការអនុវត្តន៍នោះអាចចាប់ផ្ដើមឡើង ដោយមានការទទួលខុសត្រូវតូចៗ សូម្បីតែការងារ ដែលបន្ទាបខ្លួនដូចជា "ការចាក់ទឹកស្រោចដៃ" របស់អ្នកជាគំរូរបស់គេ ។[៣១] សេចក្ដីស្មោះត្រង់នៅក្នុងការងារតូចគឺ មានគុណប្រយោជន៍ចំពោះការទទួលខុសត្រូវយ៉ាងច្រើន ។[៣២] យើងត្រូវការផ្ដល់ឲ្យសិក្ខាកាមរបស់យើងនូវ "ការទទួលខុសត្រូវដ៏តិចតួច" ដូចជាការមើលថែរបស់របរផ្សេងៗ ឈរស្វាគមន៍ភ្ញៀវ ដែលចូលមកថ្វាយបង្គំនៅថ្ងៃអាទិត្យ

---

[២៩] ម៉ាកុស ៨:៣១-៣៥

[៣០] ១ ធីម៉ូថេ ៣:១១

[៣១] ២ ពង្សាវតាក្សត្រ ៣:១១

[៣២] ម៉ាថាយ ២៥:២១-២៣

ហើយពេលនោះបើឃើញថា គេស្មោះត្រង់នឹងការងារនោះហើយ ចូរផ្ដល់ការងារបន្ថែមទៀត ។ នៅក្នុងរបៀបនេះ បើស្ថាប័នហ្វឹកហ្វឺនព្រះគម្ពីរជាមិនបានពិចារណាក្នុងការផ្ដល់នូវ ការបំរើជាក់ស្ដែងណាមួយ ដើម្បីទុកជាផ្នែកមួយនៃការងាររបស់ខ្លួននោះទេ កម្មវិធីសិក្សានៃសាលានោះត្រូវតែបន្ថែមការអនុវត្តន៍ដ៏សំខាន់ របស់ក្រុមជំនុំក្នុងស្រុក មុនពេលសូម្បីតែនិស្សិតថ្នាក់ខ្ពស់អាចពិចារណាពីការរៀបចំខ្លួន ដើម្បីបំរើការនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច ។

៤) ការប្រគល់ភារកិច្ច និង ការបណ្ដោយឲ្យធ្វើ ។ ពួកសិស្សទាំង ១២ នាក់ មិនបានធ្វើការបានគាប់ប្រសើរឡើយ នៅក្នុងរយៈពេលនៃការរៀនសូត្ររបស់គេ និងក្នុងការត្រួតពិនិត្យមើលព័ន្ធកិច្ចដែលគេត្រូវបំរើ ។ សិស្សម្នាក់បានចូលដៃជាមួយសត្រូវ ។ នៅសល់ ១១ នាក់ មិនបានសម្រេចនូវ ការងារដ៏សំខាន់ ក្នុងការលុតជង្គង់អធិស្ឋាននៅក្នុងពេលម៉ោងដ៏សំខាន់ ហេតុដូច្នេះហើយទើបគេមិនអាចឈ្នះបាន ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចម្លើយនៃ សេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជំនឿមិនមែនបរាជ័យទាំងស្រុងនោះឡើយ[៣៣] ។ទីបំផុតនៃនោះក៏មកដល់គឺនៅពេលដែលពួកសិស្សបាន ទទួលការងារដ៏ពេញលេញមួយ រហូតដល់ទ្រង់ ទ្រាយធំ និង កាន់តែមានព័ន្ធកិច្ចពេញពេលច្រើនជាងនៅក្នុងម៉ាថាយ១០ គឺកិច្ចការម្ដងនេះ គឺសម្រាប់លោកិយទាំងមូល[៣៤] គឺបានន័យថា ព្រះអម្ចាស់បានទុកឲ្យពួកសិស្សធ្វើការងាររបស់ព្រះអង្គជាបន្ត"ដោយខ្លួនគេផ្ទាល់"ក្រោមការដឹកនាំ និង ផ្ដល់ព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ សិស្សរបស់យើងផ្ទាល់ នឹងមានភាពកំសោយដោយឥតសង្ស័យ និង មិនបានសម្រេចតាមការងារអ្វី ដែលគេបានធ្វើ នៅពេលថ្ងៃនោះមកដល់ ដើម្បីឲ្យពួកគេទទួលការងារជំនួសយើង ។ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលការងារ

---

[៣៣] *លូកា ២២:៣០-៣១*

[៣៤] *ម៉ាថាយ ២៨:១៩; ម៉ាកុស ១៦:១៥*

បន្ទាប់នោះ គេត្រូវតែធ្វើតាមគំរូលោក ប៉ូល ដែលថាយើង "ប្រគល់គេទៅព្រះជាម្ចាស់និងប្រគល់ឲ្យគេនូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គដែលអាចពង្រឹងឲ្យគេបានរឹងមាំឡើង និង អាចផ្តល់ឲ្យគេនូវមត៌ករបស់ព្រះជាម្ចាស់" ។[៣៥] ការងារយើងបានចប់សព្វគ្រប់ ឯការងាររបស់ពួកគេទើបតែចាប់ផ្តើម ។

ការសិក្សាតាមករណីកើតឡើងនៅស្រុកខ្មែរ

គំរូដែលមានលក្ខណៈវិជ្ជមានមួយ ចំពោះការហ្វឹកហ្វឺនអ្នកបន្តវេន គឺបានធ្វើឡើង នៅក្នុងការងាររបស់ស្ថានការយុវជននៃប្រិយសម្ពន្ធគ្រីស្តបរិស័ទកម្ពុជាគឺមានក្នុងការធ្វើសន្និសីទ ប្រចាំឆ្នាំនៅទីក្រុង កំពង់សោម ។ ការកកើត និង ការរៀបចំផែនការភាគច្រើនដោយសារអ្នកមកពីក្រៅប្រទេស កាលពីឆ្នាំ ១៩៩៥ ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំការងារ និង ការទទួលខុសត្រូវ គឺខ្មែរជាអ្នកចាត់ចែងកាន់តែច្រើនឡើងៗ ។ អ្នកខ្លះដែលបានចូលរួមក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៦ ដែលចូលរួមក្នុងនាមជាអ្នកបោះជំរុំ តែឥឡូវជាអ្នកបំរើការងារ ក្នុងកម្មវិធីបោះជំរុំនោះទៅវិញ ។ ការបង់ថ្លៃចុះឈ្មោះរបស់អ្នកចូលរួម កើនឡើងជារៀងរាល់ឆ្នាំ ដើម្បីបង្កើនចំនួនទ្វេនៃអត្រានៃប្រាក់ចុះឈ្មោះកាលពីពេលដំបូង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ តាមរយៈនៃប្រាក់បង់ថ្លៃចុះឈ្មោះចូលរួមរបស់អ្នក ដែលនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ឥឡូវនេះកើនឡើង រហូតអាចចេញថ្លៃជិតពាក់កណ្តាល នៃថ្លៃដែលបានចំណាយសម្រាប់អ្នកបោះជំរុំម្នាក់ៗ ។ ខ្លឹមសារនៃការបោះជំរុំឆ្នាំ ២០០១ ចម្រៀងបាវចនា ក្រុមសន្តិសុខ ក្រុមសង្គ្រោះបន្ទាន់ ក្រុមកីឡា និង ការទទួលខុសត្រូវផ្សេងៗដទៃទៀត ស្ទើរតែជាកិច្ចការ ដែលខ្មែរធ្វើទាំងស្រុងទៅហើយ ។ ពួកអ្នកដឹកនាំមកពីបរទេសនៅតែជួយកោះប្រជុំរៀបចំផែនការឲ្យបានទាន់ពេល ការរៃអង្គាសថវិកា ដោះស្រាយបញ្ហា រៀបចំ

---

[៣៥] កិច្ចការ ២០:៣២

ដាក់មេរៀន ដើម្បីសិក្សា និង ចាត់តាំងឲ្យមានអ្នកដឹកនាំ និង រៀបចំប្រព័ន្ធគណនេយ្យ ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការងារទាំងអស់នេះត្រូវដាក់ឲ្យអ្នកដឹកនាំថ្នាក់ជាតិ ដើម្បីពិនិត្យមើលដែរ ។ សន្និសីទនេះ គួរតែរៀបចំចាត់ចែង ដោយមិនចាំបាច់មានអ្នកមកពីបរទេសឡើយ ទោះបីជាពួកជនបរទេស នៅតែខំបង្ហាញពីប្រសិទ្ធិភាពរបស់ខ្លួន តាមរយៈការរួមចំណែក និង កម្លាំងកាយចិត្តរបស់គេក៏ដោយ ។

សរុបសេចក្តី

សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូ នៅក្នុងម៉ាថាយ គឺត្រូវបង្កើតសិស្ស បង្រៀនឲ្យគេកាន់កាប់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ ។ ការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង ចំពោះការងារនោះ គឺនៅតែមិនបានចប់សព្វគ្រប់ឡើយ បើសិនយើងមិនបានបង្រៀន យ៉ាងហោចណាស់ឲ្យបានម្នាក់នោះទេ គឺដោយពាក្យសម្តីរបស់យើង គំរូរបស់យើង និង ត្រួតពិនិត្យមើលពីការខំប្រឹងប្រែងរបស់អ្នកម្នាក់នោះ ក្នុងការអនុវត្តន៍ធ្វើការងារ និង ពង្រីកការងារបន្ទាប់ពីយើងចេញបាត់ទៅ ។

មានគ្រូគង្វាលជាច្រើន ដែលរវល់យ៉ាងខ្លាំង ពីការអធិប្បាយបង្រៀន ធ្វើដំណើរពីមួយកន្លែងទៅមួយកន្លែង ធ្វើជាប្រធាននៃគណៈកម្មាធិការផ្សេងៗ និង បំពេញការដ៏សំខាន់ផ្សេងៗ តែធ្វើការទាំងអស់នេះដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ។ គ្រូគង្វាលទាំងនេះអាចគិតថា គឺជាមោទនភាពមែនទែន នៅពេលមានគេនិយាយថា "លោកគ្រូ គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើការបានល្អ ដូចលោកឡើយ!" នៅពេលដែលលោកគ្រូនោះស្លាប់ទៅ ឬផ្លាស់ទៅកន្លែងណាផ្សេង ក្រុមជំនុំ ឬ អង្គការ ដែលគាត់បានដឹកនាំ ជាញឹកញយតែងតែដាំក្បាលចុះលឿនស្លេវ ពីព្រោះដោយសារតែមានភាពហេងហាងផ្នែកដឹកនាំ និង បទជំនាញ ដែលលើកបន្តភ្លាមៗនោះ ។ អ្នកដទៃអាចនិយាយទាំងរបូតមាត់ចេញមកដោយមិនបានគិតថា "យី! គាត់នេះជា

អ្នកដឹកនាំក៏ពូកែមែនទែន គ្មាននរណាម្នាក់ពូកែដូចគាត់ឡើយ ។ ការងារទាំងឡាយនឹងដួល បើសិនជាគ្មានគាត់ទេនោះ" ។ ប៉ុន្តែ តើនេះជាសញ្ញាបង្ហាញពីការទទួលជោគជ័យ ឬ បរាជ័យ? តើមិនមែនជារង្វាស់សម្រាប់ការងារទទួលបានជោគជ័យរបស់យើង ថាតើអ្វីដែលយើងបានធ្វើនោះជួយឲ្យយើងរស់នៅបាន ថាតើអ្នកដទៃបានទទួលការហ្វឹកហ្វឺន ដើម្បីបន្តនិង ពង្រីកការងាររបស់យើង ឬក៏អត់នោះទេ? តើព័ន្ធកិច្ចសំដៅលើការទទួលបានជោគជ័យផ្ទាល់ខ្លួន ឬ ជោគជ័យរបស់ក្រុមជំនុំ?

សំណុំឯកសារ ២/៣ (កក្កដា ២០០១)៖ ៩៣-៩៩

ជួបជាមួយ លោកគ្រូ សម សារិន

លោកគ្រូ សម សារិន

ខ្ញុំជាក្មេងកំព្រាឪពុកតាំងពីអាយុប្រហែល ៥ ឆ្នាំ ។ ដល់អាយុ១៥ ឆ្នាំ គឺឆ្នាំ ១៩៥៥ ខ្ញុំបានទៅរស់នៅជាក្មេងវត្តនៅក្រុងភ្នំពេញដើម្បីសិក្សា ។ ក្នុងកម្រិតទាបនៃការសិក្សារបស់ខ្ញុំ ដែលបានត្រឹមក្រោមឌីសប្លូមនោះ ពិបាករកការធ្វើចិញ្ចឹមជីវិតក៏លះចោលការសិក្សាក្នុងឆ្នាំ១៩៦៣ ទៅរស់នៅក្នុងជនបទខេត្តបាត់ដំបង ហើយបានរៀបការនៅឆ្នាំ១៩៦៥ ។ យើងបាននាំគ្នាទៅរស់នៅឯប៉ៃលិន រហូតដល់ស្រុកធ្លាក់ចូលរបបខ្មែរក្រហម ក៏ត្រូវគេជម្លៀសមកដល់ភ្នំប្រជាកជាទីដែលប្រពន្ធខ្ញុំនិងកូនបីនាក់ត្រូវស្លាប់អស់ក្នុងឆ្នាំ១៩៧៦ ។

នៅចុងឆ្នាំ១៩៧៩ ខ្ញុំបានចូលទៅនៅជំរំខៅអ៊ីដាង ប្រទេសថៃ គឺនៅទីនោះហើយដែលព្រះយេស៊ូបានបើកសម្តែងអង្គទ្រង់ឲ្យខ្ញុំស្គាល់ថា ទ្រង់ជាព្រះបង្កើតគ្រប់អ្វីទាំងអស់ ។ ខ្ញុំបានស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់តាំងពីឆ្នាំ ១៩៥៥ តែនឹកស្មានថា ព្រះអង្គជាព្រះរបស់សាសនាឯទៀត ។ នៅក្នុងខែមករា ឆ្នាំ១៩៨០ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ កាលទទួលពិធីជ្រមុជទឹករួចក្នុងខែមិនា ហើយត្រូវផ្លាស់ទៅនៅជំរំស្រះកែវទី២ ដើមឆ្នាំ១៩៨១

ខ្ញុំបានចូលរៀនក្នុងសាលាគម្ពីរបើកសម្រាប់រយៈពេលខ្លី ទាំងត្រូវបានក្រុមជំនុំរើសតាំងជាចាស់ទុំ ។ ក្រោយពីធ្វើសម្ភាសទៅកាន់សហរដ្ឋអាមេរិកធ្លាក់នៅជំរំកាំពុតក្នុងឆ្នាំ១៩៨២ នៅដើមឆ្នាំ១៩៨៣ ត្រូវគេបញ្ជូនឲ្យទៅនៅខៅអ៊ីដាងវិញ ដោយបាននាំយកទាំងសម្ភារៈរបស់ក្រុមជំនុំទៅផង ពីព្រោះបន្ទុកនៃការដឹកនាំក្រុមជំនុំទីនោះត្រូវធ្លាក់មកលើខ្ញុំទាំងស្រុង ។

មូលហេតុដែលនាំឲ្យខ្ញុំទៅជាអ្នកនិពន្ធបទចម្រៀងថ្វាយព្រះ

កាលខ្ញុំសិក្សាក្នុងមធ្យមភូមិ ខ្ញុំបានរៀនអក្សរភ្លេងចេះល្មមរៀបបទភ្លេងបានខ្លះៗ តែខ្ញុំបានយល់ថាឥតប្រយោជន៍បានជាខ្ញុំឈប់ទៅ ។ ចំណោះរបស់ខ្ញុំខាងលេងភ្លេង គឺគ្មានជំនាញលើប្រដាប់ណាមួយសោះ ខ្ញុំអាចលេងបានតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។ ចំពោះសាច់ចម្រៀងខ្ញុំអាចច្រៀងបានឥតទាស់ ហើយឥតឲ្យខុសពីលំនាំភ្លេងទាល់តែសោះ ដោយហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំអាចលើកបទចម្រៀងកើត យោលទៅតាមភាពជំនាញខាងកំណាព្យរបស់ខ្ញុំ ។ កាលឃើញខ្ញុំអាចកូតវីយ៉ូឡុងកើត បងស្រីអាលិសកុំប៉ាំងប្រគល់វីយ៉ូឡុងពីស្រុកចិនមួយដល់ខ្ញុំ ហើយយកទំនុកច្រៀងមួយបាច់ធំមកឲ្យខ្ញុំជួយរើសសម្រាប់ក្រុមជំនុំខ្មែរច្រៀង ។ បទចម្រៀងដែលអាលិសយកទៅឲ្យខ្ញុំ ជាមូលហេតុទាញនាំឲ្យខ្ញុំចាប់តែងបទចម្រៀងឡើង ពីព្រោះខ្ញុំពិនិត្យទំនុកទាំងអស់ដែលអ្នកខ្លះបានតែងមកឥតមានបទណាសមជាបទរបស់គ្រីស្ទានទេ ។ ជាការគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ចំពោះការលើកបទចម្រៀងដែលខ្ញុំធ្វើ ដ្បិតជាការងាយស្រួលរហូតដល់ខ្ញុំរៀបភ្លេងនិងកំណាព្យជាមួយគ្នាបានឡើងដល់ទៅ៥ បទក្នុងថ្ងៃខ្លះ មានទាំងតែងបទភ្លេងថ្មីៗខ្លះផង ។ ចំណោះខាងភ្លេងដែលខ្ញុំបានបោះចោលឈប់រាប់អានជាយូរឆ្នាំណាស់ហើយ ពេលនោះខ្ញុំស្រាវជ្រាវយមកវិញបាន ហើយចម្រើនឡើង ។ គ្រប់បទដែលបានលើកឡើងនោះបានប្រគល់ឲ្យបងស្រីអាលិលកុំប៉ាំងយកទៅវាយអង្គុលីលេខនៅឯទីក្រុងបាងកក រួចពេលនោះ

មានបេសកជនម្នាក់ជាអ្នកជួយសរសេរអក្សរភ្លេងដោយដៃផ្ទាល់ ។ ដើមឆ្នាំ១៩៨៥ សៀវភៅទំនុកខ្មែរបរិសុទ្ធបានបោះពុម្ពផ្សាយ មានបទចម្រៀង ១៦៦ បទតាមបែបខ្មែរនិយម ។

ផែនការព្រះសម្រាប់ជីវិតខ្ញុំ

ពេលបានត្រឡប់ជាកូនព្រះអង្គ ខ្ញុំបានឆ្លុះបញ្ចាំងឃើញក្នុងព្រះបន្ទូលអំពីដំណើរជីវិតរបស់ខ្ញុំតាំងពីតូចរហូតមក គឺថាជីវិតខ្ញុំត្រូវនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះទាំងស្រុង ។ កាលខ្ញុំអាយុប្រហែល៦ ឬ៧ឆ្នាំ ខ្ញុំបានធ្លាក់ពីលើរទេះដឹកកណ្តាប់ស្រូវដែលបរឆ្លងភ្លឺស្រែ ។ ខ្ញុំចាំហេតុការណ៍នោះច្បាស់ឥតភ្លេច ។ ពេលកង់រទេះឡើងលើភ្លឺស្រែពីម្ខាងទៅម្ខាង នោះខ្លួនខ្ញុំត្រូវយោលជាខ្លាំងទៅខាងស្តាំ ដល់កង់ឆ្វេងឡើង ហើយធ្លាក់ចុះគ្រឹប ខ្លួនខ្ញុំត្រូវយោលទៅខាងឆ្វេងយ៉ាងខ្លាំង របូតធ្លាក់រះគូថមេគោទៅក្រោមរទេះ ករបស់ខ្ញុំនៅចំកង់រទេះឃ្លាតពីគ្នាប៉ិនម្រាមដៃ បើកង់នោះវិលតែមួយក្រឹតទៀតខ្ញុំត្រូវស្លាប់ដោយដាច់ក ។ ពេលខ្ញុំធ្លាក់ចុះដល់ដល់ដី មេគោទាំងពីរឈប់នឹងថ្កល់ មិនទាំងបក់កន្ទុយផង រទេះឥតកំរើកសោះរហូតដល់ម្តាយរបស់ខ្ញុំលើកខ្ញុំចេញផុតពីគ្រោះថ្នាក់ ។ ហេតុការណ៍កើតឡើងដល់រូបខ្ញុំ ស្ទើរនឹងរត់ដួលបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ហើយក៏ឥតដឹងដែរថា ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទេវតាទ្រង់ឲ្យមកតាមថែរក្សាខ្ញុំ គឺទេវតានោះបានទប់គោមិនឲ្យទៅមុខ ទប់រទេះឲ្យឈប់នឹងថ្កល់ក្នុងពេលខ្ញុំធ្លាក់ ។ ក្នុងពេលខ្ញុំដឹងហេតុនៃជីវិតខ្ញុំបានគង់វង់ នោះខ្ញុំថ្លែងសរសើរព្រះអង្គ ទាំងអរព្រះគុណជាខ្លាំង ពីព្រោះទ្រង់ពិតជាមានផែនការសម្រាប់ជីវិតខ្ញុំមែន ។ មានហេតុការណ៍ច្រើនទៀតកើតឡើងក្នុងជីវិតខ្ញុំ តែហេតុការណ៍ក្នុងគ្រា៣ឆ្នាំ៨ខែនៃសម័យខ្មែរក្រហមក៏ខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ណាស់ដែរថា បើព្រះអង្គមិនបានរក្សាជីវិតខ្ញុំទុកទេ ខ្ញុំស្លាប់ពេលនោះរួចបាត់ទៅហើយ ។

កាលនៅក្នុង ឆ្នាំ១៩៧៦ ខ្ញុំដេកតែក្នុងពេទ្យឥតថ្នាំ សល់តែកូន

ស្រីច្បងមួយដែលថែរក្សាខ្ញុំ លើកលាមកខ្ញុំដែលជុះដាក់ក្នុងឆ្នាំងចាស់មួយទៅចាក់ចោល ។ មនុស្សស្លាប់ជុំវិញខ្ញុំរាល់ថ្ងៃ ពេលនោះខ្ញុំស្មានក្នុងខ្លួនខ្ញុំថា យ៉ាងយូរណាស់៥ថ្ងៃទៀត គេសែងខ្មោចខ្ញុំយកទៅកប់ដូចគេដែរ ដ្បិតពីត្រឹមចង្កេះចុះក្រោមរាប់ទុកជាខ្មោច នៅសល់តែដៃអាចចាប់តោងដើមអង្កុយជុះពេលឈឺពោះរាកមួលខ្លាំង ។ មានមនុស្សម្នាក់ចេះទាយ ហើយទាយឲ្យគេនៅជិតខ្ញុំ ។ ខ្ញុំនៅសល់វ៉ែនតាស្រទុំមួយ ក៏មានចិត្តចង់ឲ្យទៅគាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់ទាយលេង ។ ខ្ញុំមិនជឿគ្រូទាយទេ គ្រាន់តែឲ្យគាត់ទាយលេងមើលថា តើខ្ញុំស្លាប់កាលណា ។ គាត់មើលមុខខ្ញុំ រួចចាប់ដៃខ្ញុំមើលក្រយៅ ទាយថាមិត្តឯងមិនស្លាប់ទេ ២ឬ៣ថ្ងៃទៀត មានគេនាំទៅទិសខាងកើតឲ្យបានជា ។ តែខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំប៉ាន់មើលខ្លួនខ្ញុំយ៉ាងយូរ៥ថ្ងៃទៀតខ្ញុំស្លាប់ហើយ ម៉េចក៏ថាខ្ញុំត្រូវរស់ ខ្ញុំឥតជឿទេ ។ ដូចគាត់ថាមែនគឺ២ថ្ងៃក្រោយមក មានឡានពីពេទ្យបាត់ដំបងឡើងទៅស្នើរបន្លែពីសហករណ៍ភ្នំប៉ាដាក ហើយសួររកអ្នកឈឺធ្ងន់ ។ ខ្ញុំក៏សំពះសុំគេចុះឈ្មោះទៅពេទ្យផង តែគេថាមិត្តឯងឥតឈឺធ្ងន់ទេ ខ្ញុំក៏អង្វរគេដោយប្រាប់គេ តាមដំណើរ បានជាគេយល់ព្រមទទួលលើកទៅដាក់លើឡាន ។ តាមពិតខ្ញុំតោងវាឡើងឡានខ្លួនឯង ដ្បិតបើបណ្តោយឲ្យគេលើកខ្ញុំឡើង ខ្ញុំត្រូវដាច់ខ្យល់ស្លាប់ដោយងងឹតមុខខ្លាំង ឯដង្ហើមស្ទើរផុតម្តងៗ ។ កាលបានទៅដល់ពេទ្យ នោះជម្ងឺរាកមួលក៏ជាទៅ តែនៅទន់ជង្គង់ ដើរឡើងដីទេរ និងចោតដោយលំបាក ។ ចេញពីពេទ្យបាត់ដំបង ទៅសុំជ្រកនៅភ្នំក្រពើ ។ មេកងសកម្មការរបស់របស់ខ្ញុំឲ្យខ្ញុំភ្ជួររាស់តែលើដីគោក និងដីចំការ ។ បើពេលនោះគេឲ្យខ្ញុំចុះធ្វើការ លុយភក់ផុងដូចអ្នកឯទៀត ខ្ញុំពិតជាគ្មានជីវិតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះទេ ។ ហេតុនេះខ្ញុំចេះតែអរព្រះគុណព្រះ ដោយទ្រង់បណ្តាលឲ្យគេមានចិត្តមេត្តាដល់ខ្ញុំកាលឃើញខ្ញុំខ្សោយ ។ តើគ្រូទាយអាចដឹងអនាគតខ្ញុំបានដែរឬទេ? ទេវតានៃព្រះនាំមាត់ឲ្យនិយាយសម្រាប់កម្លាចិត្តខ្ញុំមិនឲ្យស្រយុតចុះដល់ស្លាប់ទេដឹង? ខ្ញុំមិនហ៊ានអារកាត់ដំណើរនោះ

ដល់សព្វថ្ងៃ ។

ដំណើរដែលខ្ញុំបានទៅរស់នៅប្រទេសអូស្ត្រាលី គឺជាសេរីភាពទូលំទូលាយដល់ខ្ញុំក្នុងកិច្ចការបំរើព្រះអង្គខាងផ្នែកបទចម្រៀង ផ្ទុយទៅវិញបើខ្ញុំទៅនៅសហរដ្ឋអាមេរិក តាមដែលបងប្អូនជាច្រើន ខំធានាខ្ញុំយកទៅ ខ្ញុំជឿថា សៀវភៅទំនុកខ្មែរបរិសុទ្ធត្រូវចប់ត្រឹមបទលេខ១៦៦ ។ មើលចុះគ្រាន់តែសៀវភៅចាប់ផ្តើមចូលរោងពុម្ព ខ្ញុំក៏មានឈ្មោះចេញទៅប្រទេសទី៣តែម្តង បានជាខ្ញុំជឿជាក់ថា ព្រះបានធ្វើការនេះតាមដៃខ្ញុំ ព្រះអង្គទុកខ្ញុំនៅក្នុងជំរំអស់រយៈពេល៦ឆ្នាំ ទាល់តែផែនការរបស់ព្រះបានសម្រេច ។ នៅអូស្ត្រាលី ព្រះអង្គតាមផ្គត់ផ្គង់ខ្ញុំជាសម្ភារៈទំនើប សម្រាប់កែលំអបទចម្រៀង ដើម្បីឲ្យសៀវភៅរបស់ព្រះអង្គបានប្រសើរឡើង គឺកុំព្យូទ័រ ប្រូក្រាមភ្លេង អក្សរខ្មែរ ជាហេតុឲ្យខ្ញុំមានកម្លាំងធ្វើតទៅទៀត តែងបទភ្លេងតទៅទៀត ដរាបដល់សៀវភៅដែលមាន១៦៦បទ ឡើងទៅជា៣០៣បទ ជាទំនុកដែលខ្មែរចូលចិត្តច្រៀងជាងទំនុកប្រែពីបរទេស ។

ខ្ញុំអស្ចារ្យក្នុងចិត្តកាលព្រះបើកសម្តែងឲ្យឃើញពាក្យក្នុងទំនុកជាច្រើនដែលខ្ញុំបានតែងឡើង មានន័យជ្រៅ ហើយទូលាយ ។ បទចំរៀងលេខ១២៦ " បើខ្ញុំស្គាល់ព្រះតាំងពីក្មេង" កាលខ្ញុំលើកឡើងនោះខ្ញុំយល់ថា បើខ្ញុំបានទទួលព្រះអង្គជាព្រះនៃខ្ញុំនៅក្មេងខ្ចី នោះជាការប្រសើរដល់ខ្ញុំមែនទែន តែមិនប៉ុណ្ណឹងឡើយ គឺខ្ញុំបំរើព្រះអង្គជិត២០ឆ្នាំមកហើយ ក៏នៅតែមិនស្គាល់ព្រះអង្គទៀត ដ្បិតមិនស្គាល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ មិនស្គាល់ការដឹកនាំរបស់ព្រះអង្គ ធ្វើអ្វីតាមតែតម្រិះប្រាជ្ញាខ្លួនជាហេតុឲ្យខ្ញុំរស់ដោយខ្វះព្រះចេស្តា ។ ចាប់តាំងពីខ្ញុំទទួលការបើកសម្តែង ឲ្យស្គាល់ការដែលខ្ញុំធ្វើមក ខ្ញុំឈប់ចាត់ទុកបទចម្រៀងទាំងអស់ថាជាស្នាដៃរបស់ខ្ញុំ គឺជាគំនិតរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ ឯខ្ញុំគ្រាន់តែជាប្រដាប់សម្រាប់ទ្រង់ប្រើការឲ្យបានចេញជាលទ្ធផលប៉ុណ្ណោះ ។

តាមអំណោយទានជាអ្នកលើកបទចម្រៀង ព្រះអង្គបង្រៀនខ្ញុំឲ្យ

ចេះបែបដែលត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្ដីពិត ស្គាល់បែបនិយាយទៅកាន់ព្រះដោយផ្ទាល់ៗ បែបលើកតម្កើងព្រះបែបថ្វាយបង្គំព្រះតាមបទចម្រៀង ឲ្យស្គាល់ប្រភេទនៃបទចម្រៀងដែលមានការចាក់ប្រេងតាំងឡើង គឺព្រះវិញ្ញាណសណ្ឋិតនៅក្នុងបទចម្រៀង ដែលកាលណាច្រៀងឡើងមានអំណាច ច្រៀងឡើងលេចចេញឲ្យឃើញវត្តមាននៃព្រះច្រៀងឡើងអ្នកដែលមានទុក្ខព្រួយត្រូវរសាយ ច្រៀងឡើង អ្នកដែលកំពុងឈឺបានជា ។ គ្រាចុងក្រោយនេះ ខ្ញុំមិនតែងបទតាមបែបមុនទៀតទេ គឺលើកកំណាព្យប្រើតែពាក្យនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គផ្ទាល់ពាក្យប្រាស្រ័យជាមួយព្រះដោយស្និទស្នាល ដ្បិតព្រះអង្គបង្ហាញឲ្យខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា បើនៅចំពោះវត្តមានព្រះអង្គ ហេតុអ្វីក៏មិននិយាយរកព្រះអង្គ ម្ដេចមិនសរសើរព្រះអង្គតែម្ដង បែរជាស្រែកបញ្ជាតែគ្នាឯង ។ ទំនុកទាំងឡាយណាដែលមានពាក្យបញ្ជា ដូចជាពាក្យ "ចូរ ចូរយើង កុំ " ជាទំនុកគ្មានឥទ្ធិពលនៅចំពោះព្រះឡើយ ។ ទំនុកដែលនិយាយជាបន្ទាល់នោះ មិនមែនជាទំនុកសរសើរឬថ្វាយបង្គំទេ តែជាទំនុកលើកទឹកចិត្ត និងស្អាងជំនឿវិញ ។ ពេលនៅចំពោះវត្តនៃព្រះ ខ្ញុំចូលចិត្តច្រៀងបទចម្រៀងផ្ដោះផ្ដងពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលយើងមានចំពោះព្រះ ហើយព្រះមានចំពោះយើងជាយ៉ាងណានោះច្រៀងបទទូលអង្វរ បទថ្វាយសិរីរុងរឿង តែក្នុងពេលចាប់ផ្ដើមការថ្វាយបង្គំវិញ ខ្ញុំច្រៀងបទសរសើរ ហើយក៏មិនដែលប្រើបទដែលមានពាក្យបញ្ជាដែរ គឺនាំគ្នាចូលបែបណាទៅក្នុងទីលាននៃដំណាក់ព្រះ ដោយសប្បាយរីករាយ និងសង្ឃឹម មានភ្លេងហែហម ស្រែកជ័យឃោសសន្ធាប់ខ្លាំងកុំឲ្យរាំងស្កាត់ផ្លូវយើងបាន ។

ខ្ញុំបានតាំងចិត្តបំរើព្រះអង្គដោយផ្ទាល់ ឥតបំរើនិកាយណាមួយឡើយ ហើយក៏មិនចង់បានផលប្រយោជន៍ជាកេរ្ដិ៍ឈ្មោះអ្វីពីការដែលខ្ញុំធ្វើដែរ ។ ក្នុងជម្រៅចិត្តរបស់ខ្ញុំគឺចង់ឲ្យតែព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូ និងព្រះនៃខ្ញុំបានតម្កើងឡើងយ៉ាងខ្ពស់ ដោយសារបងប្អូនលើកតម្កើងព្រះអង្គនៅក្នុង

បទចម្រៀងដែលព្រះអង្គប្រទានដល់បងប្អូនតាមរយៈខ្ញុំ ហើយចង់ឲ្យបងប្អូនគ្រប់គ្នាបានពរពីព្រះអង្គផ្ទាល់ដោយសារចេះលើកតម្កើងព្រះអង្គ ។

ជីវិតចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំបានសម្រេចជាស្រេចទាំងប្រាប់ដល់បងប្អូនខ្ញុំជាច្រើនគ្នាថាខ្ញុំសូមរស់ថ្វាយព្រះ សូមធ្វើតាមតែព្រះហឫទ័យព្រះ ដោយលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនដើរតាមព្រះយេស៊ូ តែខ្ញុំជឿច្បាស់ថា ខ្ញុំខ្សោយខ្ញុំមិនអាចធ្វើបានតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំទេ ទាល់តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយខ្ញុំទាំងស្រុង ដ្បិតខ្ញុំដឹងតាមព្រះបន្ទូល និងតាមការពន្យល់បំភ្លឺពីព្រះវិញ្ញាណថា ដែលបានជាយ៉ាងណានោះ គឺដោយសារព្រះគុណទេ កុំបីអ្នកណាមួយអួតខ្លួន ក៏មិនមែនដោយការខំប្រឹងតាមកម្លាំងខ្លួន ឬការប្រព្រឹត្តិដែរ ។ ដូច្នេះ ដែលខ្ញុំបានទៅជាយ៉ាងណាបានដូចបំណាងរបស់ខ្ញុំសុំ ឬ មិនបាននោះស្រេចលើព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះ ។

HONEYCOMB 2/3 (July 2001): 100–105

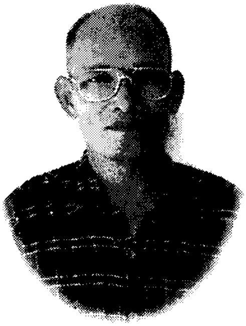

SAM Sarin

Meet Sam Sarin

I became an orphan at the age of five. In 1955, at the age of fifteen, I went to live in one of the pagodas in Phnom Penh in order to pursue my studies. As I did not obtain a high school diploma, it was very difficult to find a job that would enable me to make a living. So as a poor young man I quit my studies in 1963 and moved to the countryside in Battambang province. There I met my wife and married in 1965. We settled in Pailin until Cambodia fell under the rule of the Khmer Rouge. We were then deported to Phnom ProrDark where my wife and my three children died in 1976.

In late 1979 I went to Kao I Dang camp in Thailand where Jesus Christ revealed himself to me and I accepted him as the creator of the universe. I first heard his name in 1955, but assumed that he was just another one of the gods of the religions. I started my new life in Christ in January 1980, and after baptism in March, was deported to another refugee camp, Sakeo II. In early 1981 I attended a short-term course at a Bible School in Sakeo II and was chosen as church elder. I applied for immigration to the USA but failed my resettlement interview in the Kamput camp in 1982. In early 1983 I was deported back to Kao I Dang along with some church materials. The leadership role of the church fell on my shoulders entirely.

How I became a Christian Songwriter and Composer

I studied music for a while and had enough understanding to compose some songs while still a student, but I thought it was not good enough and decided to give it up. I did not even continue singing. I was not really good at playing any one instrument, but played a little bit of this and a little bit of that. However, I was quite good at sight-reading while singing. This allowed me to compose songs according to my skill, and arrange words to notes. Miss Alice Compain, with whom I had become acquainted, knew that I could play violin, and out of the goodness of her heart bought me one that had been made in China. Together with this she included a large number of songs and asked me to choose some for use in the Khmer church. Some of the songs that Alice gave me prompted me to compose new ones, because when I checked them I found that they were not suitable for Christian singing. I found it interesting to discover that it was easy for me to put music to poetry. Some days I would compose up to five and also add new melodies to some on the same day. I found that although I had not used my musical knowledge for so many years, much of it I recalled and I progressed strongly and quickly. All the songs that I composed I gave to Sister Alice to type in Bangkok where a missionary helped to write the notes by hand. In early 1985 a Khmer hymnal was published containing 166 Khmer folksongs.

God's plan for my life

When I became a child of God, I reflected on the words of God on my life since I was very small. I knew that my life was in God's hand completely. When I was around six or seven years old I fell from a cart that was loaded with rice bundles. We were crossing a dike at the time. I remember that fact clearly. When the right wheel of the oxcart rolled up the dike, it rocked me to the right. When the left wheel rolled up the dike, it gave a big swing and tossed me to the left until I fell down onto the buttock of the left cow and then to the ground. My neck was very close to the wheel—about one finger's width away. If the wheel had moved

only a little my head would have been chopped off. As I fell to the ground, both cows suddenly stood still, not even moving their tails until my mother removed me from that dangerous position. This accident did not cause me any injuries. I did not know that God sent his angel to look after me. The angel even stopped the cows from moving forward thus saving me from a certain death. I give him praise and thanks when I recall this because I know he really has a plan for my life.

Many things occurred in my life, but one event that stands out above them all is the one that occurred three years and eight months into the reign of the Khmer Rouge. Had God not preserved my life I would have died during that dark period. In 1976 I was hospitalized in one of the Khmer Rouge hospitals where there was neither medicine nor food. My eldest daughter, who was the last remaining member of my family, took care of me during the time I was sick. Many people were dying around me everyday.

When I became worse, I said to myself that in five day's time they will carry my body to be buried like the rest, as I was paralyzed from the waist down. I could only move my hands to hold my body. I passed stools very frequently because I had severe dysentery. There was a fortuneteller who "prophesied" for somebody nearby me. I had one pair of sunglasses left that I wanted to give him as payment so that he could predict my fortune. I did not believe in fortune telling, but I just wanted to ask him to "prophesy" for fun. I asked him if he knew when I would die. He looked in my face and held my hand, looking for the answer in my palm and then he said, "You are not going to die. In two or three days you will be taken east and then be healed." But I said to him that I thought I would die in five days' time; I didn't believe him.

But like he said, two days later a truck from Battambang hospital arrived at Phnom Prordak, where I lived, to ask for vegetables and to take some seriously ill people for treatment in Battambang. I pleaded with the head nurse by bringing my palms together in front of my chest in a gesture of respect, asking for a favor to take me as well. She looked at me and said, "Comrade, you are not very sick. We only take the serious ones." But I

insisted, telling her how I felt. She accepted my plea and took me with her. Two nurses carried me to the truck, but I was almost out of breath when they tried to make me stand. My eyes looked like bright green stars. I asked them to put me down and crawled to climb up the truck by myself. When I arrived in the hospital my diarrhea and dysentery were gone but my knees were still very weak. I walked up to the higher ground with difficulty.

I was discharged from hospital in Battambang and went to stay in Phnom Krapeu. The group leader of my mobile team allowed me to plow in dry land. If they sent me to work in the muddy field like the others, I might not be alive today. Therefore I always praise the Lord for softening the heart of my group leader to show mercy on me while I was so weak. Could the fortuneteller predict my future? Maybe the Lord's angel put his word in that fortuneteller's mouth to encourage me to have hope? I am unable to answer that question even until today.

My resettlement in Australia provided me a broad freedom to serve the Lord in the ministry of songwriting. By contrast, if I had resettled in the United States, as many brothers and sisters had tried to help me to do, I believe that the Khmer hymnal may have ended up with only 166 songs. You see, only when the enhanced hymnal was taken to the printing house was my name chosen for resettlement in a third country. I believe that God let me stay in the refugee camp for six years until his plan was fulfilled. In Australia God provided me with hi-tech equipment to produce hymnbooks of better quality, such as a computer, music programs, and a Khmer font that enabled me to produce more songs. The number of Khmer songs in the book increased from 166 to 303: It is now easier for Christian Khmers to sing these songs than those that have been translated from foreign languages.

I was amazed at the broad and deep meaning God revealed to me in the songs I wrote. As I composed song number 126, "If I Knew God When I was Young," I realized that if I had accepted God when I was young it would have been fantastic! But even though I have served the Lord for twenty years, I still do not know him enough, nor his will or his leading. That is why I lived without

God's power in my life. God has impressed on me not to treat the hymnbook as my personal accomplishment, since the Holy Spirit encouraged my writing, and I was only the instrument or vessel that he used.

Through the gift of song composing, God taught me how to worship him in spirit and in truth and how to communicate directly to him through praise and worship songs. He showed me the kind of song that is anointed by the Holy Spirit. When this kind of song is sung it is powerful and the presence of the Lord is known. The weary will be released. The sick will be healed. Now I do not compose songs in the way that I used to. I use poetry to speak directly to God in words that communicate to him more closely. For he showed me clearly that if we are in the presence of the Lord why not speak to him and praise him? Why only speak to each other—shouting and delivering commands among ourselves? The songs that follow our own words have no impact in the presence of the Lord.

Some songs that speak about our testimony do not give him praise or glory, but rather encourage us, edify us, and build up our faith. In the presence of the Lord I like to sing in such a way as to express our love for him and the love of God towards us. We may sing songs of intercession, but only at the beginning of a worship service. As we enter the Lord's presence we should use only songs that praise him as we enter into his court with joyful hearts and with hope. We also praise with music and shouts of victory over the enemy (Psalm 100:1, 4).

I intend to serve God, not a denomination. I do not wish any fame from what I am doing. All I want is for the name of Jesus to be lifted up on high through the songs that God gives to brothers and sisters through me. I want you all to be blessed as you sing and praise him.

Finally, I want to tell my brothers and sisters that I want to live for God, do his will, deny myself carry my cross, and follow him every day. But I believe that I am weak and cannot fulfill all that I have decided to do in my own strength unless the Holy Spirit helps me. I depend only on the Word of God and the enablement of

the Holy Spirit and his grace. I do not depend on my own abilities. "'Not by might nor by power, but by my Spirit,' says the Lord."